מקומות באגרות הראי"ה

רחובות

ארץ ישראל

נכתבו בו 30 · נשלחו אליו 26

igrot.shlomo-aviner.net

רקע

מושבה בשפלה, שנוסדה בתר"ן (1890) על ידי עולים מחובבי ציון. מקצת האגרות נכתבו בה.

אגרות שנכתבו ברחובות – עם ביאור

30 אגרות, לפי סדר הכרכים. הביאור משולב בתוך נוסח האגרות: בסוגריים מרובעים, באות קטנה ועל רקע תכלת. הוא אינו חלק מלשון האגרת

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת פט

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"א מנחם אב תרס"ד - רחובות **נמען:** ר' משה זיידל

הרב קוק כותב מרחובות על התקווה לחיים בריאים ושלמים בארץ, באיחוד הטוב שבדרכי האבות והבנים. לדבריו הצמא לדבר ה' בדור יתרפא רק בהשפעת התורה בלשון שהצמאים מכירים. הרב קוק מעודד צעירים ללמוד את החלק המוסרי והעיוני שבתורה (חובות הלבבות) בהדרגה ובקביעות. בהמשך הרב קוק מתייחס לשאלות: הבנת התורה דרך השקפה כללית, איסור דעות רעות מפני הנזק החברתי, והסבר לחופשיים שקיום האומה תלוי בתורה, תוך לימוד זכות על "אנוסים".

עיקרי הדברים

- שילוב אבות ובנים בבניין הארץ.
- לימוד מוסר ומחשבה לצעירים.
- יחס לחופשיים.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], כ"א מנ"א[2] תרס"ד[3].

כ'[4] ידידי ואהובי, נחמד ונעים, מלא תבונה ודעת יראת ד', חו"ב[5], מו"ה[6] משה זיידל [משה זיידל, אז צעיר בן תשע עשרה, ולימים חוקר מקרא] נ"י[7], וכא"ל[8], שלו'[9].

דבריך היקרים, יקירי, שמחו את לבבי, ובהיותי יושב פה בנאות דשא במושבת רחובות אשר ביהודה, והנני יושב ונגד עיני נשקפים הררי יהודה, וגאון ד', אשר עטרנו פה בשנים קדמוניות ואשר עוד יעטרנו בחסדו לימים הבאים, כי דברו יתי'[10] לא ישוב ריקם, ירהיב לבבי. אמנם עלינו להתעתד לקראת עתידנו הנהדר ברוח ד', ברוח דעת ואור ד', שיהיה בכחו לאחד את כל הכחות הרעננים אשר בעמנו, להיות מוכנים לחיות חיים בריאים ושלמים, חיים כאלה שיהיו למופת לכל העמים תחת כל השמים, בעוזם וגבורתם ביחד עם הוד קדושתם ורוממותם, שאז נוכל למלא את התעודה הראויה לישראל בארץ-ישראל. וזה אי אפשר כ"א[11] ע"י[12] קיפול כל הטוב הנמצא בחיי האבות והבנים גם יחד, באופן שלא די שלא יהיו הצדדים הטובים שיש בשני דרכי החיים סותרים זא"ז[13], כ"א מחזקים ומרוממים זא"ז, זהו יסוד השבת לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם. במחשבות הללו הנני הוגה ועסוק, ות"ל[14] שכל אשר שיערתי בחו"ל[15] במה שיש לנו לעשות לטובת כלל עמנו וארצנו, בהשפעת רוח טהרה שתחיה את כל המעשים כולם, לאמר בפה מלא "בית יעקב לכו ונלכה באור ד'" [ישעיהו ב, ה] הנני רואה עין בעין פה על אדמת קדשנו. והנה בהיותי חושב ע"ד[16] הצמאון לדבר ד', אשר התגלה בדורנו בתור מחלה של עילוף בצמא, אשר רק במוצלחים וניגשים יותר אל הקודש לא הפכה המחלה של הצמאון את הכמיהות לתיעוב, ואשר אני יודע באין ספק, שרק כפי אותה הפעולה של השפעת דבר ד' ואורה של תורה בלשון שציחי הצמא מכירים אותו, כן יתחזקו כחותינו, ונהיה מוכשרים ללבוש עוזינו ובגד תפארתנו, ונהיה ראויים לגאולה וישועה, בשובנו אל ד' ואל דבר קדשו באהבה, הבאה מתוך הכרה וידיעה. "ובקשת

משם את ד' אלקיך ומצאת כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך" [דברים ד, כט] ודרישה זו, שבכל לב ובכל נפש, א"א[17] כ"א אחרי הסרת כל חשכת המבוכות החוצצות בעד אור ישראל, שלא יוכל להגלה בהדר גאונו, שרק בהכירנו את ערך עצמנו, את היתרון של רוח ד' אשר עלינו, רק אז תשוב אלינו גבורתנו העליונה, ונדע איך לחיות על אדמת קדשנו אחרי כל הנסיונות הרבים והקשים שעברו עלינו ללמדנו דעה והשכל. אשר על כן כל צעיר הבא, ודורש ושואל, ומרצה מבוכותיו, הנני רואה בו דמות אבן יקרה משהם וישפה העתידים להיות נקבעים בשערי ירושלים, "ושמתי כדכד שמשותיך ושעריך לאבני אקדח וכל גבולך לאבני חפץ, וכל בניך למודי ד' ורב שלום בניך" [ישעיהו נד, יב-יג]

ע"כ[18] כל ישעי וחפצי שיתרגלו הצעירים בעלי-הכשרון ללמוד, בגירסא תחילה ואח"כ[19] בעיון, את החלק המוסרי והמדעי שבתורה, שהוא כלל תורת הלבבות, שכללם החסיד בחוה"ל[20] [רבנו בחיי אבן פקודה, בעל "חובות הלבבות"] בכללים קצרים וכוללים בספרו. הלימוד המתרחב והולך בהדרגה, בקביעות עת ושעה או שעתים בכל יום, עד כדי רכישת השקפה הגונה ורגש פנימי על חלק המוסרי והעיוני שבתורה, יעדן את הרוח, וישובב את הנפש, עד שימצא האדם את עצמו מוכן ומוכשר לדרוש ולחקור, וימלא אומץ לב וגבורה, כי "ד' אורי וישעי ממי איראי" וכ"כ[21] תהי'[22] ההתעסקות בהלכות דעות שבתורה עושה פריה, עד שהפלפול, החקירה, הביאור והחידוש, בענינים הללו יהי'[23] מצוי אצל כל צעיר בעל-כשרון, כמו שהוא מצוי ב"ה בחלק המעשי, ואז יעשה את פעולתו לטובה עד שאפילו את הצד המעשי ירומם ויריחב. ע"כ בראותי דבריך, במחקר בדברים העיוניים שבתורה, ובהקריבך אלי שאילותיך, שמחתי ואמרתי הודות לד', כי לא קול קורא במדבר היה קולי, ואקוה ש"ישוטטו רבים ותרבה הדעת". [דניאל יב, ד] אמנם מצאתי נכון להעירך על ההדרגה, דהיינו לרכוש בקיאות הגונה, בכל ספר מוסרי שיבא לידך הקל הקל תחילה, כי כולם נובעים הם מלבם של גדולי דעה חכמי לב וחסידי עליון, ורבים מהדברים העיוניים א"א להבין על בוריים אם לא יהיה הרגש ג"כ[24] מוכשר כראוי, ועל כן נקראת התורה ג"כ שירה כמו שנקראת מצוה, ע"כ צריך להסתייע עם הכח המיוחד להרגיש דברי אלקים חיים, שאינם מתבררים כ"א ללב טהור, וע"ז[25] מועיל הצד המוסרי שאינו מסור כ"כ[26] למחקרים, כ"א לבסס את הנפש על יסודותיה הפנימיות. אבל לא לעמוד כ"א ללכת הלאה, "ונדעה נרדפה לדעת את ד', כשחר נכון מוצאו, ויבא כגשם לנו כמלקוש יורה ארץ". [הושע ו, ג]

ואחרי ההערה הקטנה הזאת אבא לדבר על הערותיך המחוכמות, אף שהמה דברים שכבר נשאלו הם או כיוצא בהם בדורות שעברו, מ"מ[27] הדברים צריכים בירור בדורנו. אבל תוכן הבירור צריך להיות ע"י העלאת כח המדע למושגים יותר רחבים, שזהו התכלית הנמצאת בכל הניגודים המעשיים והעיוניים, וע"י[28] השקפה יותר אמיתית כללית מתגלה אור האמת, עד שאין צורך כלל לתירוצים מיוחדים על כל פרט.

דע לך יקירי, שכאשר האדם נכנס לחקור איזה מחקר ועיון צריך להיות תמיד להכשיר עצמו כפי כחו להיות קרוב אל הדבר הנחקר, ואם יוכל שכ"כ[29] יתקרב אל המושג עד שיוכל לחוש אותו מעצמו, מנפשו ומעומק רגשותיו, אז אם לא ימלא את מה שיכול יחסר תנאי עקרי מהתנאים המוכרחים אל דרישת האמת. א"כ[30] כאשר ניגשים אנחנו לחקור איך להבין דרכי היושר הגנוזים באורה של תורה, שהיא

כוללת את החזיון של המציאות ביחש להמוסר האנושי העיוני והמעשי, הפרטי והכללי, החברותי והמדיני, מראשית ועד אחרית, צריך תחילת-כל החפץ לעמוד על האמת לתמם את חזיונות החיים כולם לפי כחו, דהיינו שלא להשקיף על המדריגות המוסריות לפי מצב פרטי של דור מיוחד, כי-אם לפי ערך הנדרש לקבע מוסר כזה שיהיה פועל פעולתו, לפי עצמו ולפי השתלשלות המאורעות שיהיו נמשכים ממנו, עד סוף כל הדורות, להיות תמיד פועל להיטיב ולהשכיל. ולמהלך זה צריכות הפסיעות להיות מדודות הרבה, ואם מדת הרחמים תתפרץ, באיזה חלק קטן של תקופה מיוחדת, יותר מהמדה המסכמת עם התוצאות של העתיד היותר רחוק, תסבב היא פעולות מזיקות ומהרסות לפעמים יותר מהעול הגלוי היותר גדול. וממוצא דבר תשכיל, שאע"פ[31] שאין אנו רשאים כלל לבטל את רגשי היושר והחקים הנולדים מהם ביחש המעשה בהוה, לפי אותן התמונות שהן מתגלות ברגשותינו בהוה, מ"מ אין לנו להתמכר אליהם ביחש של "מה למעלה מה למטה מה לפנים מה לאחור". [חגיגה יא] והנה את החיים צריכים אנחנו להבין בשני ערכים, איך המה נמצאים ואיך הם צריכים להיות. היושר המוחלט נעוץ לעולם באותו הצד שהחיים צריכים להיות, אמנם היושר הארעי, הנוגע יותר למעשה בהוה, הוא בנוי על הצד שהחיים הם נמצאים בו בפועל. רוממותה של תורה ואלהיותה א"א כלל שתהי'[32] אחרת כ"א כלי חמדה, לסבב לכונן את החיים אל המצב שהם צריכים להיות בו. אבל צריך אתה להזהר שלא תחשוב ששני המעמדים האלה אין להם יחש וצירוף זל"ז[33], כ"א הם ענינים מצורפים, כאופקים המתחלפים להולך בדרך רחוקה.

ודע עוד, שהעבדות, כמו כל דרכי ד' הישרים, שצדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם [הושע יד, י] לא הביאה מצד עצמה לעולם שום תקלה, כי עצם חק העבדות הוא חק טבעי בבנ"א[34], ואין שום הבדל בין העבדות החוקית להעבדות הטבעית, ואדרבא העבדות החקית שהיא ע"פ[35] רשותה של תורה באה לתקן כמה תקלות, שהעבדות הטבעית היא צפויה אליהם. למשל, הרי המציאות של עניים ועשירים חלשים וגבורים דבר מוכרח ונהוג הוא, א"כ אותם שקנו להם נכסים מרובים, שהם משתמשים בכח המשפט לשכר עובדים עניים לעבודתם, הרי השכירים הללו גם להם עבדים בטבע, מצד ההכרח החברותי, והנה למשל העובדים במכרה-הפחמים, שהם נשכרים מרצונם, הרי הם עבדים לאדוניהם, ובודאי חלק האנשים שהם צריכים להיות שפלים במצב, לולא הרשעה ששלטה כ"כ בלבות בנ"א[36], עד כדי רמיסת משפט, הנה אם היו עבדים קנויים קנין כסף אז היה מצבם יותר טוב. למשל עכשיו אנחנו צריכים להערות מוסריות לדאוג בעד חיי העובדים, החומרי והמוסרי, והעשיר שלבו אטום לועג לכל צדק ומוסר, ויותר נח לו שבמנהרה יחסר אור ואויר, אע"פ[37] שעי"ז[38] יתקצרו חייהם של עשיריות אלפים אנשים, ויעשו חולים אנושים, רק שלא יוציא מכיסו עשיריות אלפים שקלים לכונן את המנהרה במצב יותר טוב, ואם לפעמים תפול מכרה, ויקברו חיים עובדיה, לא ישים על לב, כי ימצא עבדים אחרים נשכרים. מה שא"כ[39] אם היו העבודות הללו נעשות ע"פ חק עבדות חוקית, שהעבדים המה קנין כספו של אדוניהם, אז הדאגה לחייהם ואשרם תהיה שוה לדאגתו על הונו, "כי כספו הוא", [שמות כא, כא] אז היו באמת העובדים הדלים הללו יותר מאושרים וצפויים לעתיד יותר טוב. ע"כ תורתנו הקדושה היא הולכת בדרכה לרומם את לב האדם, לקרבו אל דרכי אדון כל המעשים ב"ה, וממילא כל זמן שהעבדות

הטבעית תהיה מוכרחת להיות נהוגה בחברה האנושית, "בראתי יצה"ר[40] בראתי לו תורה תבלין" [קידושין ל] , תהיה העבדות החוקית מבסמתה ומחזירתה לטובה.

אמנם כל אלה ההשפעות היו הולכות בדרך ישרה, לולא גרמו חטאינו ועונות אבותינו להפסיק על משך זמן ארוך את פעולתנו ע"י אור תורתנו על עצמנו ועל העולם כולו. אבל מיום שחרב בית המקדש ונתפזרנו בין העמים אין לך יום שאין קללתו מרובה מחבירו, וחשכת ימי הבינים דוקא אז הרימה ראש, ותעות את יושר התעודה של ארחות חיים, ותעשה העבדות למפלצת, ותאבד את תעודתה, שהיא לשמור את הכושלים שבבנ"א[41] מתגרת יד אנשים רעים ותקיפים, ע"י מה שתביאם לאותו מצב של בטחון הרכוש, עד שכפי המצב ההוה היה נשקף שיוצא שכרה בהפסדה, ותגמר האנושיות אומר לבטל את חק העבדות החוקית, אע"פ שלא תעצר כח לבטל את העבדות הטבעית, גם אין בכחה להגן על המגרעות, שביטול העבדות החוקית מביא על החלק העבדותי שבבנ"א. זה צריך להיות גנוז בתורה עד תקופת האורה שמציון תצא תורה, "ועשרה אנשים מכל לשונות הגויים יחזיקו בכנף איש יהודי לאמר נלכה עמכם כי שמענו אלקים עמכם" [ע' זכריה ח כג]אז תכיר החברה האנושית כולה, כי אחרי תיקון הלב, להיות לב בשר, מלא יושר חנינה חסד ורחמים, ראוי וכשר הוא לירודים שבבנ"א שיהיו כולם מסורים תחת חסות מעולים וצדיקים חכמי לב, שתהיה דאגתם עליהם מתיחסת כיחס הקנין ובזה ימצאו אשרם ובטחונם בחיים.

אמנם המצב החברותי והמוסרי נעוצים זה בזה ע"פ דעתו של אל דעות ב"ה. ע"כ האנשים הראויים להיות עבדים המה ע"פ תקונו של עולם אנשים כאלה, שהרחבת חופשתם תביא רעה להם ורעה לעולם, בהיותם בטבעם נוטים לחיים שפלים, שרק ע"י כח מעיק מבחוץ יתישרו ויתרוממו, וזה יארע הרבה מהשפעת אבות. כי כמו שמעלות הנפש ותכונות לטובה יבאו בחק ירושה כן תכונות שפלות ג"כ יהיו למורשה, ולפעמים יקנה אדם לעצמו ע"י התגלות נטיה תכונה כ"כ שפלה, שאלפי דור צריכים להרימה, ויחש האבות פועל, בין מצד היחש החומרי בין מצד הקשר הנפשי, אפילו בריחוק מאד. ע"כ התגלות השפלות של חם היא פעלה, שהיוצאים מגזעו יותר הם ראויים להיות עבדים משיהיו מושלים בעצמם, ועומק התכונה היא האריה, שאין ראוי לברוך, שתכונות רמות-ערך ושאיפה לחכמה ואהבת השי"ת[42] ובריותיו הן טבועות בהם, להתדבק בו. וכדי להעיד על עומק היושר, שהאנושיות צריכה להמצא בו, מצד השפעתה של תורה, אסור או ראוי עכ"פ[43] שלא למחק חק העבדות ממציאותו, כ"א לישרו על תכונתו הראויה. וזהו עומק הרושם שצריך להמצא בדין "יום או יומים" בדיוק שהרי יסוד כל העונשים, אפילו עונש של הורג נפש, צריך שיהי'[44] נשקל ע"פ הפלס של תיקון העולם בעתיד, א"כ כל מאורע שיש לו הגנה על העתיד והרוב, חוץ מהיושר הפנימי שבלב, ע"כ שהעונש צריך שיהי' מוגבל לפי הערך של ההגנה החיצונה, שאם לא יהי' פועל כלל בהכרעתו הרי המשפט יוצא מכלל רחמים ותיקון-עולם לכלל נקמה. ע"כ כיון שכספו הוא, והאדם חס על כספו, ולא תארע כ"כ בנקל הריגת עבד בזדון, מפני הפסד ממונו, ע"כ לא יוקם, כי אין ראוי למנע ממשפט רושם של שלילת נקמה כ"א תיקון ורחמים על הכלל. ויש לזה רושם ג"כ בהראב"ע[45] [פירוש אבן עזרא על התורה] ז"ל[46]. ובין תבין, שהערת רבותינו ז"ל במדרש ובאגדה ע"ד הכרתו של נח בצורך השירות לבנ"א[47], שאינה כ"א ההכרה בטיב החברה

והכרחיותה לעבדות, ושעל כן ראוי שיהי' החלק היותר נאות לשפלות העבדות, מצד שפלות תכונתו למוסר ולחכמה, המוכן להכנע. וזהו יסוד הרצון של ביטול טענת הכנענים, שתעודת הכיבוש הנהוגה בכלל האנושיות היא לתכנית הרמת קרן רוח האדם, שהקיבוצים הקטנים עלולים יותר להשפל, וע"י הכיבוש נתאחדו יותר ממלכות גדולות, והוא צעד להתרכזות האנושיות למשפחה אחת באחרית הימים. אמנם ראוי תמיד, שהקיבוץ שממנו יהי' נובע אור יותר גדול וטוב להשלמת הכלל יהי' נכבד, והמתגבר יהי' היותר הולך לדרך האורה, וזהו יסוד העבדות בטבע, עד שיש לכיבוש ישראל מיד הכנענים היסוד היותר חזק בשאיפת ההתקדמות האנושית, שמזה נובע החק של "מה שקנה עבד קנה רבו". [פסחים פח]

ממוצא דבר תשכיל, שאותם שרצו להעמיד את השאיפה לביטול העבדות בהוה מפני שתמכו א"ע[48] בכה"ק[49], הם דומים לאיצטגנינים הרואים ואינם יודעים מה רואים. [סוטה יב] אמנם יש ערך לחק העבדות החוקית, שיהי' משמש לטוב בעולם, אבל צריך לזה עולם מסודר כראוי, ומ"מ[50] הד-קול של אותם היתרונות, שהעבדות פועלת באופן בלתי-מבורר למחזיקים עצמם, הוא הגורם את התביעה מצד המחזיקים. אבל מבלעדי הכנה כוללת גדולה ועצומה א"א שיהיה העולם נשפע כראוי מקדושת כה"ק[51], כ"א עם-ד' לבדו בהיותו מוכשר הכשר פנימי יותר קרוב, ומאז גזרו חז"ל[52] שכה"ק[53] מטמאים את הידים, ולפי חבתן טומאתן, [ידים ג-ד] למי שרוצה להשפיע מהם דברים מעשיים בעולם הכללי, שאינו מוכשר אל הדרכה כ"כ רוממה כעת עד עת קץ.

ודע עוד, שהחזיון של הכחות המתפתחים לטובה ולאורה מצד כח התורה הוא הולך במערכה, עד כמה ראוי שיהי' נובע מכח הדין והמשפט ועד כמה ראוי שיהי' נובע דוקא מטוב הלב ומהסכמה פנימית בלא שום מעיק כלל, אפילו מועקה מוסרית. וזהו היסוד שאנו מחברים תמיד ברית אבות עם כל הדברים היותר עקריים, וברית א"י[54] היא מחוברת מחזקת ירושת אבות וקבלת התורה. אמנם האבות קיימו את התורה מהכרה פנימית וחפשית, וזה היתרון ראוי שלא יחסר על חלק גדול מהמציאות המוסרית, וזהו יסוד החלקים הגנוזים שהמה יוצאים דוקא בתור מדות חסידות ולפנים משוה"ד[55], שאם היו באים בתור הלכה הכרחית היו מטשטשים את ההדרכה הקבועה, להיות הולכת הלוך ואור לדורות עולם ולהיות לאור גויים ועמים רבים לפי מעלות רוחם השונה מאד. כי הצד המוסרי שצריך להמצא בתור נדבה ואהבת חסד הוא צריך לעולם להיות לו משקל נודע לפי הערך המוסרי הכללי החיובי, כערך האויר החפשי לעומת הבנינים והמעשים הקולטוריים הממלאים אותו, שא"א[56] שלא ישאירו בעבורו מקום רחב מאד. ומה שצריך להסתפח ע"פ נדבת הרוח וחופש הרצון הטוב חייב להרשם בתור מדת חסידות. ואין לשער גודל ההפסד, שהיתה התרבות האנושית סובלת, אם אלה המדות הנעלות היו נקבעות בקבע חיובי. כי רק מה שהוא יותר הכרחי לחיים החמריים והמוסריים בהוה, ופוגע אם יחלש להשרשת העתיד, זה נכנס באזהרה, וגדול המצווה ועושה, אבל מה שקולע לעומק הטוב בהיותו עומד ומתפשט בתור טל של תחי'[57] לימים יוצרו, מבלי לפגוע ברכיותו וספוגיותו את כל מטרת העילוי העתידי, זכה להקבע בתור נדבה ואהבת חסד. זהו גורל ה"לפנים משורת הדין", שמאד יפעל לטובה לעת אשר יהפך לב האבן אשר לבנ"א ללב בשר. ע"כ אותו החלק הנשאר לפנים משוה"ד מוכרח להשאר

במדתו, וכל אשר תתרומם האנושיות יצאו מדות-החסידות מרשות היחיד לרשות הרבים, ויהיו קנין כל העם, "וכל בניך לימודי ד'"

ודע יקירי, שכל הדברים ההיסתוריים שהיו במציאות צריכים שיובנו ע"פ תעודותיהם, עם הדברים המסובבים מהם בהשגחת ד', לכונן הטוב והחסד באחרית, וכיון שאנו רואים שהרבה עבדים יצאו מגזע חם יותר משני הגזעים האחרים, אנו מכירים שלתכלית ההשלמה הכללית היו הם ראויים לעבדות, ולו התרוממו לחירות בלא-עת פעלו בודאי, בחירותם, הבלתי-ראויה להם, לרעה על הרוח האנושי ועל דרכי חיי הציבור והיחיד, וזהו תכלית הבנת קללת נח. וה"ה[58] בכל עבר היסתורי, שהכל הוא מעשה ד' בחסד ובחכמה. ואין זה מונע כלל את שורת היושר האנושי לעשות לתיקון הציבור כל מה שאפשר, לפי המתגלה בדור. אדרבא לולא ההשקפה הברורה, שכל העובדות שבעבר היו נועדות לתכלית הטוב, יש להרשים על החיים רק את כח האגרוף, ולא יקום רוח לחוקק צדק, אבל בידיעה שגם הרשע-כסל הי'[59] טוב ותכליתי בעבר, וע"כ[60] לא נזדמנו לו סיבות מספיקות להדפו, א"כ יסוד היושר מבונה יפה, וכשמזדמנות סיבות נאותות לגרש את ההיזק המוסרי, שנסתבב ע"י השימוש לרעה בדברים הטובים, רק אז מתמלא הלב חריצות של צדק להרים כח המשפט והיושר. ואין מעכב ומונע כלל מה שישראל מצווים לשמור את הרושם האלהי, לתעודת בנין העולם לזמן היותר מרומם במוסריותו, והמתעלה מקלקולי העבר ביותר, זהו עבודה מיוחדת לישראל, מוגבלת ומעשית, ועמה דוקא יחדור רוח ד' להרבות חסד וצדק בכל העמים, ע"פ השקפותיהם המתבררות להם. וראוי לכל ירא-ד' באמת לחזק ידי חסידי האנושיות, ולהרחיב יושר דעותיהם, עם תמימות ההשקפה להבדיל בין עבודת פנים לעבודת חוץ. והכלל הוא, שכ"מ[61] שתמצא בזה רושם של יחס הגזע בתורה ובדחז"ל[62] הוא להצדיק משפט עובדא של מציאות, להכיר מעשה ד' במהלך ההיסטוריה, לא פחות מבמהלך צבא השמים, "זכור ימות עולם" "ושאו מרום עיניכם" בחוברת. ע"כ טבע העבדות בכלל האנושיות היתה ראויה להיות נקבעת במקום הראוי לה ביותר, ע"פ נטיות הנפשיות, והפיכת הסדר של שחרור העבדים אינה פועלת טוב כללי, כ"א אותו המספר המוכרח להיות נכנס בעול העבדות הטבעית יובא לאוצר הכלל גם מאותם שהם ראויים להיות בנ"ח ע"פ תכונותיהם, ונעשה עי"ז[63] עולם הפוך, "שרים הולכים כעבדים" "ועבד כי ימלוך". ואל תחשוב, שאם נקח לנו את מי שהוא ראוי להיות עבד, ע"פ תכונתו הפנימית, ונשכילהו, שבזה יצא מכלל העבדות. לא כן, אם העבד הזה יהי' יושב על קתדרא ידרוש דברים כאלה שהמדות הראויות לעבדים יהיו נטבעות בהם. וזהו היסוד שראינו חכמים גדולים דורשים דברי דופי ורשעה, מפני שזוהמת העבדות דבקה בהם. אמנם לולא הרשיעו האדונים הרעים, להתעמר בעבדיהם, יותר מההכרח הטבעי, היה הדבר הולך בטבעו, אבל רעי-אדם הפסידו את זכותם ע"י אכזריותם, והוכרח קשר העבדות הקבוע במצריו להיות ניתר, ומקומו לקחה העבדות הטבעית, שבודאי לא תוכל להתאים לכל הצדק, עד אשר תצא מציון ישועה ואורה לכל העמים, לדעת איך צריכה צדקת ד' להעשות ע"פ רוחה של תורה, בכח החסידות והנדיבות, הממלא את לבב האומה, אשר רוח ד' אשר עלי'[64], שלא ימוש מפיה ומפי זרעה וזרע זרעה, היא הערובה לגאולתה. רוממות אומה על חברתה, הקבוע בסדר עליות וירידות העמים, היא ג"כ בנוי' על היסוד של ההכשר שיש לכל אומה לשמש ברוחה הכללי, להשלמת כלל האנושיות. וזהו העומק היסודי של תמצית הלימוד, היוצא מ"מה שקנה עבד קנה רבו".

כשמשתמש במקום זכיות מכריעות בין משפטי עמים, ועל מציאות ההכרח של השימוש לאדם התבונן נח בהשקפתו על הצביון הכללי של העולם בתיבה, וההכרח עצמו הי' סיבה כללית שימצא ג"כ צד שפל וגרוע במין האנושי, הראוי לעבדות, ובהיותו ראוי לזה "אין ברוך מתדבק עמו", כי עירוב מדות העבדים במזגי בנ"ח יפעל לרעה על כלל בנין מהלך הנפש.

והנה מכתבי נפסק ימים רבים מהמון הטרדות, וע"כ הנני אוחז דרך קצרה שיספיק לנבון כמוך, יקירי. בענין דיני ב"נ[65], דע שישראל, בהיותו העם אשר בחר בו ד' לאור גויים, יש לו זכיות מיוחדות, שלפעמים כשצריך לקיומו, או לתועלת הרשמת מעלתו, לותר על איזה חק מוסרי, גם זה הוא טובה כללית, שחוזרת באחרית אל הכלל כולו. אמנם הגדרים כמה יש לותר צריכים להגבלה תורית, לפעמים מקבלה או מתקנה, ולפעמים גם בדברים מפורשים בתורה. והנה ההכרעה בין שיתוף הקנין, המעביר קו על כח הצדק של "שלי שלי ושלך שלך", ובין הגבלת זכיות כל יחיד ויחיד, זה אחד מהדברים הקשים שבעמקי המשפט. והנה על הדבר הנאבד באמת הכריעה תורה, שאחר היאוש כבר כח השיתוף גובר בו על כח היחוד, והשיקול האלקי השוה בזה את כף המאזנים לצד הקומונא , שגם בה נמצא גרעין טוב, ובלא יאוש נתן מקום להכריע על ידו את יתרון השימוש לטוב ולצדק בכח הרכוש. ע"כ בין ישראל לישראל המשפט הכללי הוא, שהשימוש בכח הרכוש הוא כערך שוה, כמובן ביחש נערך כללי, שאינו צריך להזדקק לדקדוקי פרטים, וע"כ כח ההתיחדות עודנו פועל גם על האבדה. אבל אם החזקה היא שכח השימוש ברכוש זה כשיהי'[66] ביד המוצא יהי' יותר נאות לטובת כלל האנושיות באחרית, מאשר יהי' ביד בעל האבדה, אז כבר מספקת היא תביעת הצדק להכריע לצד הקומוניא והשיתוף הכללי ג"כ באבידה מבלעדי יאוש, והוא איסור החזרת אבידה לגוי, שלולא הדעה הכוללת של רדיפת הצדק הרחוק לא די שלא הי' נאסר כ"א הי' נכנס בכלל חיוב, וע"כ בכל מקום שיוכל שם שמים להתקדש, וקדושת שם שמים היא באמת ע"י הכרה הבאה מן החוץ, שכחה של תורה פועל כ"כ על פרטי אישי האומה, לותר מזכיותיהם הפרטיות בשביל כבוד הכלל, שהיא עצמה מדה משובחת מאד, אז כבר הדבר חוזר לעצמיות חיובו, ו"דרכי-שלו" זה הוא מיוסד על עומק האמת מצדי-צדדים. ובשום אופן וענין אין צדקה לשום אומה בעולם להגביל זכיות חברתה בלא תכלית נשגבת כללית, ע"כ צדקו מליצי ישראל בתביעתם "הלא אב אחד לכולנו", לבד מה שהעיקר הוא כדעת המאירי, שכל העמים שהם גדורים בנימוסים הגונים בין אדם לחבירו הם כבר נחשבים לגרים תושבים בכל חיובי האדם. אמנם גם אם נאמר כפשטם של פוסקים אחרים ג"כ אין בזה בית מיחוש כיון שיש לפנינו ענין תכליתי.

ולימוד התורה, דע יקירי שאין לך דבר המפסיד את יסוד השלמת החברה האנושית, כהשפעת ענינים נעלים בהמון שאינו ראוי לקבלם. ומי שחשב שיצליח את כל באי עולם ע"י מה שילעיט אותם ממוסר התורה, קודם שהוכשרו לכך, לא ירד כלל לעומק הכונה הטובה האלקית. והראי'[67], שתחת המסוה של "ואהבת לרעך כמוך" ערכו במות-תופת לשרוף אנשים, שלא יכלו לדבר על מוסרם שום דופי. והכל הוא מפני שעניני התורה הזכים הם צריכים הכשר, והיא למימינים בהם סמא דחיי, אבל פושעים יכשלו בה, ע"כ אסור ללמד ד"ת[68] לנכרי. ואם יזדמן יוצא-מן-הכלל, שפעלה התורה עליו להיטיב, אין למדים מן הכללות, וכל ההלכות הקבועות נאמרו על הרוב הנהוג, והרשות ניתנה לחכמים מובהקים להורות

היתר להוראת שעה, מכ"ש[69] כשיש בזה משום קידוש השם או מגדר מילתא, ויתר הגדרים הנצרכים לזה, שאין כאן מקום ביאורם.

וחסידי או"ה[70], שכתב הרמב"ם[71] שאם עשה אותם מהכרע הדעת אינו מחסידי או"ה ולא מחכמיהם, הנה הגירסא האמיתית היא "אלא מחכמיהם". ודעתי נוטה, שכונת הרמב"ם היא שמעלת "יש להם חלע"ה" היא מעלה ירודה מאד, אע"פ שהיא ג"כ טובה גדולה, אבל כיון שאפילו רשעים וע"ה שבישראל זוכין לה היא לפי ערך המעלות הרוחניות מעלה ירודה, והרמב"ם[72] סובר שהמושכלות מצליחים את האדם הרבה עוד יותר מהצדק של ההנהגה, ע"כ סובר שהמדרגה של "יש להם חלע"ה" היא מעלה של חסידי או"ה דוקא, שלא גברו במושכלות, כ"א קבלו האמונה בתמימות רגשי לבב, והתנהגו בדרך ישרה, ע"י מה שקבלו שהמצות שלהם ניתנו כך ע"פ ד', אבל מי שע"י[73] הכרע הדעת זכה להשיג ז' מצות ב"נ הוא באמת חכם לב ומלא תבונה, הוא נחשב מחכמיהם, שמעלת החכמה היא גדולה מאד, וא"צ[74] לומר שיש לו חלע"ה[75], כ"א הוא עומד במדרגה קדושה, שצריכה להתפרש במבטא יותר מלא מהלשון של "יש לו חלע"ה". וגם אם יהיו דברי הרמב"ם כפשטם, אין בהם זרות אם נאמר, כי מדת עוה"ב[76], שהוא מדבר עלי' בספרו, היא אותה המדה המיוחדת, שהיתרון האלקי שיש לתורתנו הקדושה הוא מקנה למקייימיה, ויש מעלות אחרות שכל דבר טוב יכול להקנות אבל אין זה נקרא בשם עוה"ב, ובאותו היתרון הוא בא מכחה של תורה, ומסתגל למי שמקבלה בקדושת אמונתה, ואין זה שולל כלל מעלות אחרות מצויירות לכל פילוסופיה כדרכה.

ועניני המלחמות, אי אפשר הי' כלל, בשעה שהשכנים כולם היו זאבי ערב ממש, שרק ישראל לא ילחם, שאז היו מתקבצים ומכלים ח"ו[77] את שאריתם; ואדרבא הי' מוכרח מאד גם להפיל פחד על הפראים גם ע"י הנהגות אכזריות, רק עם צפיה להביא את האנושיות למה שהיא צריכה להיות, אבל לא לדחוק את השעה. ודע שבהלכות הציבור לא החמירה תורה כלל לדחוק את רוח העם לחסידות, מפני שאז היתה החסידות הכללית נעשית דרך קבע וחובה, ותכלית התורה היא שתקבע ההערה השכלית בכח אהבה ונדבה. וזהו יסוד כמה קולות שיש בדין-תורה ביחש לסדרי המלחמות, ועזיבת האלילים היא נאותה לתעודת ישראל הכוללת, ומובן שמ"מ[78] הי' הדבר מסור לב"ד[79] לראות מצב המוסר של הע"ז ההיא, ולא היו כל הענינים שוים, ובעוה"ר[80] לא נתפרשו לנו הדברים לפרטיהם, ממיעוט השימוש המעשי מאז אבדנו חסננו הלאומי, עד אשר ישיב לנו השי"ת עטרת תפארתנו במהרה בימינו.

והדעות הרעות, צריך אדם להתגבר עליהן בכח שכלו, ואם אינו יכול לברר לעצמו עכ"פ כיון שהם גורמים הירוס בחיי החברה ע"כ יש כח להכריח שלא ידבר בהם באזני זולתו, שזהו דבר מעשי, וכשישמור זה ממילא יבא להכרת האמת. ותדע שסמכה תורה ענין נוקב שם ד' למכה אדם ומכה בהמה, כלומר שהוא ענין הריסה חברותית נוסף על הקלקול השכלי והמוסרי.

ומה שכתבת על דברי בענין החפשים, אבאר לך: כונתי היא, שיכולים להסביר להם ג"כ, כי מה שנתקיימה האומה עד כה ע"י קיום המצות אנו רואים בעדות של נסיון, שא"א להכחישו, ואם אפשר שתתקיים היא ורוחה בלא קיום התורה לפי ידיעתנו הוא דבר נמנע, אבל גם אם ניתן להם טעותם לא יוכלו לומר שקנו ע"ז[81] נסיון ארוך, השוקל כאותו הניסיון הבטוח שלנו, א"כ להכניס בסכנה קיום

האומה, החביבה גם להם לפי דברם, הוא רשע וכסל. ומי שמכיר, אפי'[82] רק מהכרע הדעת, שיש נפש משכלת במציאות, ושכל דבר שהוא עול ורשע אי אפשר שיהי' לו אחרית טובה, יבין כי מי ששולח יד בקיום האומה, בין מצד תאותו בין מצד דמיונו, הוא חבר לאנשי-משחית היותר רעים. עכ"ז[83] אינני שולל טענת כף זכות, שרבים מרעועי הדיעות שבדורנו הם קרובים לאנוסים, מפני שיבושי הדיעות ומיעוט השפעה לברר דרך הישרה לנבוכים. וד' יגיה חשכנו בחסדו.

מכתבי זה התחלתי לכתוב ברחובות, כאשר בא מכתבך לידי, ואח"כ נטרדתי הרבה עד אחר ר"ה[84] העבר, ב"ה, וכשבא אחי ש"ח שי'[85] נזכרתי להשלימו בחפזון גדול. ותיטיב לדקדק בדברי, אקוה שתמצא מבוקשך. וכתוב נא לנו מכל אשר עמך, ואל תמנע ממני טוב הערותיך המחוכמות, כי מעוררים צעירים בדברים-שבלב יקרים לי מאד, ואקוה בל"נ[86] לעת המוכשר ביותר לבאר יותר בסגנון מובן בעזהשי"ת[87].

הנני חותם בברכת השנים ואה"ר[88], יצליחך השי"ת בתורתו ויראתו, וירחיב דעתך בשכל טוב לדעת שמו ית', ותהי'[89] לאיש מצליח בכל מילי דמיטב, כנפשך היקרה ונפש ידידך אוהבך, שוחר אשרך מעל אדמת הקודש,

אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. מנ"א - מנחם אב
3. תרס"ד - השנה תרס"ד (1903/1904)
4. כ' - כבוד
5. חו"ב - חריף ובקי
6. מו"ה - מורנו הרב
7. נ"י - נרו יאיר
8. וכא"ל - וכל אשר לו
9. שלו' - שלום
10. ית' - יתברך
11. כ"א - כי אם
12. ע"י - על ידי
13. זא"ז - זה את זה
14. ות"ל - ותודה לא-ל
15. בחו"ל - בחוץ לארץ
16. ע"ד - על דבר
17. א"א - אי אפשר
18. ע"כ - על כן
19. ואח"כ - ואחר כך
20. בחוה"ל - בחובות הלבבות
21. וכ"כ - וכל כך
22. תהי' - תהיה
23. יהי' - יהיה
24. ג"כ - גם כן
25. וע"ז - ועל זה

26. כ"כ - כל כך
27. מ"מ - מכל מקום
28. וע"י - ועל ידי
29. שכ"כ - שכל כך
30. א"כ - אם כן
31. שאע"פ - שאף על פי
32. שתהי' - שתהיה
33. זל"ז - זה לזה
34. בבנ"א - בבני אדם
35. ע"פ - על פי
36. בנ"א - בני אדם
37. אע"פ - אף על פי
38. שע"ז - שעל ידי זה
39. שא"כ - שאם כן
40. יצה"ר - יצר הרע
41. שבבנ"א - שבבני אדם
42. השי"ת - השם יתברך
43. עכ"פ - על כל פנים
44. שיהי' - שיהיה
45. בהראב"ע - ברבי אברהם אבן עזרא
46. ז"ל - זכרונו לברכה
47. לבנ"א - לבני אדם
48. א"ע - את עצמו
49. בכה"ק - בכתבי הקודש
50. ומ"מ - ומכל מקום
51. כה"ק - כתבי הקודש
52. חז"ל - חכמינו זכרונם לברכה
53. שכה"ק - שכתבי הקודש
54. א"י - ארץ ישראל
55. משוה"ד - משורת הדין
56. שא"א - שאי אפשר
57. תחי' - תחיה
58. וה"ה - והוא הדין
59. הי' - היה
60. וע"כ - ועל כן
61. שכ"מ - שכן משמע
62. ובדחז"ל - ובדברי חכמינו זכרונם לברכה
63. ע"ז - על ידי זה
64. עלי' - עליה
65. ב"נ - בן נח / בני נח
66. כשיהי' - כשיהיה
67. והראי' - והראיה
68. ד"ת - דברי תורה
69. מכ"ש - מכל שכן
70. או"ה - אומות העולם
71. הרמב"ם - רבי משה בן מימון
72. והרמב"ם - ורבי משה בן מימון

73. שע"י – שעל ידי
74. וא"צ – ואין צריך
75. חלע"ה – חלק לעולם הבא
76. עוה"ב – עולם הבא
77. ח"ו – חס ושלום
78. שמ"מ – שמכל מקום
79. לב"ד – לבית דין
80. ובעוה"ר – ובעוונותינו הרבים
81. ע"ז – על זה
82. אפי' – אפילו
83. עכ"ז – עם כל זה
84. ר"ה – ראש השנה
85. שי' – שיחיה
86. בל"נ – בלי נדר
87. בעזהשי"ת – בעזרת השם יתברך
88. ואה"ר – ואהבה רבה
89. ותהי' – ותהיה

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת כא

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ב מנחם אב (תרס"ה) - רחובות **נמען:** קריאה ציבורית (בעניין אסיפת המלמדים)

הרב קוק תומך ביוזמה לכנס את כל המלמדים ביפו ובמושבות, כדי לשפר את מצב החינוך והמלמדים, ומודיע שישתתף באסיפה.

עיקרי הדברים

- תיקון החינוך ומעמד המלמדים.

נוסח האגרת

ב"ה[1].

כאשר מצב החנוך בכלל, ומצב המלמדים בפרט, דורש תקון, והמלאכה רבה, וצריך לזה עצה וגבורה בע"ה[2], ע"כ[3] הנני שמח מאד על רוח טהרה ותפארה, שנתעורר בלב יחידי סגולה אשר באה"ק[4], לקרא אסיפה מכל המלמדים אשר בעיר הק'[5] יפו ובהמושבות ת"ו[6], לכונן מחשבות בעצה לרומם מצב החנוך והמלמדים. ואני תפלה יתן השי"ת[7] שתהי'[8] האסיפה הזאת התחלה לטובה, לקבע סדרים נכונים והליכות ישרות בדרכי החנוך, סדרים שיתנו כבוד ותפארת לתורה ולתעודה בישראל, ומעשי ידינו יכונן השי"ת ברב עז, לתקן מעמד הגון ומכובד לחנוך הילדים ע"י[9] מלמדים יראי ד' וחושבי שמו, שיהיו ראויים לעמוד בפרצות, לגדור גדר ביהודה, להרים קרן ביראת ד' על אדמת הקדש. ע"כ הנני מסכים בכל עז לחפץ כי[10] המעוררים הנכבדים הנ"ל[11], והנני מוכן לקחת חלק באסיפתם הנכבדה בל"נ[12].

בעה"ח[13] י"ב מנ"א[14] [תרס"ה[15]] פה רחבות ת"ו.

אברהם יצחק הכהן קוק

אב"ד[16] דעה"ק[17] יפו והמושבות תובב"א[18].

1. ב"ה - ברוך השם
2. בע"ה - בעזרת השם
3. ע"כ - על כן
4. באה"ק - בארץ הקודש
5. הק' - הקטן
6. ת"ו - תבנה ותכונן
7. השי"ת - השם יתברך
8. שתהי' - שתהיה
9. ע"י - על ידי
10. כי - כבוד
11. הנ"ל - הנזכר לעיל
12. בל"נ - בלי נדר
13. בעה"ח - באתי על החתום
14. מנ"א - מנחם אב

15. תרס"ה - השנה תרס"ה (1904/1905)
16. אב"ד - אב בית דין
17. דעה"ק - דעיר הקודש
18. תובב"א - תבנה ותכונן במהרה בימינו אמן

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת קמט

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ד' מנחם אב תרס"ח - רחובות **נמען:** הגאון ר' יצחק אייזיק הלוי

הרב קוק רואה שהמחלוקת ביניהם מצטמצמת: שניהם מסכימים שיש לחמש את בני התורה בידיעות שימושיות. ההבדל הוא רק בשם: 'מחלקות תחתונות של הישיבה' או 'תלמודי תורה'. בעצם הישיבה הרב קוק מבאר שאינו מתכוון ללמוד ספרי חקירה ישנים כדי לקחת מהם 'נשק' במלחמה, אלא לקבוע לימוד של הצד הרוחני בתורה מכל מקורותיו: אמונה, אגדה, ודברי נסתר המתאימים למוכשרים לכך. זה תלמוד תורה במובנו הגבוה. הרב קוק מוכן להרכין ראש לפני גדולי ישראל, אך חוזר על הצורך בישיבה מרכזית.

עיקרי הדברים

- הידיעות השימושיות לבני תורה.
- 'מחלקות תחתונות' מול 'תלמודי תורה'.
- לימוד הצד הרוחני שבתורה בכל מקורותיו.
- העולם עזב את הרוחניות ועתיד לחזור אליה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], רחובות, ד' מנ"א[2] תרס"ח[3]. [ד' במנחם אב תרס"ח (1908), ברחובות, שבה שהה הרב קוק בימי הקיץ]

מבין המצרים, קרן ישועה ירים, מאיר לארץ ולדרים, לכבוד הרב הגאון הגדול, תפארת עז ומגדול, כקש"ת[4] מו"ה[5] יצחק אייזיק הלוי [רבי יצחק אייזיק הלוי, בעל "דורות הראשונים", ממייסדי "אגודת ישראל"] שליט"א[6] שלו'[7] שלו' בכפילא, לכ"ג וכא"ל[8] באה"ר[9].

מכתבו הנכבד דמר הדר"ג[10] שי'[11] מיום כ' תמוז הגיעני לשמחת לבבי. והנני רואה כי הננו הולכים ומתקרבים אל המטרה, כי רוב חילוקי הדעות שבינינו אינם נוגעים לעצם הענין כ"א[12] תלויים הם בשמא בעלמא. ומזה אקוה, כי גם הענינים שעדיין עצמם מחולקים, ג"כ[13] יתבררו יותר עד שמה שיהי'[14] נוגע למעשה נעמד בעה"י[15] על נקודה אחת, לעבוד עבודת הקודש לד' ולעמו על חבל נחלתו.

אבאר דברי מעט:

הנני רואה מתוך דברי כ"ג[16], שגם הוא שי' מסכים על הצורך הגדול, שיש לנו כעת, לעשות את הבנים, המגודלים בתורה ויראת שמים, חמושים כפי ההכרח בזיון של הידיעות השמושיות, הנוגעות לצרכי החיים, למען לא יהיו הם בגדלם החלק היותר חלש מהאומה, כ"א יוכלו בעז-רוח להרים קרן בדעותיהם הטהורות ומעשיהם הטובים לעמד במעמד של כבוד והדר נגד המשחיתים המהרסים את כל חומות בית ישראל, השורפים את כל מועדי אל בארץ. [תהלים עד, ח] ההבדל ביניינו איננו א"כ[17] אלא בשם: אנכי קורא לאלה המחלקות, שבהן נהיה מושיטים לתלמידים את הידיעות השמושיות, ביחד עם היסוד העקרי של תורה ויראת שמים במדה היותר רחבה האפשרית, בשם "המחלקות התחתונות של הישיבה", וכ"ג קורא לאלה "בתי ספר נמוכים" או "בתי ת"ת". הנני בכל לב מסכים לשינוי-שם זה, רק

שהדבר יעשה ביסודו, והמחלקות הללו תהיינה כפרוזדורים, להביא את הטובים שבתלמידיהם אל הישיבה, שאליה עינינו נשואות.

בעצם הישיבה, כבר אמרתי במכתבי הקודם, שכל מגמתי היא שבה יהי'[18] מקום רק לתורה, אבל לתורה במובן הרחב והמקיף שלה, הכולל את כל חלקיה, בין מצדה המעשי, בין מצדה העיוני והרוחני. וע"ז[19] כנראה אין כ"ג מסכים, ומה שאני קורא גופי תורה, ועורג להכניסם בסדר הלימוד הקבוע, כפי הנראה שקורא אותם כ"ג "דברי חקירות ישנות שאינם לא מעלים ולא מורידים בימינו אלה". ובזה הנני מוצא את עצמי מחוייב לברר מעט את דברי, למען נתיצב, כאשר אקוה, גם בנקודה עיקרית זאת על מצב אחד.

כשאני אומר, שהננו צריכים ללמוד גם את הצד הרוחני שבתורה בדרך תלמוד קבוע, ושבזה תלויה היא ישועת הדור, אינני חושב כלל לצמצם את מגמתי על איזה ספרים מיוחדים, לא אחרונים ולא ראשונים. אין כונתי ללמוד את "האמונות והדעות" לרס"ג, את המו"נ[20] והכוזרי [ספרי ההגות של רבי סעדיה גאון, הרמב"ם ("מורה נבוכים") ורבי יהודה הלוי] ודומיהם, כשהם לעצמם, כדי ללמוד את הדעות שבהם, למען שנקח מהם זיין ללחום מלחמתנו. ידעתי גם אני רוב העינינים שבספרים היקרים הללו שעבר זמנם, הרבה מהם באמת נתבטלו מפני שנתבטלו יסודותיהם הפילוסופיות, וחלק גדול מהם, אע"פ[21] שבאמת ראויים הם ללמוד וללמד, מפני שהם רעיונות נצחיים שאינם יכולים להתבטל מפני כל תמורה מדעית שבעולם,

אבל העולם נעתק מכל המרחב העיוני הזה מפני שעזב את כל המחשבות הרוחניות, ויבחר לו את חכמת החיים והמעשה תחתם. אמת הדבר, שהחסרון של השמן הרוחני שבמחשבותיו מעיק עליו הרבה, ומאבד את כל החן והעדן של חוג החיים, אשר על כן ברור הוא שסופו לשוב ולחפש בנרות את האוצר הרוחני אשר זנח, בהחפזו לתפש בידו את חומר החיים, אבל דבר זה הוא חזיון שרק יחידי סגולה יראו אותו, ולא נוכל עדיין לצאת עמו בפומבי אל שוק החיים. ע"כ[22] אינני מדבר בשביל טנדנציה מעשית, כי"א בשביל חובת תלמוד תורה במובנה הגבוה, שסוף הכבוד לבא, ובזה אינני מוציא מן הכלל שום צד, מכל הצדדים שנמצאו אתנו באוצר הרוחני שבתורה, בתורה שבכתב ובתורה שבע"פ[23], מן הראשונים ומן האחרונים, בין מן הפילוסופים, בין מן המחקרים, בין מהמקובלים, בין מבעלי האגדה והדרוש, בין מבעלי המוסר והעבודה. כולם יחד הם לנו מקצע גדול בתורה, שחובת ת"ח[24] בזמננו גדולה היא לדעת אותם. כמובן נכנסים גם בכלל זה כל צדדי החקירה של המדע ההיסתורי לכל צדדיו, שספרי כתר"ה[25] המה בימינו הראשים שלהם. וכשם שהעושר של ההלכה משתלם הוא ע"י[26] ידיעת כל השיטות כולן, בין שהן מוסכמות להלכה ובין שהן דחויות, מפני שרבוי הידיעה והכרת הגוונים המרובים והשונים מחכים את הלומד להיות עושה את עצמו, שיעשה בעצמו אדם מקורי, היודע לזרות ולהבר, להכריע ולחדש, - כמו-כן העושר האגדי, לא במובנו השטחי, כמו שעשו חכמי אשכנז, וכשם שנוהגים בעלי הסימינארים, [בתי המדרש לרבנים בגרמניה, שלמדו את התורה בדרך מחקרית] כי"א במובנו העמוק והפנימי, הנקנה ע"י יגיעה ותלמוד קבוע, המחובר עם קדושה ויראת שמים טהורה של עוסקים בתורה לשמה, הוא מכשיר את האדם להיות בעצמו איש חי חיים רוחניים וקדושים, באופן שיהי' יכול לחדש

מעצמו דרכים רבים ונשגבים, להאיר באורה של תורה, בכל הצדדים שהדור צריך להם בימינו, ממש כאותם הענינים והפעולות שעשו הגדולים הקדמונים וחשובי האחרונים בזמניהם.

אין אנחנו יכולים להעלים עין מכל הצעקה המרה, שצווחו גדולי העולם, בין המקובלים, בין הפילוסופים, בין בעלי המוסר והעבודה, על העזיבה הרוחנית, שיסוד הקובלנא הננו מוצאים בתורה, בנביאים ובכתובים, ובדחז"ל[27] כולם. דעת אלהים, אהבתו ויראת הרוממות, הבאה מתוך הכרה וידיעה המשובצת ברגשות חיים ומלאים המתחדשים לבקרים, הוא היסוד הפנימי, לכל העולם כולו, לכל החיים, לכל המטרות של כל התורה והמצות, של כל התלמוד וההלכה, אשר אם הוא כאן הכל כאן. הסבה, אשר הניעה את לב מהרסי העולם לקצץ בנטיעות ולהפוך את הקערה [לקצץ בנטיעות – לכפור (על פי חגיגה יד)] בהכחשת הקבלה, בפנימיותה היא רק מה שנחשך העולם מדי דור ודור מכל מאור פנימי, הבא דרך צינורות הרוחניות. ע"כ חדלה האהבה מתוך מיעוט הידיעה, ומתוך יבשת הרגש פסקה החבה, ומתוך שנתבטלה האהבה יצאה הרשעה לקצץ את חבלי היראה, שנעשו למעמסה, ולא מצאה ע"ז[28] יכולת כ"א בהכחשות רשעיות ובוריות. ואם היתה האהבה נמשכת מתוך קדושת הנפש וחיבורה לאורה של תורה, ע"י כח ההגיון הרוחני, המתחבר עם עומק ורחב של ההלכה המעשית, לא היתה באה כלל לידי מדה זו, וממילא היתה מרגשת שהפיכות הסדרים שלה בהצעת הדורות, שעשתה אותם פלסתר, לא יועילו כלל להפר חק ולנתק מוסרות. למשל, כשם שלענין קדושת שמירתנו את יסוד שיעורי התורה אין לנו שום הפרש אם השיעורין הם הלל"מ[29], כמסקנת הבבלי (יומא פ'), או שבאמת הם תקנת ב"ד[30] של יעבץ, וכפשטם של דברי הירושלמי דריש פאה, [ירושלמי פאה א, א] לדעת רבי יונה ורבי הושעיא, מפני שעיקר הכל היא קבלת האומה, ומתוך קבלת האומה הננו מקיימים בטהרה גם דברים שהם באמת תקנות של דורות אחרונים, כחדר"ג[31] ותקנות שו"ם[32] [חרם דרבנו גרשום, ותקנות קהילות שו"ם – שפירא, וורמייזא ומגנצא] וכיו"ב[33], כן אין לנו הפרש בדבר יחושנו בקדושת אמונתנו לתורה שבע"פ, בין אם נחתמה המשנה בדורות קדמונים או אחרונים, וכיו"ב התלמוד. אלא שהלב הכשר המלא קדושה ואהבה לתורה ומצות, הנובעת מתוך אהבת ד' ודרכיו, המחוברת באהבת ישראל ובצפיה לישועתו ולכבודו על אדמת הקודש, אשר הפליא לו צור עולמים לנחלת עולמים, הלב הזה הוא רואה את הדברים בחוש ישר, ומוצא בקרבו בהבנה פנימית את הסקירה הנאמנה בשלשלת הדורות והשפעותיהם הרוחניות. ע"כ לא יעלה על דעתו כלל לאחר את המוקדם, אע"פ שלא הי'[34] נוגע לענינו כחוט השערה. והלב אשר נתרוקן מכל קודש מבקש תואנות, וחושב במהומת זדונו, אולי יקל לו לבא למטרת ההריסה ע"י הפיכת סדרי המעשים והדורות. ואם נעזוב את הלב בריקניותו ולא נחייהו במאור הפנימי, הנובע מקדושת טל של תורה, המחיה את הנשמה בעדן אהבת שם ד' ואהבת עמו ונחלתו, ע"י התגבורת הרוחנית של שביעה גדולה מכל הצדדים הרוחניים שבתורה. כשהם דוקא מחוברים לכל התלמוד המעשי הרחב והעמוק, ע"פ[35] הסדרים של רבותינו הראשונים והיותר מובחרים של גדולי האחרונים, כדברי כ"ג, אם הריקניות תשאר במעמדה, אז אם גם עשרת מונים נחסם לפני הרשעה את הדרך של הפרצות התאריכיות, תמצא לה חבלי שוא אחרים במה להמשך אל כל דחי. ע"כ יחד עם הדרך הסלולה, אשר הישיר כתר"ה בחקר ההיסתוריה, ע"פ סדר הלימוד הישר בגופי תורה, של תורה שבכתב ושבע"פ[36], במשנה ובתלמודים וכל אבזרייהו, מוכרחים אנו לצרף את כל הצדדים הרוחניים אשר

אמרתי, לדעתם, להבינם ולהרגישם, ולהוציא על פיהם לקח ותלמוד להחיות לב דור אחרון. וחלילה חולין הוא לנו לדמות בית נכון ונשא, המיוסד על פי רוח קדוש וטהור זה, לבתי הסימינארים המערביים, שאפילו הטובים שבהם עשו את מלאכתם לחכמות חיצוניות ולנימוסי הטרקליניות המערבית עיקר, ותורתם ויראתם טפלה. ולא המיסדים כולם אשמים בדבר, כי הלא היו מהם ג"כ צדיקים וגדולים בתורה לפי הערך אלא שכבר נשחתה היהדות האשכנזית והמערבית בכלל, בתחילה, ע"י המאשרים המתעים שקדמו בדור שלפני פנינו, עד שלא מצאו להם גם ישרי-הלב ידים וחומר נכון על מה לבנות את היסודות היותר עקריים, לקומם את התורה ואת היהדות בכלל על יסודות נאמנים. והננו זוכרים אותם לטובה על החלק אשר הצילו מכליון חרוץ, אע"פ שרחקה מאד עבודתם מהמגמה של החזרת עטרה ליושנה, כדרך שעשו אנשי כנה"ג[37], שברכו את שם ד' הגדול, מ"מ[38] עשו מה שהי'[39] ביכלתם לעשות. ואנחנו, אמנם אם לא נאחר את המועד, אם נחיש את מעשנו פה באה"ק[40], כעת בעוד יש לנו ת"ל[41] חומר הגון וטוב, יהדות בריאה ורעננה, אלפים ורבבות שלמי אמוני ישראל, אוהבי תורה ומסורים לברית ד' לעמו ונחלתו בכל לב ונפש, נעשה ונצליח. אנחנו לא נהי'[42] כעת צריכים לקשט את ת"ח העומדים בראש היהדות דוקא בכל קישוטי הבל של נוסח אשכנז, אשר ממילא מוכרח הוא ע"פ רוב שיתרוקן מתורה ומיראה, כ"א להעמיד לנו ת"ח מובהקים, שעיקר יתרונם הוא גדולת תורתם ויראתם, אלא שעם זה יהיו אנשים מן הישוב, אנשים חיים ומלאים עז וחיל, בעלי שפה ודבור, בעלי תרבות ודרך ארץ, לא באופן מגוהץ ומבורק של דקדוקי עניות תורה, כ"א באורח תפארת הראויה לת"ח[43], שהיתה מעולם נחלה לישראל, טרם כסה החושך ארץ אחרי הגזירות האחרונות האיומות והבלבולים הרוחניים העצומים, של שנות ת"ח ות"ט ותקופת הש"צ שר"י וכל הנגעים אשר נמשכו אחריהם.

העיקר בהישיבה צריך שיהי' הרוח השלם והמלא, רוח הקדושה והעז. לפעמים נמצא כמה מקצעות, שא"א[44] ללמד אותם בעצם היכל הישיבה, מפני שאינם שוים לכל נפש, ויוכלו להמשיך ולחקות את הראויים אותם שאינם ראויים לכך. זה מסור כמובן למנהיג ראשי, הנותן לבו לעדרים, אבל שכל המגמה תהי'[45] להעמיד לישראל על בסיס היהדות הנאמנה אנשים שלמים בכל מלא אור התורה והחיים, דבר זה מוכרח.

והלימוד הרוחני של התורה, בתור חלק רשום הנדרש כראוי, אף אם לא הי' נהוג בדורות הראשונים, שלא היתה המחלה הרוחנית גדולה כ"כ[46], גם אז היינו חייבים לחדש אותו ולקבעו, אבל באמת קבוע וקבוע הי' מראש מקדם. וכי יוכל לעלות על דעתנו, שכל ההגדות כולן והמדרשים, שבהם גנוזים אוצרות חיים של גנזי תורה, חכמות רוחניות ונשגבות, אלא שנתעלמו במעטפות מפני כמה מטרות, אשר כבר בארו אותן הראשונים האפשר הוא שלא היו למדים אותם עם הראויים להם בכל הודם וזהרם הפנימי. ובדורות האחרונים למדו כמה מגדולי ישראל באורח קביעות את התלמוד הרוחני, אם בדרכים של חכמי הקבלה, או בדרך המחקר והמוסר, אבל למדים היו בדרך הרחבה הראוי לעשות פירות ופרי פירות, אלא שאז עוד לא הי' המצב מחייב להרחיב כ"כ את הדברים, כמו שלא הי' המצב

מחייב כ"כ להסיר את המעקשים מדרך התולדה וסדרי דברי הימים, מפני שלא היו הדברים כ"כ מסוכסכים, טרם באו פריצים ויחללום.

אין אני אומר, שכל בני הישיבה יהיו מלומדים גדולים בכל המקצעות. זהו דבר למעלה מן היכולת. יחידי סגולה יכולים להולד בכשרונות כאלה, שיוכלו להיות סופגים את כל הצדדים, אבל הרוב יתפרדו כ"א למקצע שלו, ואין אדם לומד כ"א ממקום שלבו חפץ. אבל בכללות הישיבה חייבת היא לתן לאומה כל מה שחסר לה, וכיון שבין כל הדברים המושכים את הלב בזמננו, והפועלים הרבה על החיים, היא הספרות והשירה מוכרחים אנחנו לראות שגם בזה המקצע יהי' לנו משלנו, ולא תהי' עוד ברית כרותה שכל בעל כשרון ספרותי, וכל משורר מפורסם, מוכרח הוא להיות כופר ופושע-ישראל למפרע. את מגדל-תרמית זה אנו חייבים להרוס, ולהראות לכל באי עולם את ההוד השירי והנועם הספרותי, אשר יפרחו בהיותם משוקים ממקור חיי האומה הטבעיים והנאמנים, מקור מים חיים ד'.

ובמה שנוגע לרבנים במושבות, אע"פ שא"א הדבר שתעגנה המושבות, עד אשר יוכלו לצאת מהצעירים שבחניכי הישיבה ראויים להוראה ולרבנות הישוב החדש, מ"מ אפשר לתקן הדבר ע"י מה שניקח מבחירי תלמידי הישיבות מירושלים, מצפת ומטבריא, אחדים ת"ח הגונים, וע"י[47] שימוש של שנה ושנתים יהיו כבר מורגלים בההנהגה, הדרושה לרבנות המושבות, ובתהלוכות החיים המתקבלות בהן. ואם ימצא לנו ע"ז די יכולת נוכל לבוא במשך זמן קצר אל המטרה, להושיב רבנים הגונים, שיהיו לחן ולתפארת במושבות, ושדבריהם ונימוסיהם יהיו מתקבלים יפה, ויוכלו לפעול הרבה להרמת קרן היהדות, ויהיו סוללי דרך לחניכי הישיבה הגמורים, אשר יצאו חמושים בכל אותם דרכי הזיין, שבני הדור החדש הבאים לכבוש את א"י[48] מתגדרים בהם, באופן יותר שלם ומשוכלל בעה"י.

כללו של דבר, אין אני מוצא בין השקפותינו מחיצה גדולה. ובדבר אשר יהלמני צדיק חסד, [על פי תהלים קמא, ה] להיות שומע לעצה, הנני מודיע בזה לכ"ג, שהנני רחוק מאד מהעמיד על דעתי שום דבר בחפזון, וכל מה שהנני מכריע, ביחוד בעניני הכלל שהם עומדים ברומו של עולם, איננו בא כ"א ע"י עיון גדול בכל הצדדים וצדי צדדים, ובכונה מיושרת לשם שמים, בלא שום פני' חלילה, ואחר כל אלה הנני מוכן להרכין ראשי לפני כל ראשי עם ד' העסוקים גם הם בכל לב ונפש בשאלות הנוגעות להקים תורת ד' ובריתו בישראל, כדי לכונן יסודות אשר יבנה עליהם היכל ישועת ד' לעמו על ארץ חמדתו.

הנני חוזר עוד הפעם את דברי, שראשית מעשנו לתיקון אה"ק[49] בזמנינו צריכה להיות מתחלה דוקא מישיבה חדשה, גדולה ומרכזית לישוב החדש. והבוחר בתורת חיים, יראנו בתחיית תורתו ועם קדשו על אדמת הקודש, וירים קרן לעמו ויראיו באמת.

ברוך יהי' כ"ג מר שליט"א ברב טוב חסד וברכה, ויזכה להאיר עיני ישראל בספריו היקרים לאורך ימים טובים, ויתענג על טוב ד' על אדמת הקודש, בראש שבי ציון ברנה וצהלה, [על פי ישעיהו לה, י] בבא לציון גואל, [על פי ישעיהו נט, כ] מלכם לפניהם וד' בראשם, [מיכה ב, יג] כנפשו הגדולה ונפש מוקיר רוממות ערכו, מושיט לו ברכתו באה"ר מהררי ארץ חמדה,

הק' אברהם יצחק ה"ק הנ"ל

1. ב"ה - ברוך השם
2. מנ"א - מנחם אב
3. תרס"ח - השנה תרס"ח (1907/1908)
4. כקש"ת - כבוד קדושת שם תפארתו
5. מו"ה - מורנו הרב
6. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
7. שלו' - שלום
8. וכא"ל - וכל אשר לו
9. באה"ר - באהבה רבה
10. הדר"ג - הדרת גאונו
11. שי' - שיחיה
12. כ"א - כי אם
13. ג"כ - גם כן
14. שיהי' - שיהיה
15. בעה"י - בעזרת השם יתברך
16. כ"ג - כבוד גאונו
17. א"כ - אם כן
18. יהי' - יהיה
19. וע"ז - ועל זה
20. המו"נ - המורה נבוכים
21. אע"פ - אף על פי
22. ע"כ - על כן
23. שבע"פ - שבעל פה
24. ת"ח - תלמידי חכמים
25. כתר"ה - כבוד תורתו רום הדרתו
26. ע"י - על ידי
27. ובדחז"ל - ובדברי חכמינו זכרונם לברכה
28. ע"ז - על זה
29. הלל"מ - הלכה למשה מסיני
30. ב"ד - בית דין
31. כחדר"ג - כחרם דרבנו גרשום
32. שו"ם - שפיירא, וורמייזא ומגנצא (תקנות קהילות שו"ם)
33. וכיו"ב - וכיוצא בזה
34. הי' - היה
35. ע"פ - על פי
36. ושבע"פ - ושבעל פה
37. כנה"ג - כנסת הגדולה
38. מ"מ - מכל מקום
39. שהי' - שהיה
40. באה"ק - בארץ הקודש
41. ת"ל - תודה לא-ל
42. נהי' - נהיה
43. לת"ח - לתלמידי חכמים
44. שא"א - שאי אפשר
45. תהי' - תהיה
46. כ"כ - כל כך
47. וע"י - ועל ידי

48. א"י - ארץ ישראל
49. אה"ק - ארץ הקודש

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת רח

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ט תמוז תרס"ט - רחובות **נמען:** אחיו, הרב דובער הכהן

הרב קוק מברך את אחיו על הולדת בנו נפתלי הירץ, ומתנצל על מיעוט מכתביו בגלל חוסר סדר בעבודתו. מרחובות, בעת הבציר, הרב קוק מתאר את יופי הארץ, את מכונת המים החדשה ואת האוויר הנעים. הרב קוק עסוק בשמיטה, ושואף להקים את הישיבה, אף שקשה לו בעניינים הכספיים ובסדר. הרב קוק החל להדפיס את 'שבת הארץ', קובץ הלכות שביעית בנוסח שולחן ערוך על פי הרמב"ם.

עיקרי הדברים

- ברכה להולדת אחיינו.
- תיאור רחובות ויופי הארץ.
- עבודת השמיטה.
- הספר 'שבת הארץ'.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], י"ט תמוז תרס"ט[2]. [י"ט בתמוז תרס"ט (1909)]

קרן עם קדוש ירים, יוצר הרים, [על פי עמוס ד, יג] ויוציאם לרוחה, מבין המצרים, וישלח ברכה מאה שערים, [על פי בראשית כו, יב: "וימצא בשנה ההוא מאה שערים ויברכהו ה'"] לכבוד אחי חביבי ויקירי, הרב המאוה"ג[3] אוצר נחמד בתו"י[4] מו"ה[5] דובער הכהן [אחיו של הרב קוק, הרב דב בער קוק] שליט"א[6], ונ"ב הרבנית היקרה תחי'[7], ומז"ט[8] לטובה ולברכה לשמחת הבן החדש מר נפתלי הירץ [בנו של ר' דב בער, שנולד אז] שליט"א, יגדלוהו לתורה[9] לאוי"ט[10] ברב נחת וגדולה עם זרעם, הבנים והבנות, זרע ברך ד', [על פי ישעיהו סא, ט] יעמדו כולם על הברכה בכל טוב, דשנים ורעננים.

אחדשה"ט[11] באה"ר[12] אהבת-אחים נאמנה,

אם אבא להתנצל לפני כבוד תורתך יקירי, על מיעוט כתיבתי, לא אדע אם יספיקו כל דברי לצייר בנפשך היקרה, שאין בי משום אשם מעילות אהבת אחים. ובאמת לו הייתי מוטבע על הסידור הייתי יכול למצא זמן לכל דבר חפץ, עם כל הטרדות והחובות הרבות, העמוסות עלי תמיד. אבל מה אעשה, ועוד לא עלתה בידי, למורת רוחי, להרחיב את דעתי עד למדת הסידור ההגונה והרצויה, הקדושה והטובה מאד בין לעבודת ד' בין לעסקי החיים וחובות המשטרים, עד שאוכל לעשות כל דבר בעתו במנוחת-נפש בלא הטרדה. ועד כה, מרוב החובות של העבודות, כל אחד דוחה את חבירו, וכל הענינים, שאין התובע עומד על השכם ומבקש את תפקידו לאמר עשה את חובתי, הנם הולכים ונדחים מיום אל יום מפני הענינים שיש להם תובעים חיצונים, הבאים ונוגשים. ואחד הענינים, שלפעמים רבות מתמרמר רוחי על זה מאד, הוא חליפת המכתבים ליקירינו, שבהם באמת אפשר למצא הרבה מהתועלת לשני הצדדים, וביחוד ת"ח[13] שבמשפחה שי'[14], שיש להרכיב בתוך חליפות המכתבים תועלת קדושה ועונג אהבה וידידות אחים יחד, ודוקא מצד הארצישראלי שבמכתבינו, שהיו יכולים, ע"י[15] מנוחת נפש וסידור הגון

לבא למדרגה הגונה מאד. ונפשי שוקקת לזה מאד, אבל הנני תמיד נשאר בתשוקתי. אבל קוה אקוה לצור ישענו, המאזרני חיל, שנזכה גם בזה להופעת ישועה והטבת סדר.

מכתבי זה הנני כותבו ברחובות, אשר באנו, עם ב"ב[16] שי', אמש, כדרכנו לעת בציר הענבים. מה אוכל לצייר לך, אחי יקירי, הדרת ארץ חמדה, הנראית והולכת ומתגלה ביפעתה והדרה בכל מקום אשר הישוב החדש הולך ופורח, הולך ומתקדם, ביד ד' הנטויה על עמו, לפתח לו פתח תקוה וקרני אור ישועה בחבל נחלתו, מקום הודו ומשגבו. מי יגלה גלי העפר מעל הלבבות האטומות, ישני אדמת עפרות הגלות [על פי דניאל יב, ב: "ורבים מישני אדמת עפר יקיצו"] המנוולת, וינערו חצנם ממנה, [על פי נחמיה ה, יג] ומכל קסמיה, ביחד עם כל עלבונותיה ורציחותיה, ויבאו לארץ-חיים להלקט אחד אחד [על פי ישעיהו כז, יב: "ואתם תלקטו לאחד אחד בני ישראל"] להבנות בארץ חיים, למלאות דבר ד' לתקות-דור-דורים.

במצב המושבה מצאנו ב"ה שינוי לטובה, לעומת השנה שעברה, בתיקון הובלת מים ע"י מכונה הכללית, כבערים הגדולות שבאירופא, מים צלולים וערבים, העולים גם על העליות העליונות ומשקים ג"כ[17] את שדרות האקליפטים, [עצי האקליפטוס] המעטרים את רחובות המושבה משני עבריהם. ברוך מציב גבול אלמנה. [ברכה הנאמרת על הרואה בתי ישראל בישובם (ברכות נח)] והאויר, מה אוכל לתאר לך זכותו ונועמו, חיי-נשמות ממש. רוח ים, העובר דרך השרון, של פרדסי תפוחי-הזהב, והמון מטעי השקדים וכרמי החמד, ומתגלגל על גבי הרי יהודה, העוטרים אותנו בכל מעוף-עין, מדי עמדנו במקום ברך ד', בקרן בן אור הקליל, המראה לעינינו כמבשר ישועה ונחומים לאבלי ציון וירושלים ונותן עז ותעצומות לעם, - רוח זה, מי זה יערך את חמדתו ועדניו הנושאים אותנו אל במתי גאון ד'!

כמובן, גם פה אינני פנוי, גם בשבתי הרחק מהמון העיר ושאונה הנני מוקף חובות רבים מאד מאד, בפרט בשנה זו, שנת הרת עולם של סדרי תיקון השמיטה, [שמיטת תר"ע (1909–1910), שהתחילה בתשרי שלאחר האגרת] שהיא מטרדת גם בפועל ומעשה, - ויותר ויותר מזה במחשבת הלב והגיון הנפש בעיון הלכה בפרטים ובהתנשאות המחשבה לכללות הענינים, שעינינו רואות ואזנינו מקשיבות רב קשב, חמדת הנשמה, להדר את המצוה ולפארה בכל הלכותיה הרבות והאיתנות מעבר מזה, ודלות המצב ואי-הכשרת חיינו לזה, עד שהננו מוכרחים להיות נדחקים לדברים רבים ועצומים להתירים של דחק ולהפקעות של מצוה. ומ"מ[18] שבת הארץ הולכת היא ופורשת את כנפיה על אדמת הקדש, ונכנסת ברוח חרישית בלב עם ד' היושב עליה. חתימות ההרשאות לתיקון ההפקעה מעבר מזה, השארת ענפי עבודה רבים שלא כדרך שאר השנים, שהעולם מוכן לזה, ושימת עין לשאול על פרטים ופרטי פרטים מהרבה לבבות עובדות ועמלות בחריש ובקציר בשדמות בת עמנו, עבודה המהולה בעמל גוף עם חבה אידיאלית ועונג של קדושה פנימית, אשר לא נראה כמוה בכל הארץ ובכל הגוים, - הנם אומרים כולם: הנה שנת הקודש באה, ורחשי קדושה לעם קדוש על אדמת הקודש הולכים ומתרקמים בחשאי, גם בנשמות אשר לא ידעו את מעמקי עצמן. אשרי העם שד' אלהיו. [תהלים קמד, טו]

ולא אמנע מלהודיעך, אחי יקירי, שבאלו הימים החילותי בעז"ה[19] לגשם קצת במעשה את אשר חשבתי מאז ע"ד[20] "ישיבה מרכזית לישוב החדש". [הישיבה שייסד הרב קוק ביפו] ההכרח הגדול והתועלת הנשקפת מהוצאת ענין קדוש ונעלה זה מן הכח אל הפועל, - לא אוכל לבאר במעט דברים. אמנם המטרה והצורה

הרוחנית של ישיבה כזאת היא רוממה ורחוקה הרבה מהצורה המעשית הקטנה והדלה, שהיא מוכרחת ללבוש בראשית הויתה. אבל נשים מבטחנו באוזר ישראל בגבורה, [מברכות השחר] שיצמיח לנו מזה צמח צדקה. בחורים אחדים הגונים, בכשרונות לא-רעים, לקחתי מירושלים, ואליהם מתלקטים אחדים מיפו, ואקוה שבהמשך הזמן יוסדו ב"ה סדרים ישרים וטובים, ובתוכם גם משאת נפשי לחנך תלמידי-חכמים, שיהיו ג"כ לומדים מופלגים בצדה הרוחני של תורת אמת, כאשר תדע משאת נפשי לזה מימי עלומי. ובאמת בגרעין זה, בהרחבתו ופיתוחו, עם קביעותו בצורה טובה הדורה בשכל טוב ורוח טהור, - כלולים הרבה צמחי ישע ופדות. העבודה הקשה בזה היא הצד המעשי, שהוא מתלכד עם עסקי כספים, שאינני מומחה לזה כלל, ומצד הרוחני - הכרח הסדר, המתנגד ג"כ לאופיי, שהנני אוהב להשפיע וליצוק על כל עולל בשוק ועל בחורים ברחובות, אם הי'[21] אפשר. מ"מ[22] אקוה, כי ע"י סיעת אוהבים ותומכים במפעל, אע"פ[23] שקשה לי למצא אנשים, שאוכל למסור להם הגות רוחי בעצם טהרו, מ"מ הלא באויר המלא צלצלי תקוה וקוי אור חיי רוממות הננו יושבים, ב"ה, אשר אקוה שתעמד לנו זכותא דא"י[24], לבסס בסיסים הגונים למפעל זה, שהוא אחד מיסודות הגיונותי המעשיים היותר עקריים.

החלותי להדפיס קובץ להלכות שביעית, בשם "שבת הארץ". [ספרו של הרב קוק על הלכות שביעית, שיצא לאור בשנת תר"ע (1910)] הוא כמו שו"ע[25] מיוסד ע"פ[26] הרמב"ם[27] בהגהות רבות. אקוה לשלח לך כל גליון כשיבאו לידי איזה עקזמפלארים מהם. חשקתי להרחיבו בביאור ארוך ומבורר, אבל מנעוני כעת הטרדות, ואקוה לעטרו באיזה מבא וקו"א[28] [מבוא וקונטרס אחרון] בעה"י[29] כפי היכולת.

הנני מקצר וחותם בברכה ורב שלו'[30] לך ולכל אשר לך, כנה"ר[31] ונפש אחיך דבק באהנ"פ[32] בכל לו"נ[33],

אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. תרס"ט - השנה תרס"ט (1908/1909)
3. המאוה"ג - המאור הגדול
4. בתו"י - בתורה ויראה
5. מו"ה - מורנו הרב
6. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
7. תחי' - תחיה
8. ומז"ט - ומזל טוב
9. לתוחומע"ט - לתורה ולחופה ולמעשים טובים
10. לאו"ט - לאורך ימים טובים
11. אחדשה"ט - אחרי דרישת שלומו הטוב
12. באה"ר - באהבה רבה
13. ת"ח - תלמידי חכמים
14. שי' - שיחיה
15. ע"י - על ידי
16. ב"ב - בני ביתו
17. ג"כ - גם כן
18. ומ"מ - ומכל מקום

19. בעז"ה - בעזרת השם
20. ע"ד - על דבר
21. הי' - היה
22. מ"מ - מכל מקום
23. אע"פ - אף על פי
24. דא"י - דארץ ישראל
25. שו"ע - שולחן ערוך
26. ע"פ - על פי
27. הרמב"ם - רבי משה בן מימון
28. וקו"א - וקונטרס אחרון
29. בעה"י - בעזרת השם יתברך
30. שלו' - שלום
31. כנה"ר - כנפשו הרמה
32. באהנ"פ - באהבת נפש
33. לו"נ - לב ונפש

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת ריב

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ד' מנחם אב תרס"ט - רחובות **נמען:** אביו, ר' שלמה זלמן הכהן קוק

הרב קוק מתנצל על מיעוט מכתביו. בעניין בעלי מלאכה שהוסתו נגדו, הרב קוק דן את כולם לכף זכות, ואין לו עניין בעסקיו הפרטיים אלא בטובת הכלל. הרב קוק רואה בכל הסיבות, ובשלטון התורכי, 'מצעדי גאולה' נסתרים, אף שרבים שבים לארץ בלי לדעת את משמעות השיבה. הרב קוק ממליץ לאביו על חמי טבריה לריפוי השיגרון. ברחובות הגיעו עולים מתימן, רובם בני תורה ויראי שמים, עובדים ומתפללים, והם ימלאו את מקומם של הפורקים מרוסיה.

עיקרי הדברים

- דן לכף זכות את המוסתים נגדו.
- השלטון התורכי וסיבות הזמן - 'מצעדי גאולה'.
- חמי טבריה לרפואה.
- העולים מתימן ברחובות - תיאור ושבח.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1]. רחובות ת"ו[2], ד' מנ"א[3] תרס"ט[4].

מבין המצרים, קרן ירים, ואור לישרים, וציצת נזרים, וסלילת מעברים, למקום יאורים, לבני ציון היקרים, נישאים על כנפי נשרים, ומגבעות יהודה הד הרים, שלו'[5] מעברים, לכבוד אאמו"ר[6] [אביו, הרב שלמה זלמן קוק] עט"ר[7], הרב הגדול בתוי"ר[8], יחד חוברה, מוהרש"ז[9] הכהן שליט"א[10], וכא"ל[11] שלו' רב וברכות לעד.

אחדשה"ט[12] דאאמו"ר[13] שליט"א באה"ר[14].

עברו ימים ושבועות, גם חדשים, ומכתב לכא"א[15] שי'[16] לא נכתב ממני, זולת מכתבים גלויים וקצרים, אשר גם הם עבר זמן אדריסתם, וכפי הנראה לא הגיעו ליד מר אבא שליט"א. כעת אחרי עבור איזה משך ימים מעת באי לרחובות ת"ו, אמרתי אשלמה מעט את חובי, ואבטח בכאאמו"ר[17] שיסלח בטובו על האיחור העבר, אשר נעשה לא במרד, כי"א[18] מפני הטרדות ומניעות הענינים. איזה פרטים כבר כתב בני שי', ביחוד ע"ד[19] איזה מבעלי-המלאכות, אשר ע"פ[20] הסתת אחד חשבו להמרות את רוחי, ואנכי ב"ה שלו' כל עם ד' אדרוש, כקטן כגדול, כחכם כבור, ואת תומתי, לדון את כולם לכף זכות ולהטות כלפי חסד, ברוך ד' אשר לא אעזבנה. וכל מה שהקפדתי ע"ז[21] קצת, הוא רק מה שיוכל להיות עולה על לב אנשים מישראל שלא אשים להם לב, מפני עניותם או פשטותם. חלילה, חלילה לזרעא דאבא שליט"א לחשב כן. ות"ל[22] אין הענין תופס מקום אפילו בעיר, וק"ו[23] במושבות. ובכלל כל ישעי וחפצי מאז באי אל הקודש, בעזרת צור ישועתי ב"ה, רק לעבוד לטובת אה"ק[24] ועם-ד' השוכן בה, ואין לי שום חפץ ודאגה בשביל עסקי עצמי הפרטיים, שאינם חשובים כלום לגבי טובת הכלל של הגוי כולו, יברכם ד', ויצמיח מהרה קרן ישועה. ע"כ[25] אין להצטער מזה כלל, ואיננו ראוי כל ענין זה לשימת-לב כלל, רק

להוסיף תקוה בחסדי ד' על עמו ונחלתו, שהננו רואים ב"ה בעינינו פליאות נצני ישועתו, עצות מרחוק אמונה אמן. [ישעיהו כה, א] ומה גדול הוא החיוב עכשו של השרשת האמונה השלמה, שכל מה שהשי"ת[26] מסבב את הסיבות, בלאומים בכלל ובממלכת תורקיה בפרט, [מהפכת "הטורקים הצעירים" (תרס"ח) עוררה אז תקוות לשינוי במעמד היהודים בארץ ישראל] אשר מאת ד' היתה זאת, שתהי'[27] ארץ הצבי שמורה תחת ידיה עד עת קץ, שהכל הם מצעדי גאולה וישועה, הנרקמים במסתרים, בתחתיות ארץ, להחיש פדות כי בא מועד, והתעוררות נחמה זו היא באמת מרפא לכל עגמת נפש של עניני הכלל והפרט. ב"ה אשר האיר לנו, בדור אפל ושפל זה, בהתנוצצות ישועה, לאדמת הקודש, מה שלא הי'[28] מעת גלינו מאדמתנו. ולמענו ב"ה יעש גם בלא הכנה רוחנית אחרת, כי"א מה שישימו ישראל פניהם לשוב אל ארץ ד', כיונים אל ארובותיהם, [ישעיהו ס, ח] אע"ג[29] שרבים מהם אינם יודעים מה היא שיבה, מה תכונתה ותפקידה. לא יארכו הימים, והאור האמיתי יגלה, ויד ד' הנטויה ממצרים ועד הנה, ומראש מקדם עד עולמי עד, תראה ותגלה לעין כל רוח ונשמה.

יודיעני נא כאמו"ר[30] שלו' בריאותו, ביחוד ע"ד הריומאטיזם. מה מאד הי' טוב אם הי' בא לאה"ק[31], ודרך אגב מרחצאות של חמי טבריא המה נאותים לזה, ודאי לא פחות, ונקוה שיותר ויותר, ממימי דרוזגניק, קמרן וצחציניק [עיירות מרפא במזרח אירופה] וכיו"ב[32]. בכלל ראיתי הרבה שבעי רצון מרפואתם, אע"פ[33] שעדיין אינם שם הסדרים של הבנינים, אשר נשתלמו באלו המקומות באירופא, ואשר בודאי היו כן אצלנו בימי גדולתנו ותפארתנו, וביתר שאת יהיו לנו בשוב ד' שבות עמו, ויציץ ויפרח ישראל על חבל נחלתו. אבל ב"ה שברכת הארץ הולכת ושבה אליה, בתור התחלת ההתחלה, קמעא קמעא, כהדא קריצתא דצפרא.

פה במושבה נוסף ב"ה דבר לטובה, ע"י[34] הד הקול של קיבוץ גלויות לאה"ק, שבא לארץ תימן, באו רבים מאחב"י[35] היושבים שם, בלחץ נורא וגלות איומה מאד, לאה"ק, והם אנשים מסתפקים במועט מאד, רובם ככולם בני תורה, כמעט שלא נמצא ביניהם ע"ה[36] כלל, וכולם חרדים ויראי ד' מאד. לוקחו כמה מהם בתור פועלים במושבה, ומה טוב הוא שאלה ימלאו את המקום של הפסולת דמסיטרא דע"ר[37] הבאים מרוסיא, שהגרועים שבהם א"א[38] שתהי' להם אחיזה באי"י[39], "לאחוז בכנפות הארץ וינערו רשעים ממנה". והתימנים הללו, הנם ב"ה אנשים בריאים, אוהבים את העבודה, מתפללים בכל יום ג"פ[40] בציבור, בכונה, בחדר מיוחד שבביהכ"נ[41] הגדול פה שייחדו להם, ומתנהגים בכל נימוסי ארצם, הקרובים הרבה למנהגי ישראל היותר ראשונים בכל דבר. והננו שמחים לראות קיבוץ נדחים, אלה מצפון ואלה מתימן, וכולם פונים לארץ חמדה באהבה, ושמחים על גורלם אשר הביאם ד' לאה"ק, ועובדים באהבה את עבודתם בשדה ובכרם, ומהם שומרים ונוטרי כרמים, ושקדנים בתורה, ביראת שמים תמימה, ואין פרץ ומריבות בשכונתם, אע"פ שיש לכמה מהם יותר מאשה אחת, ויש שי"ל[42] ארבע נשים, וחיים בשלות השקט. וכפי הנראה יבאו רבים מהם לימים הבעל"ט[43] להאחז בעבודתם בתור פועלים במושבות, כן ירבה וכן יפרוץ, ויאספו אספת נדחי צאן פזורה, כעדר בתוך הדברו.

מז"ט[44] לנו על הולדת הבן החדש לאחינו הרד"ב[45] שי', לאוי"ט[46].

הנני חותם בכל חותמי ברכות באה"ר, בצפיית ישועה וכ"ט[47], כנה"ר[48] ונפש בנו עבדו, מוכן לשרתו, בכבוד ובירא‍ה,

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. ת"ו - תבנה ותכונן
3. מנ"א - מנחם אב
4. תרס"ט - השנה תרס"ט (1908/1909)
5. שלו' - שלום
6. אאמו"ר - אדוני אבי מורי ורבי
7. עט"ר - עטרת ראשי
8. בתוי"ר - בתורה ויראה
9. מוהרש"ז - מורנו הרב רבי שמות שמתחילים באותיות ש, ז (למשל: שמואל + זאב) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
10. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
11. וכא"ל - וכל אשר לו
12. אחדשה"ט - אחרי דרישת שלומו הטוב
13. דאאמו"ר - דאדוני אבי מורי ורבי
14. באה"ר - באהבה רבה
15. לכא"א - לכל אחד ואחד
16. שי' - שיחיה
17. בכאאמו"ר - בכבוד אדוני אבי מורי ורבי
18. כ"א - כי אם
19. ע"ד - על דבר
20. ע"פ - על פי
21. ע"ז - על זה
22. ות"ל - ותודה לא-ל
23. וק"ו - וקל וחומר
24. אה"ק - ארץ הקודש
25. ע"כ - על כן
26. שהשי"ת - שהשם יתברך
27. שתהי' - שתהיה
28. הי' - היה
29. אע"ג - אף על גב
30. כאאמו"ר - כאדוני אבי מורי ורבי
31. לאה"ק - לארץ הקודש
32. וכיו"ב - וכיוצא בזה
33. אע"פ - אף על פי
34. ע"י - על ידי
35. מאחב"י - מאחינו בני ישראל
36. ע"ה - עליו השלום
37. דע"ר - דערב רב
38. א"א - אי אפשר
39. באי"י - בארץ ישראל
40. ג"פ - שלוש פעמים; "תקבל ג"פ": גט פיטורין
41. שבביהכ"נ - שבבית הכנסת

42. שי"ל - שיש לומר
43. הבעל"ט - הבא עלינו לטובה
44. מז"ט - מזל טוב
45. הרד"ב - הרב רבי שמות שמתחילים באותיות ד, ב (למשל: דוד + בנימין) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
46. לאוי"ט - לאורך ימים טובים
47. וכ"ט - וכל טוב
48. כנה"ר - כנפשו הרמה

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת ריג

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ה' מנחם אב תרס"ט - רחובות

נמען: הרב נחום (מגיד בבית הכנסת 'בית יעקב', חורבת ר' יהודה החסיד)

הרב קוק מודה על הספרים 'נחמות צמח ישראל' על מגילת רות ו'נחמות ארץ ישראל' על מסכת פאה, ומשבח את הסדר באגדה ואת החריפות בהלכה. הרב קוק מעריך במיוחד שהמחבר בחר בתחום המצוות התלויות בארץ, כראוי בעת שקול ה' קורא לשוב לארץ.

עיקרי הדברים

- הסכמה לספרי 'נחמות'.
- חשיבות לימוד המצוות התלויות בארץ.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], רחובות ת"ו[2], ה' מנ"א[3] תרס"ט[4].

לכבוד הרב הגדול בתורה ויראת ד' אוצרו, מתון ומסיק, ידיו רב לו בהלכה, משנתו סדורה, וחסדאין מילי באגדתא, מו"ה[5] נחום שליט"א[6], מ"מ[7] בעיקו"ת[8] ירושלים ת"ו בביהכ"נ[9] בית-יעקב, חורבת ר"י החסיד [בית הכנסת "החורבה" בעיר העתיקה בירושלים] ז"ל[10].

שלו'[11] וברכה באהבה נאמנה.

בהיותי יושב פה בקרייתא דארעא דישראל, במושבה רחובות, הרחיב ד' לי ושמח את לבבי בשמחת תורה, בהגיע לידי ספרו היקר "נחמות צמח ישראל" על מגילת רות, ועלים לתרופה מספרו הנכבד "נחמות ארץ ישראל" חלק שני ממס' פאה, וברכתי ברכת הנהנין על פרי קודש הלולים הללו, מחוליא בפנים מסבירות באגדה ומחורפא בהלכה. את הכל עשה יפה יפה, דבר דבור על אפניו, ופעולתו היא המעידה על שקידתו הגדולה בתוה"ק[12]. יהי ד' עמו ויעל, ויזכה להוציא לאורה כל אשר ברוח אתו כתוב יושר אמרי אמת, לסדר דברי רז"ל[13] בסדרים נאים, המרחיבים את הדעת, ע"פ[14] סדר הפסוקים באגדה וע"פ[15] סדר המשנה בהלכה, ולהוסיף מדילי' ציצים ופרחים, בפלפול וסברא ישרה. ילך ידידי כת"ר[16] בדרכו זה, דרך הקודש, לזכות את הרבים, ואקוה שימצאו רבים וכן שלמים מעם ד', הקרובים והרחוקים, אשר ידעו להוקיר את פעולת כת"ר בספריו היקרים, וחכמי לב יקחו מצות להביא ברכה אל ביתם. וק"ו[17] דכת"ר[18] תרוייהו איתנהו בי', חבת תוה"ק[19] וחבת המקום הקדוש, אשר זכה לשים אוהל תורתו בו, עיר עז לנו, ציון המהוללה, יכוננה עליון. ואפריון אמטי לכת"ר[20], על אשר לקח לו את מקצוע שבתורה של המצות התלויות בארץ, אשר בסדר אמונת להפריח בו ציצים ופרחים, ועל אשר ספריו היקרים בשמות יקרא "נחמות ארץ ישראל" ו"נחמות צמח ישראל". כך היא חובתנו הנאמנה בעת חיה, אשר עין בעין נראה, כי פקד ד' את עמו ואת ארץ חמדתו, וקול ד' קורא בכח מתוך כל מסבות הזמנים, מחגוי הסלע וסתר המדרגה, [שיר השירים ב, יד] לשוב לבצרון אסירי התקוה, [על פי זכריה ט, יב] להקבץ אחד לאחד, כיונים אל ארובותיהם, [ישעיהו ס, ח] אל החבל ואל הנחלה, נחלת ד' והררי קודש,

להוסיף אומץ בהתעוררות גדולה בבנין תורת ארץ ישראל, בברור ושכלול המצות התלויות בארץ, ולרומם דרישת ציון והכרת אורה העליון, בצמח ישועה לבית ישראל בכל פינות שאנו פונים. למען ישמעו בנים ויחרדו מים, יקשיבו פזורי גולה וישובו להר חמד ד' לנצח, והמזכירים את ד' אל תתנו דמי לו עד יכונן ועד ישים את ירושלים תהילה בארץ. [על פי ישעיהו סב, ו-ז] וברכתי תעלה לראש כת"ר באהבה רבה, יברך ד' חילו ופועל ידיו ירצה, כנפשו היקרה ונפש ידידו דורש"ת[21] בכבוד וחבה יתירה נודעת,

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

עבד לעם קדוש על אדמת הקודש בעה"ק[22] יפו והמושבות, היושב כעת במושבה הנחמדה רחובות, אשר ביהודה, תובב"א[23].

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. ת"ו - תבנה ותכונן
3. מנ"א - מנחם אב
4. תרס"ט - השנה תרס"ט (1908/1909)
5. מו"ה - מורנו הרב
6. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
7. מ"מ - מכל מקום
8. בעיקו"ת - בעיר קודשנו ותפארתנו
9. בביהכ"נ - בבית הכנסת
10. ז"ל - זכרונו לברכה
11. שלו' - שלום
12. בתוה"ק - בתורתנו הקדושה
13. רז"ל - רבותינו זכרונם לברכה
14. ע"פ - על פי
15. וע"פ - ועל פי
16. כת"ר - כבוד תורתו
17. וק"ו - וקל וחומר
18. דכת"ר - דכבוד תורתו
19. תוה"ק - תורתנו הקדושה
20. לכת"ר - לכבוד תורתו
21. דורש"ת - דורש שלומו ותורתו
22. בעה"ק - בעיר הקודש
23. תובב"א - תבנה ותכונן במהרה בימינו אמן

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת רטז

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י' מנחם אב תרס"ט - רחובות **נמען:** ר' בנימין מנשה לוין

הרב קוק מגיב על מאמר שלוין שלח לו. לוין הציג את הספרות האירופית כדוגמה לדייקנות ולבירור. הרב קוק מודה שאינו בעל סגנון מסביר, אבל אינו מקנא ב'בעלי הגילוי': עניינים גדולים אפשר לבטא בבירור רק אם 'ממעכים' אותם, ויש 'כוונה אלוהית' ששמה דברים נשגבים עלומים ('עלמא מתקיימא ברזא'). מי שבא לגלות הכול מעיד על עניות רוחו. הרב קוק קורא להפיץ רוח חיים מתוך נשמת האומה בלי פחד. התחייה מתגלה עתה: 'השלג נמס' והאביב קרוב.

עיקרי הדברים

- סגנונו של הרב קוק - העלום מול הגילוי.
- 'עלמא מתקיימא ברזא'.
- קריאה להפיץ רוח חיים בלי פחד.
- אביב התחייה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], ברחובות ת"ו[2], י' מנ"א[3] תרס"ט[4].

מהררי יהודה, עז וגבורה לתורה ולתעודה, לכבוד ידידי וחביבי, הרב החכם. הנעלה, אוצר תורה ויראת ד' טהורה, מר בנימין מנשה לווין שליט"א[5], שלו' רב וברכת ד' באהבה נאמנה.

מכתבו היקר בצירוף המאמר הגיעוני לשמחת לבבי. אמנם מעטים הם התיקונים אשר עלו בידי הכהה לתקן כעת, כאשר הודיע בצדק בני שי'[6], מ"מ[7] הנני מקוה, שאותם היחידים שקול ד' דופק בנשמתם, המתקבצים לקראת דברים היוצאים ממעמקי הנשמה הישראלית, בהיותה יונקת דוקא מטל שמים מעל, המה ימצאו להם מקום להתגדר במאמר זה, וכיוצא בו, אע"פ[8] ש"הנקודה רבה בו על הכתב [הניקוד מרובה על הכתב (על פי אבות דרבי נתן לד): הכוונה החבויה רבה על המפורש]" במאמרים רבים מחלקיו.

ואשר תציג למשל את הספרות האירופית בדיקנותה ובירורה. [הרב לוין העיר שהספרות האירופית מדויקת וברורה יותר] במה שנוגע לעצמי, אוכל להודות, שאינני בעל סגנון של הסברה כראוי. מכל-מקום בכללות אומר, שאינני מקנא בבעלי הגילוי, שהם מבטאים את הכל בבירור. בהרבה מקומות ישנם עניינים גדולים כאלה, שרק אם נמעך אותם, [אם נכווץ אותם] אם נטשטש את צורתם, עד שיהיו קטנים כ"כ[9], כמו שקטן הוא הדיבור שלנו לעומת תעופת המחשבה, אז אנו יכולים לבטאם בבירורם. אבל כל זמן שנחדור אל פנימיות הנשמה, שבתוך הדברים, ונשתוקק לעניינים בעצם גבהם, בשום אופן לא נוכל לברר את הכל, ולא נמצא בקרבנו שום נטיה לחלוק על "הכונה האלהית", ששמה את הדברים הנשגבים עלומים בטבע, "עלמא מתקיימא ברזא". [העולם מתקיים בסוד (ארמית, על פי הזוהר)] בהכרה זו של הכרח המצפון נשתוו הזוהר והמו"נ[10] [הזוהר ומורה נבוכים] בלשונותיהם השונות, המובאים בזה בסימני-ההבאה. [במירכאות] ולפעמים תכופות מאד נוכל להרגיש, שמי שבא לגלות את הכל נותן לנו תעודה נאמנה על עניות רוחו פנימה. ילכו

נא דברינו בהדרגה. כשמתכשרת הנשמה לחוש מאליה מרמזים דקים את האצור בתוכיותם של דברים, של מעשים ושל מאמרים, אז אותו הכשרון מתהפך בקרבה לכח של חיים, לא רק לאיזו השלמה גרידתא, [השלמה בלבד] של איזו השכלה בעלמא. וכפי מה שכח-חיים זה מתפתח ויוצא לפעלו, מתעשר ג"כ[11] כח הדבור, עד שיוכל לגלות חלקים גדולים מהנכמסים בתוכיותה של הנשמה. ועם דרך הגילוי בעצמו, באים תגים לאותיות, [באים תגים לאותיות, כמו בספר תורה (על פי מנחות כט)] שבהם נרמזים ענינים יותר נעלים, יותר אמיצים וגדולים, שהם עומדים בעז חביונה [בעוצמת מחבואה (על פי חבקוק ג, ד)] של המחשבה, המשמרת את עושר חייה בקרבה פנימה. "מה רב טובך אשר צפנת ליראיך". [תהלים לא, כ] נעבוד יחד, יקירי נפשי, כל אלה אשר נתן ד' בקרבם רוח חיים להשכיל אל נשמת אור עולם אשר באוצר חיים של ישראל, כל אלה אשר די אונים בקרבם שלא להתבטל מפני הסרחון של הזוהמא החמרית, החפצה לגרש בעיפושה [בסירחונה] את הנשמה העדינה, הנותנת חיים לכל חי, מהעולם ומגבול ישראל. נקום יחדו, נבא לגננו ונלקוט שושניו [על פי שיר השירים ה, א; ו, ב] ופרחיו, נותני ריחם הטוב, המשיבים את הנפש, נעשה את מיצם ועסיסם, ומריח בשמיו ישובו ויחיו הנשמות המעולפות, מתוך האויר המחניק הממלא את האטמוספירה של בנינו, אשר "עולפו שכבו בראש כל חוצות כתוא מכמר" [ישעיהו נא, כ] אני חפץ להציק רוח, איך שיהיה, איני מקפיד כל כך על הקיצוע החיצוני, [על הצורה החיצונית] במקום שהדבר קשה לי. יבאו דברים חיים במחננו, דברים שנדברים בבטחה, מתוך נשמתה השלמה של האומה, אשר רוח חי העולמים חי בקרבה, בלא שום פחד וזחלנות [ופחדנות] מצד אי-הסכמה מן החוץ. אנו יודעים בבירור, שהננו בונים את כל בנינו, על הטוב והיושר, על האמת והצדק, על הנצח וההוד, אשר שורש נשמתנו עורג אליהם, כפי גבהם, טהרם וחסנם האלהי, אשר קרני אור רבים מהם נתגלו מאתנו על עברנו, על השפעתנו, על עצמנו, על אימוץ נשמתנו, בתוך כל הנדודים החשכים, ועל נשמת העולם כולו, ע"י[12] המון צינורות טהורים וגם עכורים. עתה, אחרי תרדמה ממושכה, הגיעה לנו שעת התגלות החיים. השלג והכפור, אשר כסו את גרעיני תחייתנו, נמסו, מקוי השמש [מקרני השמש] של האורה האלהית אשר שלחה את קויה, דרך ההתפתחות של התרבות הכללית. האביב קרוב לבא. רוח אלהים חיים שבכנסת ישראל, ההולך ומתגלה באופן חרישי, אבל נשמע לכל בעלי הקשבה, הולך הוא ודופק על נימי הכינור, אשר לדוד מלך ישראל החי וקיים. חפץ שיבה לתחיה על ההר הטוב והלבנון [דברים ג, כה] הולך ומתפרץ, ועושה נתיבתו, עלינו לסלק את מסילתו, [לסלול את דרכו] להצילו מכל רוח רעה אשר תוכל לעכב את דרכו.

הנני מקצר ועולה, ודורש באה"ר[13] את שלומך הטוב ושלו'[14] תורתך וחכמתך. כנה"ר[15] ידי"ע[16],

אברהם יצחק ה"ק

1. ב"ה - ברוך השם
2. ת"ו - תבנה ותכונן
3. מנ"א - מנחם אב
4. תרס"ט - השנה תרס"ט (1908/1909)
5. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
6. שי' - שיחיה
7. מ"מ - מכל מקום
8. אע"פ - אף על פי

9. כ"כ – כל כך
10. והמו"נ – והמורה נבוכים
11. ג"כ – גם כן
12. ע"י – על ידי
13. באה"ר – באהבה רבה
14. ושלו' – ושלום
15. כנה"ר – כנפשו הרמה
16. ידי"ע – ידידו עוז

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת ריז

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"א מנחם אב תרס"ט - רחובות **נמען:** הרב ניסן רנין

הרב קוק מודה על הספר של אביו המנוח של הנמען, ידיד נפשו, ומשבח את הבן על שמוציא לאור את כתבי אביו. הרב קוק משבח גם את החוברת שכתב הנמען ביידיש לצעירים: כל דבר טוב שמגיע ללב הצעירים צריך להיאמר. הרב קוק מעודד לשלב ברעיון הלאומי את מקור קדושתו ואת חיבת הארץ.

עיקרי הדברים

- תודה על ספרי אביו של הנמען.
- חוברת ביידיש לצעירים.
- הרעיון הלאומי במקור קדושתו.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], רחובות ת"ו[2], י"א מנ"א[3] תרס"ט[4]. [י"א במנחם אב תרס"ט (1909), ברחובות, שבה שהה הרב קוק בימי בציר הענבים]

שלו'[5] וברכה מהרי יהודה, לכ'[6] ידידי ויקירי מימי נעורי, הרב הנכבד, אוצר תוי"ר[7], מו"ה[8] ניסן ראבין שליט"א[9], וכא"ל[10] שוי"ר[11],

אחדשה"ט[12] באה"ר[13].

בשבתי כעת בקרייתא דארעא דישראל, [בעיירה שבארץ ישראל (ארמית)] במושבה רחובות ת"ו, כדרכי בכל שנה לעת בציר הענבים מכרמי חמד של אדמת הקודש ת"ו, קראתי עונג ורויתי דשן נחת ושמחת לב ממנחת כבודו הטהורה, ספרו היקר והנחמד של כבוד מר אביו, ידידי עז המנוח הגאון זצ"ל[14]. אשרי חלקו של כבוד ידידי, אשר זכה להיות בן מכבד אב, בדבר הגדול הזה, של הארת הגיוני לב טהור ונפש קדושה של כבוד אביו, רב חביבי הגאון וצדיק ז"ל[15], על פני תבל. רב תודות לכבוד אהובי על העונג הרב אשר השביעני. כה יזכהו ד' להוציא לאור את כל כתבי קודש של כבוד אביו הגאון ז"ל, אשר ידעתי את יושר הגיונו ועומק שכלו, בצירוף עוצם שקידתו, ויראת ד' הטהורה שהאירה בלבבו, שהיתה מחוברת עם אהבת האמת, באופן נעלה, מצורף לחריפותו, בקיאותו וענות צדקו, שכל אלה הנם ערובה בטוחה על יקרת מעשי ידיו וגדולת התועלת אשר יקבלו מהם למודי ד', בצאתם לאור בע"ה[16], ישוטטו רבים ותרבה הדעת. [דניאל יב, ד]

כן אפריון אמטי לכבודו [ביטוי של שבח – אחלוק לו כבוד; על פי בבא מציעא קיט] על החוברת הזרגונית, [חוברת ביידיש] מעשה ידיו. ילך אהובי בכחו זה, וכל הגיון טוב וישר, המיוסד על אדני אמונה טהורה, הנאמר בסגנון שיוכל להכנס בלב איזה חלק מהצעירים בני דורנו, המעולפים בצחיחות צמאון, צריך הוא להאמר. וחלילה חלילה לכבוש את רוח ד' זה. כל אשר העיר ד' את לבבו, כמה שיועיל, כמה שיציל, כמה לבבות שיכשיר, מעט או רב, כמה שיקליש את זוהמת האויר המחניק של החמריות הבורית החצופה, ההולכת ומתרוממת דוקא סמוך לגויעתה, אין די באר את גודל החוב. אמנם נכון הדבר לפני סופר בעל כשרון שכמותו, שיכניס בתוך הצעותיו את טהרת הרעיון הלאומי, במקור קדושתו האמיתית, למלאות לבבות

רבות בחבת ארץ הקודש ובאמונת קודש בתחית עם ד' על ארצו. לעת כזאת, אשר מהליכות החיים וזרמי המעשים המדיניים והרוחניים נוכל לקחת תורה רבה על פקודת ד' את עמו, על התנוצצות קרן ישועה לישראל מהררי קדש, מהתחלת שיבת בנים לגבולם, רוממות רוח האומה אל מרומי הררי קודש, כשתכנס בתוך כל הארג של המחשבות כולן, המשוטטות בעולם בדבר שאלות הזמן והחיים, תתן לכלן עז ויפעה, ברק קודש והדרת כבוד. ועכשיו אין הדברים עומדים רק בגי-חזיון לבד, כי"א[17] הולכים הם ונעשים. רק חובת כולנו היא שלא לעמוד מרחוק, להיות פועלים עם ד', כל אחד כפי כחו וכשרונו, ויותר מן הכל החובה מוטלת על כל סופר מוכשר, אשר רוח ד' תניחנו. אקוה, שיצליח כבודו בדרכו זה, בתתו לוית חן על כתבי ידו, ועל כל אשר ברוח עמו, להוציא לאור לטובת המון עם ד' הנפוץ, הנתון למשיסה רוחנית, [על פי ישעיהו מב, כד] עוד יותר ממה שהוא נתון למשיסה חמרית, את המחשבה הקדושה והרוממה של תחיית האומה על אדמת קדשה, אשר כעת חיה הגיע הזמן להופיע עליה אורות רבים מעברים שונים.

מאד הייתי חפץ להשתעשע הרבה עם כבודו. יקר הי'[18] לי מאז, וחמודות הוא לי כעת, וביחוד שקשר נשמתי ואהבה עמוקה של אמת היו ביני ובין כבוד מר אביו הגאון ז"ל, נבדל לחיים טובים, אבל משא טרדת עבודות יעצרוני כעת.

כן שמחתי בבשורה טובה שנתקבל כי[19] גיסו הרב הגאון שי'[20] לאב"ד[21] בק' פאלאנגען. [לאב בית דין בקהילת פולנגן (פלנגה) שבליטא] יצו ד' אתו את הברכה וירומם אף ינשא כערכו הנעלה.

הנני חותם בברכה, באהבה נאמנה, כנפשו היקרה ונפש אחוז באהבתו ודורש"ת[22] מהררי קודש,

הק' אברהם יצחק ה"ק הנ"ל

מאד חפצתי לדעת ממעשה כי חותנו הרב הנכבד וספריו הנ"ל[23]

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. ת"ו - תבנה ותכונן
3. מנ"א - מנחם אב
4. תרס"ט - השנה תרס"ט (1908/1909)
5. שלו' - שלום
6. לכ' - לכבוד
7. תוי"ר - תורה ויראה
8. מו"ה - מורנו הרב
9. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
10. וכא"ל - וכל אשר לו
11. שוי"ר - שלום וישע רב
12. אחדשה"ט - אחרי דרישת שלומו הטוב
13. באה"ר - באהבה רבה
14. זצ"ל - זכר צדיק לברכה
15. ז"ל - זכרונו לברכה
16. בע"ה - בעזרת השם
17. כי"א - כי אם
18. הי' - היה

19. כ' - כבוד
20. שי' - שיחיה
21. לאב"ד - לאב בית דין
22. ודורש"ת - ודורש שלומו ותורתו
23. הנ"ל - הנזכר לעיל

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת רכ

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ה מנחם אב תרס"ט - רחובות **נמען:** קול קורא (תמיכה בישיבת מאה שערים)

הישיבה ותלמוד התורה במאה שערים במצוקה, והם מגרילים קרקע של 220 דונם בחדרה. הרב קוק קורא לקנות כרטיסים: בכך תומכים בתורה, הזוכה יקבל נחלה בארץ, וגם כל משתתף זוכה בארבע אמות בארץ ישראל.

עיקרי הדברים

- תמיכה בישיבת מאה שערים.
- הגרלת קרקע בחדרה.
- קניין ארבע אמות בארץ.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], כ"ה מנ"א[2] תרס"ט[3]. [כ"ה מנחם אב תרס"ט (1909). האגרת נכתבה ברחובות]

כבר נודעת לרבים גדולת מעלתה וקדושתה של הישיבה הקדושה והת"ת[4] אשר במאה-שערים, [ישיבת מאה שערים ותלמוד התורה שלה] אחד מפרורי ירושלים עיה"ק[5] ת"ו[6] היותר חשובים. והמפורסמות אינם צריכים ראיה. [כלל תלמודי-הלכתי] אמנם כעת בא המוסד הקדוש הנ"ל[7] במצב נדחק נורא מאד, ומנהליו הרבנים הגדולים, ועמהם הרב הגאון המפורסם בתורתו ויראתו מו"ה[8] שאול חיים שליט"א[9], הרב מדובראוונא, [הרב שאול חיים הלוי הורוויץ, שכיהן ברבנות בדוברובנה ועלה לירושלים בתרמ"ג; מייסד ישיבת מאה שערים, דודו של הרב יוסף גרשון הורביץ, רב השכונה] מצאו לנכון לפניהם להגריל את נחלתם שיש להם במושבה חדרה, [הגרלה של כמאתיים ועשרים דונם אדמה שהיו לישיבה בחדרה; כל מי שקנה כרטיס זכה בחלקה קטנה בארץ ישראל] אשר באה"ק[10] ת"ו, ערך שני מאות ועשרים דונמים. והנה כמה חן וכבוד ראוי שימצא הדבר הגדול הזה בעיני אחינו היקרים, אוהבי ארץ חמדתנו מקרוב ומרחוק, אין די באר. כי לבד מה שע"י[11] ההשתתפות בתמיכת המוסד הקדוש, ע"י[12] קניית הגורלות, יחזקו את ידי הבונים להעמיד על תלו את המכון הנעלה הזה לתורה ולתעודה, במרומי הר צבי קודש, [על פי דניאל יא, מה] בירושלים עיה"ק ת"ו, הנה הזוכים בגורל מה טוב חלקם ומה נעים גורלם, כי יזכו לחבל ונחלה בארצנו הקדושה. וביחוד לעת כזאת, עת בנות [על פי קהלת ג, ג: "עת לבנות"] ב"ה, עת אשר רוח ד' על עמו לשוב לנחלת הקודש הולך וחזק מאד, וביחוד שגם הגורלות אשר לא יזכו הנם זוכים בכ"ז[13] בחלק של ד' אמות קרקע באה"ק, [על פי כתובות קיא: "כל המהלך ארבע אמות בארץ ישראל מובטח לו שהוא בן העולם הבא"] שיהיה להם בזה חבל בגורל בנחלת ד' ויד ושם [ישעיהו נו, ה] בקיום המצות התלויות בארץ, אשריהם וטוב להם.

והנני חותם בברכה מהררי קודש, לכל נותן יד להחזיק עמודי תוה"ק[14] ועמודי ישוב אה"ק[15], באהבת עולמים.

בעה"ח[16], אור ליום כ"ה מנ"א תרס"ט, ברחובות אשר ביהודה ת"ו,

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

עבד לעם קדוש על אדמת הקודש בעה"ק[17] יפו והמושבות תובב"א[18]

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. מנ"א - מנחם אב
3. תרס"ט - השנה תרס"ט (1908/1909)
4. והת"ת - והתלמוד תורה
5. עיה"ק - עיר הקודש
6. ת"ו - תבנה ותכונן
7. הנ"ל - הנזכר לעיל
8. מו"ה - מורנו הרב
9. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
10. באה"ק - בארץ הקודש
11. שע"י - שעל ידי
12. ע"י - על ידי
13. בכ"ז - בכל זאת
14. תוה"ק - תורתנו הקדושה
15. אה"ק - ארץ הקודש
16. בעה"ח - באתי על החתום
17. בעה"ק - בעיר הקודש
18. תובב"א - תבנה ותכונן במהרה בימינו אמן

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת רכא

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ה מנחם אב תרס"ט - רחובות **נמען:** אחיו, ר' שמואל הכהן

על ההקדמה וההשלמות ל'שבת הארץ': בנו צבי יהודה מעתיק לאט, והרב קוק מציע שהאח יעתיק בירושלים. הרב קוק גם מבקש מאחיו למצוא את ר' משה ברנשטיין מיריחו בעניין קניית ככר הירדן, כי אגודה מביאליסטוק פנתה בעניין. הכול בסוד.

עיקרי הדברים

- השלמות ל'שבת הארץ'.
- קניית קרקע בככר הירדן - בסוד.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], רחובות ת"ו[2], כ"ה מנ"א[3] תרס"ט[4].

אחי יקירי וחביבי, החכם היקר ושלם מהר"ש[5] הכהן [אחיו, ר' שמואל קוק] שליט"א[6], וכא"ל[7], שוי"ר[8].

מעבודות שונות ופיזור נפש לצדי צדדים והחלישות הרגילה, ד' יחזקנו, מיעטתי בכתיבה. גם ע"ד[9] ההקדמה, המבא, וקו"א[10] והשמטות לשה"א[11], [ספרו של הרב קוק "שבת הארץ" על הלכות שביעית, שנדפס בירושלים בתר"ע] הדברים נמשכים לאטם, מפני שצב"י[12] שי'[13] מעתיק [בנו, הרצי"ה] מה שאני כותב ומה שנמצא אצלי משכבר הימים. והנה הנכתב אצלי בדיו אוכל לחתוך את העלים ולשלח לך, (אע"פ[14] שאני חושש על הכריכה של הקובץ, שהיא טובה) מפני ההכרח. אבל יש לי מהכתוב בעט עופרת, שצב"י שי' מעתיק, אם תקבל עליך שיועתק בירושלים אצלך ע"פ[15] השגחתך, כמובן אתקן בתחילה בדיו המקומות המטושטשים, אם יצא הדבר בלא איחור בע"ה[16], ואחכה לתשובתך.

אבקשך, אח יקר, להשתדל בטובך למצא את ר'[17] משה ברנשטיין הדר ביריחו. הוא נמצא במאה-שערים, מתפלל שם בביהכ"נ[18] (מפני שהוא אבל, ל"ע[19], ושומר את התפילה בציבור מה שאין לו ביריחו). הוא הציע לפני, זה כמה, ע"ד קנין ככר הירדן, [רכישת קרקעות בבקעת הירדן, ליד יריחו, להתיישבות יהודית] ועתה בא אלי מכתב בשם אגודה חשובה מביאליסטאק בדברים רציניים ע"ז[20], והסכמתי ביחד עם מר זקס מפה, שהוא חם בזה, שיבא פה במוקדם האפשרי, כדי שנדע ממנו ראשית ידיעה. כמובן שאח"כ יהי'[21] צריך להכון לקראת מקוריות יותר מאוששת. אבל הכל כדאי לעשות בשביל ככר חמד של אה"ק[22], שישוב לקנין ישראל. עשה יקירי בזה כמה שתוכל.

הנני חותם בכל רגשי אהבת אח בברכה נאמנה, אחיך,

אברהם יצחק ה"ק

כמובן שהענין ע"ד הקני' צריך להיות בסוד גדול. הני"ל[23]

1. ב"ה - ברוך השם
2. ת"ו - תבנה ותכונן

3. מנ"א - מנחם אב
4. תרס"ט - השנה תרס"ט (1908/1909)
5. מהר"ש - מורנו הרב רבי שם שמתחיל באות ש (כגון שמואל / שלמה / שמעון / שמחה / שאול) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
6. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
7. וכא"ל - וכל אשר לו
8. שוי"ר - שלום וישע רב
9. ע"ד - על דבר
10. וקו"א - וקונטרס אחרון
11. לשה"א - לשבת הארץ (ספרו של הרב)
12. שצב"י - שצבי יהודה (בנו של הרב קוק)
13. שי' - שיחיה
14. אע"פ - אף על פי
15. ע"פ - על פי
16. בע"ה - בעזרת השם
17. ר' - רבי
18. בביהכ"נ - בבית הכנסת
19. ל"ע - לא עלינו
20. ע"ז - על זה
21. שאח"כ - שאחר כך
22. יהי' - יהיה
23. אה"ק - ארץ הקודש
24. הנ"ל - הנזכר לעיל

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת שיח

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ד תמוז תר"ע - רחובות **נמען:** הגאון ר' חיים ברלין

על הטענה שהיה עליו להתייעץ עם גדולי ירושלים: ההיתר אינו חדש. השאלה היחידה היא אם שעת הדחק עדיין קיימת, וזה תלוי בהיכרות עם הישוב, שהרב קוק ובית הדין ביפו מכירים יותר מרבני ירושלים. ההכרח השנה גדול אף יותר. בראשון לציון, ברחובות ובוואדי חנין חתמו כבר על שטרי הפקר ומסירה לבית הדין. הרב קוק לא טען שרבני בית הדין הם 'יחותרי המחתרת', וחובתם למחות בהם. צער רב לו על חילול כבוד התורה.

עיקרי הדברים

- אין חידוש בהיתר.
- ההכרעה בידי המכירים את הישוב.
- שטרי הפקר במושבות.
- צער על חילול כבוד התורה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], רחובות ת"ו[2], כ"ד תמוז תרע"ן. [כ"ד בתמוז תר"ע (1910), בשנת השמיטה]

מבין המצרים יהילו אורים [על פי איכה א, ג; האגרת נכתבה בימי בין המצרים] לכבוד רב רחימאי ומר חביבי הרב הגאון הגדול תפארת ישראל מוהר"ר[3] חיים ברלין [הרב חיים ברלין, בנו של הנצי"ב, מראשי העדה האשכנזית בירושלים] שליט"א[4].

הגיעוני מכתבי כתר"ה[5] באיחור זמן, בהיותי יושב פה במושבה רחובות ת"ו, ורואה שלו'[6] אחי מישבי אדמת קדשנו וענות נפשם גם יחד.

והנה בענין הצורך שהי'[7] לי להציע את הדברים לפני גדולי ירושלים ונדון יחד בדבר, איני יודע על איזה נדון מכוין זה מר שי'[8]. אם על עצם ענין ההפקעה שע"י[9] המכירה, הלא אין זה דבר חדש, ומה יש לנו להוסיף על הוראה שכבר יצאה ונתחזקה בפועל ונתקבלה בישראל, ע"י[10] גאוני עולם נוחי נפש ז"ל[11], כי-אם לראות את המצב אם כבר פקע הצורך של שעת הדחק, שמא כבר קם ריוח והצלה להישוב, עד שאיננו צריך לתקנה זו. ענין זה לאו בקשישותא ולאו בטעמי תלי', [אין העניין תלוי בזִקנה ולא בנימוקים (ארמית)] אלא בידיעה והכרה ערוכה בתוכן הישוב, בדחקו ועניו וטיפולו המרובה. וזה הלא ידוע לכל, שהנני שקוע בעניני הישוב, בין בטובתי ובין שלא בטובתי, ואני יודע את כל מהות מעמדו יותר הרבה מרבני ירושלים, הרחוקים ממנו בין במקום בין ברוח-הכרה, ואיך אומרים למי שלא ראה את החודש שיבוא ויעיד. [על פי ראש השנה כה: "יבואו ויעידו" – רק מי שראה את הירח מעיד] על כן די היתה לי הסכמתנו, יחד עם הרה"ג[12] בד"צ[13] אשר בעה"ק[14] יפו [בית הדין הצדק של יפו] ת"ו, שהם באמת יודעים ומכירים את מצב הישוב, ואנו עובדים תמיד יחד בפרטי ענייניו, וכולנו הסכמנו בדעה אחת, באין מקום כל דהו של ספק, שא"א[15] כלל להישוב לעמוד כי"א[16] ע"פ[17] סדר ההפקעה, שהיתה נהוגה עד כה, עם פרטי הוראותיה. ובענין ההכרח,

לא די שלא נגרע דבר משמיטות הקודמות אלא שעוד נלחץ המצב בהרבה פרטים, ולפי התרבות הישוב בכמותו ושפלות מצב הפרנסה שלו, הענין מוכרח בהכרח עוד יותר גדול מאשר בשמיטות שקדמו, וכן נהגו יתר רבני הישוב, היודעים את מעמדו בהיותם שרויים בו, באין פקפוק כלל. ואיה בו מקום לשאלה והצעה? ואם כונת כתר"ה שי' היא בענין השילוח של הענבים לירושלים עצמם, במה שרצו רבני ירושלים לחדש חומרא [איסור משלוח ענבי המושבות לירושלים בשנת השמיטה] מה שלא נהגה בשמיטות הקודמות, הנה לא היה לי מקום לחוש לזה כל זמן שלא הודיעוני מצדם בזה שום דבר. ואע"פ[18] שאם היה הדבר הולך בשקט היה בדעתי ג"כ[19] להוסיף איזה פרטי דברים לרווחא דמילתא, להדר ולצאת ידי כל הדעות כמה דאפשר, אבל כל זה הוא בדרך הצעה ופיוס דברים ובלא רעש, ולא שייך לעשות בזה שקלא וטריא, שכפי מצב הרוחות בנידון זה, ורבוי החפצים לידע ולהודיע מכל, א"א[20] הדבר בלא פרסום, שהוא מונע בזה את המבוקש. על כן איני מוצא בעצמי שום דבר מה שהייתי צריך לעשות לכרמינו ולא עשיתי להם. ובגופא דעובדא, [ובגוף המעשה] הנה בראשון-לציון, ברחובות ובודי-חנין [נס ציונה] ת"ו מלאו את בקשתי, כאשר הצעתי לפניהם, וחתמו על שטרי ההפקר ומסירה לבד"צ[21], [הסדר בנוסח "אוצר בית דין": הכורמים הפקירו את הענבים ומסרום לבית הדין, ונטלו רק שכר טרחתם] וע"פ[22] הרשאת בד"צ ממילא יהיה כל מה שיקחו רק בעד הטורח והמכשירין, באין צורך להכנס לתוך עסקיהם ולקפח פרנסתם המצומצמת. ודי והותר בזה להחמיר יותר ממה שנהגו בשמיטות הקודמות ע"פ הוראת רבנן קשישאי הגאונים ז"ל. [הרבנים הזקנים, מתירי המכירה בשמיטות הקודמות] ולא נאמרו הדברים כ"א כדי להפיס את דעתו של מי שרוצה להחמיר, כאשר בארתי במכתב הראשון לכתר"ה[23] שי'

וע"ד[24] מכתבו השני אני תמה היכן נמצא בדבר אף רמז כל דהוא שאותם חותרי המחתרת [אותם המבקשים להעביר את קניית הענבים מכרמי היהודים לכרמי הגויים] הם הרה"ג בד"צ הי"ו[25]. וחלילה לזקני ב"ד[26] לעשות כזאת, לפשוט יד, אחר העמדת הענין בדרך העמדת הדין האמת והשלום, במה שנוגע לחיי נפש של אחינו הכורמים, וביותר בענין שעלול להביא איבה ותחרות בין אחים. ומאד מאד דאבה נפשי על הפנים הנזעמים, שקבל ענין זה ע"י אנשים צדדיים, שסכסכו, ואולי עדיין מסכסכים, את המצב. אמנם חובתם הקדושה של רבני הבד"צ[27] יצ"ו[28] היא, לעמוד נגד אותם חותרי המחתרת, ולמחות בידם שלא יפיקו את זממם, להזיק לאחינו העמלים למצא לחמם בישוב ארצנו הקדושה, ע"י המצאת הפדיון שהיה ראוי לבא לידם, בסכום הגון, הלוקח מקום חשוב לפי מצבו הדל של ישובנו, ולמסור אותו לידי זרים, הדוחקים את רגלינו על אדמת הקודש. ואין כדאי אותו ההידור הקלוש, שבענין סחורה ומסירת דמי שביעית וחשש משומר, שכ"כ[29] רבו בו דרכי ההיתר ע"י כל העצות הנהוגות ע"פ דרכה של תורה, לגרום על ידי ערבוביא כ"כ[30] גדולה בעולמנו בא"י[31]. ובפרט שנגד היתרון הקל הזה, שידמו למצא בכרמי הנכרים, מה שהוא ג"כ אינו לגמרי מובטח, מפני חשש מומרים, גלויים ונעלמים, המצויים ביניהם, שראוי לחוש לזה כשאנו באים לשקול הידור מול הידור. עוד עומדות שם חששות גדולות, משום ערלה וכלאי הכרם שהם איסורים יותר חמורים ביסודם, שהם ב"ה מובטחים ומשומרים כראוי בכרמי אחינו, וכמובן מופקרים ונעזבים הם לגמרי בכרמי הגויים. וכבר היה כן משכבר הימים, בירושלמי (סוטה פ"א ה"ו[32]) "ויבאו עד כרמי תמנתה, [על הפסוק בשופטים יד, ה] מלמד שהיו אביו ואמו מראין לו כרמי תמנתה זרועים כלאים". ועכשיו ע"פ סדרי הנטיעות החדשים נתרבה החשש יותר

ויותר, באופן שיתכן לומר בכ"מ[33] שכל הכרם כולו יהיה אסור, באין שייכות לביטול ברוב כלל. ואפילו אם נבדוק עכשיו ולא נמצא כלאים, אין זה מבטיחנו שלא היו שם כלאים בשנים שעברו, וראוי לאסור גם הענבים היוצאים אח"כ[34] מהגפן, שכבר נאסר" כפשטם של דברי הירושלמי (כלאים פ"ה ה"ז[35]), [ירושלמי כלאים ה, ז] שעל מה שאמר בזרע איסור והעביר את הסכך הקשין אסורין והדגן מותר, פריך ר'[36] זעירא גדל מתוך איסור ואת אמרת מותרין, ואמרי ע"ז[37] ר"ז כדעתי', דאמר ר"ז בשם ר' יונתן בצל של כלאי הכרם שעקרו ושתלו אפילו מוסיף כמה אסור, שאין גדולי איסור מעלין את האיסור. וזהו כדוגמא דארשב"נ[38] א"ר[39] יונתן (בבלי נדרים נז:) בצל שנטעו בכרם ונעקר הכרם אסור, דקיי"ל[40] כותי', וראוי לחוש שהגדל מתוך איסור אסור. ואין מקום היתר לפ"ז[41] במקום שיש חששות קרובות ע"ז כ"כ בסדרי הנטיעות של עכשיו, כי אם בכרם שהוא ידוע ובדוק לנו מעת שהתחיל לעשות פירות, מה שהוא אינו מצוי כלל בכרמי הגויים.

ואף אם יש לדחוק ולמצוא איזה צד לדרכי היתר מ"מ[42] ודאי אין כדאי לחפש אחרי קולות והיתירים בשל גויים, במקום שהדבר גורם הפסד ממונם של ישראל וקפוח פרנסתם. ובכלל בכל מקום שאנו נוטים להחמיר על עצמנו ראוי לחוש שלא תיפוק מיניי חורבא של הפסד או לעז על אחרים. ובירושלמי (ברכות פ"ב ה"ט[43]) [ירושלמי ברכות ב, ט] אהא דתני כל דבר של צער הרוצה לעשות עצמו יחיד עושה ותבא עליו ברכה, א"ר זעירא ובלחוד דלא יבזה חורנין, [ובלבד שלא יבזה אחרים] וק"ו[44] שלא לגרום היזק לרבים. וביחוד בענין כללי של ישוב א"י[45], שעיני כל ישראל נשואות אליו, לתקות ראשית צמיחת קרן ישועה לעם ממושך וממורט. [על פי ישעיהו יח, ב] ובפרט שאחינו אלה היקרים הם הם המקיימים את המצוות התלויות בארץ, שעולות להם בסכומים גדולים ועצומים מאד, ואפילו השביעית אחרי כל היתר ההפקעה ואחרי כל הקולות שהונהגו בה, ע"פ הוראת חכמים, כדרך כל האופנים האפשריים להקל, עלתה להם בהוצאה חשובה ובמניעת ריוח גדול בכללות הישוב. ומה יש לדבר עוד בענין תרומ"ע[46], ביחוד מן היקבים והפרדסים, ואיסור ערלה וכלאים, שכל אלה בצירופם עולים להון רב ממש בכל שנה ושנה, ואיך לא תהי'[47] חובת רבני ישראל, גם מצד חובת המצות עצמן לשקוד על תקנתם ולהתרחק מאד מגרם היזק להם. ויחיד הרוצה להחמיר ודאי אין מי ימחה בידו, אבל לעשות השתדלות להחמיר שלא מן הדין, ולגרום עי"ז[48] להם היזק ועלבון ופחד על כללות מצבם, הצריך כ"כ חיזוק, אין מן הראוי כלל.

ובעיקר ענין המכתב, לא חשבתי כ"א להודיע את אנחתי, שיצאה אז מקרב לבבי, להדר"ג[49] אולי תעלה בידו איזה עצה לרפא את השבר. ושלא בידיעתי ושלא ברצוני נתפרסמו הדברים ברבים, ומתוך התרגשות הרוחות נמצאו ג"כ משתדלים בפרסומם, מה שסיבב לי יגון ואנחה אין די באר. ועתה אנו צריכים להתחזק ולהאגד באגודה אחת, ולהשתדל עד כמה דאפשר להשקיט את הלבבות משני הצדדים. כי באמת נוח יותר היה אילו לא נתחדש שום דבר, והיה הענין מתנהג בשופי כמו שהיה נהוג בשמיטות הקודמות, עד ישקיף ויראה ד' משמים וירים קרן עמו על אדמת הקדש, ויחיש גאולה לשאר עמו וישיב לנו שופטנו כבראשונה ויועצנו כבתחילה, [על פי ישעיהו א, כו ותפילת העמידה] ונלך באור תורה ונר מצוה, [על פי משלי ו, כג] בכל מילואם וטובם, וישמח לב מבקשי ד'.

ועד כמה עגמה נפשי, וממש רחפו עצמותי ולבי כדונג ימס, [על פי ירמיהו כג, ט ותהלים כב, טו] מרוב צער ועגמת נפש, על חילול כבוד התורה אשר סבב הענין הזה, ד' הוא יודע. ורופא לשבורי לב יחבש פצעי לבבי, [על פי תהלים קמז, ג] ויזכני לעבדו באמת ותמים, ואל יצל מפי דבר אמת [על פי תהלים קיט, מג] כתורה וכמצוה, וישובו אז כל יראיו ויודעי עדותיו בלב נאמן מלא אהבה, כלבבי התמים ומלא אהבת תורה ויראת שמים, לכל המחזיקים בעץ חיים, וכל למודי ד' העוסקים בתורה לשמה.

והי'[50] זה שלו' וברכה, באהבה נאמנה, כנפשו היפה ונפש דורש"ת[51], דבק באהבתו, מצפה לתשועת ד' ולרוממות קרן תורתו על אדמת הקודש באהבה במהרה בימינו בקרוב.

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. ת"ו - תבנה ותכונן
3. מוהר"ר - מורנו הרב רבי
4. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
5. כתר"ה - כבוד תורתו רום הדרתו
6. שלו' - שלום
7. שהי' - שהיה
8. שי' - שיחיה
9. שע"י - שעל ידי
10. ע"י - על ידי
11. ז"ל - זכרונו לברכה
12. הרה"ג - הרב הגאון
13. בד"צ - בית דין צדק
14. בעה"ק - בעיר הקודש
15. שא"א - שאי אפשר
16. כ"א - כי אם
17. ע"פ - על פי
18. ואע"פ - ואף על פי
19. ג"כ - גם כן
20. א"א - אי אפשר
21. לבד"צ - לבית דין צדק
22. וע"פ - ועל פי
23. לכתר"ה - לכבוד תורתו רום הדרתו
24. וע"ד - ועל דבר
25. הי"ו - השם יברכהו ויחייהו
26. ב"ד - בית דין
27. הבד"צ - הבית דין צדק
28. יצ"ו - ישמרה צורה ויחייה
29. שכ"כ - שכל כך
30. כ"כ - כל כך
31. בא"י - בארץ ישראל
32. ה"ו - הלכה ו' (בציון מקור); אחרי שם מקום או אדם: השם ישמרהו
33. בכ"מ - בכמה מקומות
34. אח"כ - אחר כך

35. ה"ז - הרי זה
36. ר' - רבי
37. ע"ז - על זה
38. דארשב"נ - דאמר רבי שמואל בר נחמני
39. א"ר - אמר רבי
40. דקיי"ל - דקיימא לן
41. לפ"ז - לפי זה
42. מ"מ - מכל מקום
43. ה"ט - הא טעמא (זה הטעם)
44. וק"ו - וקל וחומר
45. א"י - ארץ ישראל
46. תרומ"ע - תרומות ומעשרות
47. תהי' - תהיה
48. עי"ז - על ידי זה
49. להדר"ג - להדרת גאונו
50. והי' - והיה
51. דורש"ת - דורש שלומו ותורתו

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת שיט

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ד' מנחם אב תר"ע - רחובות **נמען:** הרב מאיר ברלין (בר־אילן)

מרחובות הרב קוק מתאר את התרגשותו מבניין הארץ, ואת כאבו על כך שהנשמה הלאומית במקור קדושתה 'נרדמת': הרחוקים מתנכרים לה, והיראים מתנכרים לבניין. מכתבו של ר' מאיר ברלין עם תוכנית העיתון 'העברי' החיה את רוחו, והזכיר לו את אביו, הנצי"ב, 'בעל הנשמה הלאומית החיה'. הרב קוק מבטיח לסייע לעיתון ומעודד להרים את דגל אור ה' בבהירות של אמונה ומדע.

עיקרי הדברים

- שמחה על בניין הארץ, וכאב על פירוד הנשמה הלאומית מן הקדושה.
- עיתון 'העברי' - ברכה ותמיכה.
- זכר הנצי"ב.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], ד' מנ"א[2] תרע"ן.

ידיד נעלה, חביב כאח ואהוב כבן, הרב הגדול בתורה יראה וחכמה, גזע ישישים, [מגזע של זקנים חשובים (על פי איוב יב, יב)] מר מאיר ברלין [הרב מאיר בר-אילן (ברלין), בן הנצי"ב, ממנהיגי "המזרחי"] שליט"א[3], שלו'[4] וברכה מהרי יהודה והררי קודש.

הנני יושב כעת במושבה הנחמדה רחובות ת"ו[5], מוקסם כולי מתקות ד' ונחומים, בראותי בעיני את שכלול ארץ חמדתנו הנשמה, על ידי אחינו פזורי גולה השבים לאט לאט. לבי בקרבי ירחב למראה משכנות שאננים, [ישעיהו לב, יח] כרמי חמד, הדר הגפן התאנה והרמון, אשר על שדמות בת עמנו, במקום בית חיינו. וכליותי בקרבי ישתוננו [על פי תהלים עג, כא] על הנשמה הלאומית ממקור אצילות קדשה, ממבוע החיים שלה, מאור אל אלהי ישראל, חקי תורת חיים ודבר קדשו, שהיא נרדמת, ויושבת בירכתים, [ונשארת בצד, בפינה] מפני שאלה אשר עזבו אורח חיים, שכחי ד', תתנכר היא מהם, ואלה אשר ירדו עם אל [ואלה הנאמנים לה' (על פי הושע יב, א)] ברובם יתנכרו המה אליה. בין כה וכה [בין כך ובין כך] רבת פעלים ורבת עדנים זאת לא תגלה הודה והדרה על החלקים היותר גדולים של עמנו, הטעון תחיה, לעת כזאת, אבל תחיה כמשמעה, תחיית אמת בכל הודה ויפעתה.

והנה כברק שמים, חביבי, האיר לי מכתבך היקר, עם תכנית העתון "העברי". [תוכנית השבועון "העברי", שערך הרב מאיר ברלין בברלין] קראתים ותחי רוחי. שחר אביבי וטל ילדותך [על פי תהלים קי, ג; הרב קוק הכיר את הרב מאיר ברלין עוד בילדותו, בוולוז'ין] הזהירו נגד עיני, עם הופעת דמות דיוקנו של אוצר חיי הקדושה והאהבה, אשר למרן אביך גאון ישראל [הנצי"ב מוולוז'ין] זצ"ל[6], בעל הנשמה הלאומית החיה במקור קדשה.

בכל אשר תשיג ידי הכהה הנני בל"נ[7] לשרת את אגודת הקודש, תמימי הדעה, יחידי הסגולה, מיסדי העתון ומרחיביו. ובשמחה הנני נמצא בע"ה[8] לכל אשר תדרשוני, כי שארי-רוח אנחנו [כי קרובים ברוח אנחנו]

ואתה יקירי חזק ואמץ, אתה וכל אנשי מופת אשר עמך, באמץ רוח הרימו את דגל אור ד' על עמו ונחלתו, לעיני כל בני ישראל, הכמהים לראות דברים חיים וקימים מאירים ממקור המעין החי, אשר לנשמת ד' החיה בעם סגולה, מוגשים בכליל הוד ותפארת במעמק רגשי אמונת אמן ובבהירות אור מדע והגיון.

הנני בעריגת נפש מצפה להגשמת מפעלכם הקדוש והאהוב, ולהרחבת צעדיו על דרך החיים בימין ד' רוממה.

ברגשי כבוד נעלים ובצפיית ישועת ד' על עמו מציון תפארתו מבין המצרים, [מימי בין המצרים, שבין י"ז בתמוז לתשעה באב]

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. מנ"א - מנחם אב
3. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
4. שלו' - שלום
5. ת"ו - תבנה ותכונן
6. זצ"ל - זכר צדיק לברכה
7. בל"נ - בלי נדר
8. בע"ה - בעזרת השם

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת שכא

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ד מנחם אב תר"ע - רחובות **נמען:** הגאון ר' זליגמן בר במברגר, אב בית דין וירצבורג

על האתרוגים בשמיטה: יש אתרוגים מפרדסי נכרים, שעליהם כבר מימי הבית יוסף לא נהגו דין שביעית, אבל אינם בטוחים מהרכבה. יש גם מפרדסי ישראל שנמכרו לערבי לפי הוראת הגאונים, והם בטוחים מהרכבה. הרב קוק מן המתירים, לטובת הישוב.

עיקרי הדברים

- אתרוגי נכרים מול אתרוגי ישראל בשמיטה.
- הרב קוק בין המתירים.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1],

שלו'[2] וברכה מקודש לכ'[3] הרב הגאון אוצר תוי"ר[4] מוהר"נ[5] הלוי שליט"א[6] באמבערגער, [הרב נתן במברגר, רבה של וירצבורג] האבד"ק[7] ווירצבורג יצ"ו[8].

ע"ד[9] האתרוגים, נמצאים מפרדסי הנכרים, שבהם המנהג כבר מימי מרן הב"י[10] [רבי יוסף קארו, מחבר "בית יוסף" ו"שולחן ערוך"] -- - ז"ל[11] שלא לנהוג דין שביעית, אבל הם אינם בטוחים מהרכבה, ונמצאים ג"כ[12] מפרדסי ישראל שנמכרו לערבי, [בהיתר המכירה] כפי הוראות הגאונים מג' שמיטות שעברו, שבזה הופקעו מדין שביעית, והם בטוחים מהרכבה ג"כ.

ידוע הדבר, שמפני תיקון הישוב מוכרחים אנו להשתמש בהיתר המכירה, אך תמיד נמצאים ע"ז[13] עוררים, וגם בשנה זו נתעוררה ע"ז פלוגתא, אמנם אני הנני בעניי מן המתירים, בשביל תיקון ישוב אה"ק[14], וכבר הורו זקנים, שראוי לסמוך עליהם, אפי'[15] שלא בשעה"ד[16], וק"ו[17] בשעה"ד.

והנני בזה ידי"ע[18] דוש"ת[19] מקודש באה"ר[20],

הק' אברהם יצחק ה"ק

י"ד מנ"א[21] תרעי"ן, רחובות ת"ו[22].

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. שלו' - שלום
3. לכ' - לכבוד
4. תוי"ר - תורה ויראה
5. מוהר"נ - מורנו הרב רבי שם שמתחיל באות נ (כגון נתן / נחום / נפתלי / נחמן) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
6. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
7. האבד"ק - האב בית דין קהילת
8. יצ"ו - ישמרה צורה ויחייה
9. ע"ד - על דבר
10. הב"י - הבית יוסף

11. ז"ל – זכרונו לברכה
12. ג"כ – גם כן
13. ע"ז – על זה
14. אה"ק – ארץ הקודש
15. אפי' – אפילו
16. בשעה"ד – בשעת הדחק
17. וק"ו – וקל וחומר
18. ידי"ע – ידידו עוז
19. דוש"ת – דורש שלומו ותורתו
20. באה"ר – באהבה רבה
21. מנ"א – מנחם אב
22. ת"ו – תבנה ותכונן

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת שכב

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ט"ו מנחם אב תר"ע - רחובות **נמען:** מ' ו' קויפמן, לייפציג

אתרוגי ארץ ישראל מותרים למצווה גם בחוץ לארץ בשנת השמיטה, לפי ההיתר המקובל. רק אתרוגים מפרדסי ישראל, שעליהם הכשרו, בטוחים מהרכבה.

עיקרי הדברים

- היתר אתרוגי ארץ ישראל בשמיטה.
- הכשר רק למטעי ישראל.

נוסח האגרת

ב"ה[1], ט"ו מנ"א[2] עיין, רחובות ת"ו[3].

(להי' מ' ו' קויפמן, לייפציג)

אדון נעלה, אתכבד להשיבו, שע"פ[4] ההוראה הנהוגה מאז מגדולי הדור, שאנו סומכים עליה מאז התחיל הישוב באה"ק[5], האתרוגים של א"י[6] מותרים הם למצוה גם בחוץ לארץ, ואין בהם משום איסור שביעית, מאחר שנתתקנו ע"פ[7] ההיתר המסודר, שרק לאלה ינתנו הכשרים ממני, מפרדסי ישראל.

בכבוד וברכה

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

ובטוחים מהרכבה הם דוקא ממטעי אחינו, שרק עליהם נמצא הכשר שלי.

הנ"ל

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. מנ"א - מנחם אב
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. שע"פ - שעל פי
5. באה"ק - בארץ הקודש
6. א"י - ארץ ישראל
7. ע"פ - על פי

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת שכג

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ט"ז מנחם אב תר"ע - רחובות **נמען:** הגאון ר' משה קלייריס, אב בית דין טבריה

המכירה שעשה הרב קוק חלה גם על מושבות יק"א והברון ועל חברת 'גאולה'. במושבות הגליל סמך על הרב טודרוס מראש פינה. אין לבטל קולא שהורו הזקנים כל עוד לא עמד בית דין ובטלה (ירושלמי). עוד צירופים להקל: שיטת הרז"ה וסיעתו שאין שמיטה כלל בזמן הזה, ספק מניין השנים (כפתור ופרח), ו'ארנונא' (הלכות ארץ ישראל המיוחסות לטור).

עיקרי הדברים

- היקף המכירה.
- אין לבטל קולא של זקנים.
- צירופי היתר: הרז"ה, ספק המניין, ארנונא.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], רחובות ת"ו[2], ט"ז מנ"א[3] תרעי"ן.

שלו'[4] וברכה לכ'[5] ידיני"ע[6], הרב הגאון המפורסם לשו"ת[7] סוע"ה[8] אוצר תוי"ר[9] מו"ה[10] משה קליערס [הרב משה קליערס, רבה של טבריה] שליט"א[11], הגאב"ד[12] דעה"ק[13] טבריא והגליל ת-ו.

אדשה"ט[14] באה"ר[15].

מכתב כתר"ה[16] היקר הגיעני, בהיותי יושב פה במושבה רחובות ת"ו. והנה כח המכירה שעשיתי הוא עולה ג"כ[17] על כל המושבות של יק"א[18] והברון, וחברת "גאולה" ג"כ בכלל ע"פ[19] הרשאות ראשי המנהלים כראוי. ולדעתי אין להרעיש עולם ע"ז[20] בענין שביעית בזה"ז[21], שכ"כ[22] רבו בו הצדדים להקל, במקום דחק והפסד ותיקון הישוב. ובאמת במושבות הסמוכות עשיתי ג"כ הרשאות מיוחדות, שבאו עה"ח[23] ג"כ האכרים הפרטיים כולם, ואפי'[24] אותם שהם תחת רשות הברון ויק"א[25], לרווחא דמילתא. אך על המושבות הגליליות כתב לי ידידי הרה"ג[26] ר'[27] טודרוס הכהן [ראו (כרך א', אגרת ר)] נ"י[28] מראש פינה, שהוא הוחזק כבר לעשות את תיקון המכירה שלהם ע"פ ההוראה המוסכמת מאז, כמובן שסמכתי עליו, וכפי הנראה עשה בלא הרשאות מיוחדות מהפרטיים, מפני שכן הי'[29] המנהג בשמיטות שקדמו, באותן השייכות להברון ושתחת יק"א, שנמכרו ע"פ הפקידות. וכמובן אין להרהר אחר מה שכבר הורו זקנים, שאפי'[30] קולא שהונהגה מפני טעם, שעבר הטעם, ג"כ אין מבטלים אותה כ"ז[31] שלא עמד ב"ד[32] ובטלה, כהא דירושלמי פ' במ"ד, [ירושלמי שבת, פרק במה מדליקין] אהא דטבילת פתילה בשמן שריפה לבת ישראל, שהותרה בשעת משלחת זאבים, ולא עמד ב"ד אחר ובטלה, וק"ו[33] כ"ז שהטעם נוהג. ונהי שמי שאינו מוכרח, ויכול להשתמט מהורות בזה, אין לנו למושכו בעל כרחו, אבל לערער על מה שנעשה ודאי אין כדאי.

וכבר כתבתי לכמה גדולים, שבזמן הזה אם יסמכו על דעת הרז"ה[34] וסיעתו, [רבי זרחיה הלוי, בעל "המאור"] שלא הי' היחיד בדבר, כמבואר מלשון הר"ן[35] בגיטין [פירוש הר"ן על הרי"ף, גיטין לו] במקומו שהיו כמה חכמים

בעלי דעה זו, שבזה"ז[36] שאין יובל, אפי'[37] מדרבנן, מצד ביטול בי"ד[38] הגדול, אין שמיטה נוהגת כלל אפי' מדרבנן, אין כח בידנו למחות בידם כעת שנתרבה הדחק למעלה ראש בענין זה ע"י[39] התרבות הישוב החדש. והראב"ד[40], שעליו כתב הרמב"ן[41] שחזר בו, אין חזרתו ברורה כלל, וכמו שכתבתי קצת מזה במבוא לשה"א[42]. [המבוא לספרו של הרב קוק "שבת הארץ"] ויותר מזה הוכחתי לעצמי, ולא רציתי להעלות על הכתב ברבים, שלא להחליש הענין משום כבוד אלי' הסתר דבר. נוסף ע"ז אין אנו יכולים לבטל לגמרי הספק של מנין השנים, שלא הי' אצל הראשונים, שכ"א החזיק בשיטה ברורה שלו, ואנו לא נדע כ"כ[43] ברור למי מקדושים נפנה. ואע"פ[44] שהוסכם להתנהג כמנהג הגאונים, אין המנהג מברר את הספק לגמרי, שבימי בעל "כפתור ופרח" [רבי אשתורי הפרחי, חוקר ארץ ישראל במאה ה-14] היו מסופקים, וקצתם היו נוהגים בשנה זו וקצתם בשנה אחרת, הרי שלא הי' בידם מנהג קבוע לגמרי ונפסקה בזה הקבלה. וכבר הזכיר המבי"ט[45] ג"כ צירוף זה, של ספק השנים. וחוץ מזה נוסף לנו מה שכתב בהי' א"י[46] המיוחס להטור, שכשיש ארנונא אין קדושת שביעית כלל על הארץ מדינא, וחזי לאצטרופי לכל הני"ל[47] בשעה"ד[48]. ע"כ[49] לע"ד[50] ראוי להרגיע ישראל, ובצירוף המכירה הנהוגה שלא לערער כלל וכלל, ולכה"פ[51] להעלים עין, ודי הטוב יכפר בעד כי כל כונתנו היא לש"ש לטובת ענייי עם ד' וטובת ישוב אה"ק[52]. והנני בזה ידי"ע[53] דוש"ת[54] באה"ר,

הק' אברהם יצחק ה"ק

הס' אכתב לשלח לכ"ג ידי"נ[55] שליט"א, וא"צ[56] לכל תשלומין, וקבלת אדם חשוב נתינה היא, ובפרט שקבלתי ממר שי'[57] את ספרו היקר.

ידי"ע הני"ל

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. ת"ו - תבנה ותכונן
3. מנ"א - מנחם אב
4. שלו' - שלום
5. לכ' - לכבוד
6. ידינ"ע - ידיד נפשי עוז
7. לשו"ת - לשם ולתפארת
8. סוע"ה - סיני ועוקר הרים
9. תוי"ר - תורה ויראה
10. מו"ה - מורנו הרב
11. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
12. הגאב"ד - הגאון אב בית דין
13. דעה"ק - דעיר הקודש
14. אדשה"ט - אחרי דרישת שלומו הטוב
15. באה"ר - באהבה רבה
16. כתר"ה - כבוד תורתו רום הדרתו
17. ג"כ - גם כן
18. יק"א - יק"א (חברת ההתיישבות היהודית)
19. ע"פ - על פי
20. ע"ז - על זה

21. בזה"ז - בזמן הזה
22. שכ"כ - שכל כך
23. עה"ח - על החתום
24. ואפי' - ואפילו
25. ויק"א - ו + יק"א: יק"א (חברת ההתיישבות היהודית)
26. הרה"ג - הרב הגאון
27. ר' - רבי
28. נ"י - נרו יאיר
29. הי' - היה
30. שאפי' - שאפילו
31. כ"ז - כל זה
32. ב"ד - בית דין
33. וק"ו - וקל וחומר
34. הרז"ה - הרב רבי שמות שמתחילים באותיות ז, ה (למשל: זאב + הלל) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
35. הר"ן - רבנו נסים
36. שבזה"ז - שבזמן הזה
37. אפי' - אפילו
38. בי"ד - בית דין
39. ע"י - על ידי
40. והראב"ד - ורבי אברהם בן דוד
41. הרמב"ן - רבי משה בן נחמן
42. לשה"א - לשבת הארץ (ספרו של הרב)
43. כ"כ - כל כך
44. ואע"פ - ואף על פי
45. המבי"ט - רבי משה מטראני
46. א"י - ארץ ישראל
47. הנ"ל - הנזכר לעיל
48. בשעה"ד - בשעת הדחק
49. ע"כ - על כן
50. לע"ד - לעניות דעתי
51. ולכה"פ - ולכל הפחות
52. אה"ק - ארץ הקודש
53. ידי"ע - ידידו עוז
54. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו
55. ידי"נ - ידיד נפשי
56. וא"צ - ואין צריך
57. שי' - שיחיה

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת שכד

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ט"ז מנחם אב תר"ע - רחובות **נמען:** אליעזר בן־יהודה

בן־יהודה שאל על מקורות המילה 'הכשר' במובן תעודת כשרות. הרב קוק מפנה לחיי אדם (הלכות פסח) ולשערי תשובה, לשו"ת על אתרוגים מורכבים, וליעיטור סופרים'. על 'הכשר' במובן היתר ריבית הרב קוק מפנה לשו"ת הספרדים.

עיקרי הדברים

- מקורות המונח 'הכשר'.
- סיוע למילון של בן־יהודה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1]

לכ'[2] החכם המפורסם מר א' בן-יהודה. [אליעזר בן יהודה, שערך אז את מילונו הגדול ושאל את הרב קוק על מקורות המילה "הכשר"]

אתכבד להשיבו על שאלתו כפי יכלתי פה, שהנני מחוסר ספרים.

בס'[3] האחרונים נמצא השימוש במלת "הכשר" למובן תעודה לענין או"ה[4] בחיי אדם [ספר "חיי אדם" לרבי אברהם דנציג] ה' פסח, כלל קכ"ז, סעיף ג', בלשון כתב הכשר, ובשערי תשובה [פירוש על השולחן ערוך אורח חיים] או"ח[5] סי'[6] תס"ע[7] סקט"ו[8] הובאו דבריו, ומעוד ספר, ושם כתוב ג"כ[9] המלה "הכשר" בלא סמיכת מלת "כתב" על מובן הנ"ל[10].

כמדומה לי שימצא כ'[11] לשונות "הכשר" "הכשרים" לשימוש תעודות הנ"ל בשו"ת[12] מוהר"י[13] ענזל, [שו"ת רבי יוסף ענגיל] ובשו"ת[14] תורת חסד להרב מלובלין, [שו"ת "תורת חסד" לרבי שניאור זלמן מלובלין] ובספר קטן פרי עץ הדר, [קובץ תשובות על כשרות האתרוגים, בעניין האתרוגים המורכבים] תשובות מהג"ר[15] שלמה קלוגיר ועוד רבני הדור ההוא, ובשו"ת זכר יהוסף [שו"ת "זכר יהוסף" לרבי יוסף זכריה שטרן משאוולי] להגר"י[16] זכרי' משאוויל, כולם בענין האתרוגים המורכבים, ובס' עטור סופרים [כתב העת התורני שהוציא הרב קוק בצעירותו] חלק שני, שנדפס ממני בשנת תרמ"ח[17]-ט ג"כ בענין זה. כמובן השו"ת[18] הם בחלק או"ח ואינם תחת ידי לציין המקומות בדיוק.

והשימוש במלה "הכשר" לריבית הנלקחת ע"פ[19] דרך היתר, ["היתר עסקה": שטר שמתיר לקחת רווח על הלוואה בדרך של שותפות] כמדומה שנמצאת למכביר בשו"ת הספרדים, ואינם ת"י כעת. יראה נא כ' במבי"ט[20], מוהרי"ט[21], כנסת הגדולה, ברכי יוסף, רשד"ם[22], [ספרי שו"ת של חכמי ספרד: המבי"ט, מהרי"ט, "כנסת הגדולה", "ברכי יוסף" לחיד"א ושו"ת רבי שמואל די מדינה] וכיו"ב[23], בה' ריבית והלכות צדקה, אם זכרוני לא יטעני דומה אני שימצא מלה זו להוראה הנדרשת איזה פעמים.

מסיבות צדדיות נתאחרה תשובתי, ואת כ' הסליחה.

ברגשי כבוד,

הק' אברהם יצחק ה"ק

ט"ז מנ"א[24] תרע"ן, רחובות ת"ו[25].

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. לכ' - לכבוד
3. בס' - בספר
4. או"ה - אומות העולם
5. או"ח - אורח חיים
6. סי' - סימן
7. תס"ע - תע"ס (470) - מספר סימן
8. סקט"ו - סעיף קטן ט"ו
9. ג"כ - גם כן
10. הנ"ל - הנזכר לעיל
11. כ' - כבוד
12. בשו"ת - בשאלות ותשובות
13. מוהר"י - מורנו הרב רבי שם שמתחיל באות י (כגון יעקב / יצחק / יוסף / יהודה / ישראל) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
14. ובשו"ת - ובשאלות ותשובות
15. מהג"ר - מהגאון רבי
16. להגר"י - ל + הגר"י: הגאון רבי שם שמתחיל באות י (כגון יעקב / יצחק / יוסף / יהודה / ישראל) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
17. תרמ"ח - השנה תרמ"ח (1887/1888)
18. השו"ת - השאלות ותשובות
19. ע"פ - על פי
20. במבי"ט - במבי"ט (רבי משה מטראני)
21. מוהרי"ט - מורנו הרב רבי שמות שמתחילים באותיות י, ט (למשל: יעקב + טוביה) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
22. רשד"ם - רבי שמואל די מדינה
23. וכיו"ב - וכיוצא בזה
24. מנ"א - מנחם אב
25. ת"ו - תבנה ותכונן

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת שעד

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ד מנחם אב תרע"א - רחובות **נמען:** ועד פתח תקווה והרב החדש

ברכה לרב החדש של פתח תקווה בכניסתו לרבנות. ענייני המושבה שלא נגמרו יושלמו עתה בידו, והרב קוק מוכן לעזור.

עיקרי הדברים

- ברכה לרב פתח תקווה.
- העברת הטיפול בענייני המושבה.

נוסח האגרת

ב"ה[1] י"ד מנ"א[2] תרע"א[3] רחבות.

לכבוד הועד הנכבד למושבה הנכבדה פתח תקוה, ולכללות עדת ד' שמה, ובראשם לכבוד האורח הנעלה והחשוב הרב המאוה"ג[4] מרא דאתרא שליט"א[5].

הנני מגיש להדרת כבודם את ברכתי ממעמקי לבבי ברכת מז"ט[6], להופעתו הנכבדה של כבוד חביבי הרב הנכבד שי'[7] לשבת על כסא הרבנות במושבה החביבה. אברכם בכל לבבי בברכת אושר והצלחה ושמחת עולמים בטוב ד' על עמו ונחלתו, והנני מושיט בזה את ידי בברכת שלו'[8] וחבת ידידות לכבוד הרב הנכבד, ואברכו בהצלחה בעבודה פוריה לאור ד' ותורתו על אדמת קדשנו.

ונזכה יחד לראות בתקומת אהלי יהודה וישראל עושה חיל בארץ חיים,

בהשתתפות נאמנה בשמחת המושבה וברגשי כבוד וברכה,

הק' אברהם יצחק ה"ק

ענינים מושביים, שעוד לא נגמרו מפני עכובים שונים מצדי, יגמרו בע"ה[9] עתה ע"י[10] כבוד הרב, ואם יהי'[11] צורך לברור דבר בזה מצדי הנני תמיד בעה"י[12] מוכן לעזרה, כדרכנו עד כה, הנ"ל[13]

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. מנ"א - מנחם אב
3. תרע"א - השנה תרע"א (1910/1911)
4. המאוה"ג - המאור הגדול
5. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
6. מז"ט - מזל טוב
7. שי' - שיחיה
8. שלו' - שלום
9. בע"ה - בעזרת השם
10. ע"י - על ידי
11. יהי' - יהיה
12. בעה"י - בעזרת השם יתברך
13. הנ"ל - הנזכר לעיל

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת נוספות ו

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ב מנחם אב תרע"א - רחובות **נמען:** תקנות תלמוד התורה ברחובות

ההנהגה הפנימית בידי המנהל, והחיצונית בידי הגבאים. התוכנית נכתבת על ידי המנהל ומאושרת על ידי הגבאים, ובמחלוקת מכריע הרב. אזהרות למלמד ניתנות בכתב, ובענייני איכות הלימוד דרך המנהל. קבלת מלמד וסילוקו בהסכמת שניהם.

עיקרי הדברים

- חלוקת סמכויות.
- הכרעת הרב.

נוסח האגרת עם ביאור

בעזה"י[1] כ"ב מנ"א[2] תרע"א[3]

בישיבתינו יום הנ"ל[4], נגמרו אצלנו בע"ה[5] אלה התקנות בנוגע להנהגת הת"ת[6] דפה רחובות ת"ו[7].

א. ההנהגה הפנימית מסורה היא להמנהל, והחיצונה מסורה להגבאים.

ב. הפרוגרמה נערכת מהמנהל, ומתאשרת מהגבאים. ההערות מצד הגבאים על פרטי הפרוגרמה, שלא יושוו בין המנהל והגבאים, יוגשו אל הרב להכריע.

ג. הגבאים שומרים שלא יצאו התלמידים מסדר הפרוגרמה.

ד. כשאחד המלמדים פושע בחובתו, מעיינים הגבאים במושב מיוחד בענין זה, ושולחים בכתב את אזהרתם להמלמד שיתקן את המעוות, והעתקת האזהרה תשולח להמנהל.

ה, אם הפשיעה היא תלויה באומד, בכמות הלימוד או באיכותו, ישלחו הגבאים תחילה את תוכן האזהרה להמנהל, ואם יסכים גם המנהל עליה תשולח להמלמד.

ו. סילוקו של מלמד, והתקבלותו, צריכה הסכמת המנהל והגבאים ביחד.

כ"ז[8] הסכמנו בע"ה בהסכמה אחת והחלטה גמורה, ובעה"ח[9] אור ליום כ"ב מנ"א הנ"ל פה רחובות ת"ו,

נאום אברהם יצחק ה"ק הנ"ל

ונאום צבי הירש קאהאן

ונאום איסר ענטין

ונאום הקי' משה אויערבך [ד"ר משה אויערבך, מנהל תלמוד התורה]

ונאום אברהם יחזקאל ראבינאוויץ

1. בעזה"י - בעזרת השם יתברך
2. מנ"א - מנחם אב
3. תרע"א - השנה תרע"א (1910/1911)
4. הנ"ל - הנזכר לעיל
5. בע"ה - בעזרת השם
6. התו"ת - התלמוד תורה
7. ת"ו - תבנה ותכונן
8. כ"ז - כל זה
9. ובעה"ח - ובאתי על החתום

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת שפב

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ג אלול תרע"א - רחובות **נמען:** משפחת ארנסט הרדיג

מכתב תנחומים קצר על מות האב.

עיקרי הדברים

- תנחומים.

נוסח האגרת

ב"ה[1], י"ג אלול תרע"א[2].

לכבוד המשפחה הנכבדה, בית המנוח הנעלה, האדון הנכבד ארנסט הרדיג, זכרו ברוך.

בשבתי במושבה רחובות, הפתיעה אותי השמועה המדאיבה, ממות אביכם הנכבד, הישר באדם.

הנני מביע לכם, אבלים נכבדים, את רגשי השתתפותי בצערכם, על הפרידה של אביכם האהוב והיקר, והיושב בשמים האב הרחמן, אשר בידו נפש כל חי, יחון את נשמתו בכלל נשמת חסידי עולם המתענגים על טובו, וינחם את. כל אבליו, ויברכם בחיים מאושרים לאורך ימים טובים.

ברגשי כבוד נעלים,

אברהם יצחק הכהן קוק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. תרע"א - השנה תרע"א (1910/1911)

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תמז

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"א מנחם אב תרע"ב - רחובות **נמען:** הסופר 'בן ישראל'

כמעט כל ספר קבלה מדבר על ארץ ישראל וגאולה, כי הקבלה כולה היא 'צפיית ישועה'. הרב קוק מפנה לזוהר, לתיקונים, ל'מגלה עמוקות', לשל"ה, למהר"ל (בעיקר 'נצח ישראל'), לר' נחמן מברסלב, ל'שער השמים' של ר' אברהם הירירה, ל'דעת תבונות' של הרמח"ל ול'פתחי שערים' של ר' אייזיק חבר. הרב קוק ממליץ על ספרי ערכים לאיתור 'פנינים לעטרת התחייה הלאומית'.

עיקרי הדברים

- הקבלה כולה צפיית ישועה.
- רשימת ספרי קבלה על ארץ ישראל וגאולה.
- פנינים לתחייה הלאומית.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], כ"א מנ"א[2] תרע"ב[3].

כי[4] הסופר היקר בן ישראל, שלו"[5].

הקשית לשאול [ביקשת דבר קשה] ממני, בהיותי יושב פה ברחובות, מחוסר ספרים, לרשום לך מספרי הקבלה את המקומות המדברים ע"ד[6] א"י[7] וגאולה. אמת הדבר, כי אין כמעט גם ספר-קבלה אחד שלא ידבר ע"ד א"י וגאולה, כי הקבלה כולה היא צפיית ישועה, כראוי לחכמה עליונה, שאינה מתפשרת עם ההוה הלקוי [כראוי לחכמה העליונה, שאינה משלימה עם המציאות הפגומה] כי-אם עולה היא ברוח-ד' אל העתיד המתוקן הנהדר בקודש, וחכמי ישראל לא יוכלו לדבר בחזון אמת ונורא זה כי"א[8] ע"י[9] א"י וגאולה. ראש לכל הלא בס'[10] הזוהר אין כמעט פרשה אחת שלא ידובר בה ע"ד גאולה וא"י[11], ובס' התיקונים [בספר תיקוני הזוהר] במקומות רבים. בס' "מגלה עמוקות" כמעט בכל אופן מרנ"ב אופניו, [בספר "מגלה עמוקות" לרבי נתן נטע שפירא, ובו רנ"ב (252) פירושים לתפילת משה "ואתחנן"] בשל"ה [בספר "שני לוחות הברית" לרבי ישעיה הורוויץ] במקומות רבים, ביחוד בחלק הראשון, בספרי מוהר"ל[12] מפראג, שגם הוא על המקובלים יחשב, אע"פ[13] שסגנונו שונה מרוב בני-גילו, [בני דורו] ביחוד בס' "נצח ישראל". בספרות החסידות הרבה לדבר ע"ד א"י מוהר"נ[14] מברסלב, [רבי נחמן מברסלב] בספריו הרבים ושיחותיו. עוד בס' "שער השמים" לר' אברהם אירירה, [ספר קבלה של רבי אברהם קוהן דה הררה] בס' "דעת תבונות" לרמ"ח לוצטי, [ספר של רבי משה חיים לוצאטו (הרמח"ל)] וס' "פתחי שערים": לאחרון ר'[15] אייזיק חבר. [ספר קבלה של רבי יצחק אייזיק חבר, מתלמידי תלמידי הגר"א] את המקומות הפרטיים קשה לי לציין מבלעדי הספרים תחת ידי. עצתי שתעזר בספרי-הערכים, כמו "ערכי הכינויים" לבעל "סדר הדורות", [ספר מפתח לכינויים שבספרי הקבלה, לרבי יחיאל היילפרין] "קהלת יעקב" לבעל "מלא הרועים", [ספר ערכים בקבלה לרבי יעקב צבי יאלש] "מדרש תלפיות". [ספר ערכים מסודר לפי אלף-בית, לרבי אליהו הכהן מאיזמיר]

בכל אלה תמצא המון רב פנינים שראוים לשבצם בעטרת התחיה הלאומית, שיהיו לחן ולכבוד כשיטפל בהם לוטש אמן [אומן שמלטש אבנים טובות] ובעל-כשרון.

סלח נא, על אשר לא אוכל למלא חפצך הנכבד כראוי. חזק ואמץ בעבודת-הספרות בדרך טובה וישרה, שראוי ללכת בה לבנין האומה וכבודה, ויהי חלקך בין הבונים הנאמנים, בעלי הלב הטהור והרוח הנכון, ויהי ד' עמך.

בכבוד וברכה,

אברהם יצחק ה"ק

באהבה אדר"ש[16] חביבנו הסופר הישיש היקר מר אז"ר[17] [אלתר זאב רבינוביץ, סופר עברי בן הזמן] נ"י[18]. הנ"ל[19]

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. מנ"א - מנחם אב
3. תרע"ב - השנה תרע"ב (1911/1912)
4. כ' - כבוד
5. שלו' - שלום
6. ע"ד - על דבר
7. א"י - ארץ ישראל
8. כ"א - כי אם
9. ע"י - על ידי
10. בס' - בספר
11. וא"י - וארץ ישראל
12. מוהר"ל - מורנו הרב רבי שם שמתחיל באות ל (כגון לוי / ליב) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
13. אע"פ - אף על פי
14. מוהר"נ - מורנו הרב רבי שם שמתחיל באות נ (כגון נתן / נחום / נפתלי / נחמן) - הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
15. ר' - רבי
16. אדר"ש - אחר דרישת שלום
17. אז"ר - אלכסנדר זיסקינד רבינוביץ (כינויו הספרותי של הסופר)
18. נ"י - נרו יאיר
19. הנ"ל - הנזכר לעיל

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תקסא

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ט"ו תמוז תרע"ג - רחובות **נמען:** רעייתו רייזא רבקה (ביידיש)

הרב קוק מרגיש טוב יותר במצב השקט ברחובות. הרב קוק שואל מתי יבואו, וסבור שהמקום יטיב לבתו פרידה, אף שהדירה צפופה.

עיקרי הדברים

- בריאות הרב קוק בקייטנה.
- הזמנת המשפחה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], ט"ו תמוז תרע"ג[2] (רחובות).

טהיערסטע ריזא רבקה [מכתב ביידיש (תרגומו מובא בהמשך) לרעייתו של הרב קוק, רייזא רבקה, בתם של האדר"ת] אונד אלע אונזערע טהייערסטע לעבען.

ב"ה איך פיל זיך בעסער פון דיא היזיגע עטוואס-רוהיגערע לאגע. כן יתן ד' להבא נאך פיל בעסער.

נוא דיינקט איר צו קומען אי"ה[3], און ווען? איך גלויב פיר פרידא-בתין וועט היר אי"ה גוט ווירקען. דער פלאץ איז אפילו ניט צו גראם, אבער מען קען דאך דורכקומען. אין אדאצע איז מען גיוואהנליך עטוואס גיאיינגט אין רוהם, און דאך איז מען צופריידען און עס ווירקט גוט בע"ה[4].

פארלייפיג בין איך מקצר, האפענדליך מינדליך צו ערזעצען, אייערער

תרגום

ריזא רבקה היקרה מאד וכל יקירינו מאד שיחיו.

ב"ה מהמצב פה השקט יותר במקצת אני מרגיש יותר טוב. כן יתן ד' להבא עוד הרבה יותר טוב.

ובכן האתם חושבים לבוא אי"ה, ואימתי? חושבני, כי פה יפעל אי"ה טוב לפרידא בתי'. אמנם המקום איננו מרווח ביותר, אבל אפשר להסתדר. בקייטנה כרגיל נדחקים מעט במקום, ואעפ"כ[5] שבעים רצון וזה פועל לטובה בע"ה.

לעת-עתה אני מקצר, בתקוה להשלים בעל-פה.

שלכם,

הק' אברהם יצחק ה"ק

1. ב"ה - ברוך השם
2. תרע"ג - השנה תרע"ג (1912/1913)

3. אי"ה - אם ירצה השם
4. בע"ה - בעזרת השם
5. ואעפ"כ - ואף על פי כן

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תקסב

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ט"ו תמוז תרע"ג - רחובות **נמען:** בנו, הרב צבי יהודה

הרב קוק מבקש מבנו הרצי"ה להעביר מכתב לירושלים ולהביא ספרים: הכרך שהרב קוק כותב על ביאורי הגר"א, חושן משפט עם ביאור הגר"א, 'אדם ישר', 'ארבע מאות שקל כסף', ואולי גם קובץ הרשימות האחרון. הרב קוק נמנע מלהזמין את הרב חרל"פ בגלל צפיפות ומחשש לדיבורים. הרב קוק מזמין את גיסו, הרב יוסף רבין, לבוא.

עיקרי הדברים

- רשימת ספרים.
- ביאורי הגר"א.
- שיקולים בהזמנת הרב חרל"פ.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], ט"ו תמוז תרע"ג[2] (רחובות).

בני יקירי שליט"א[3].

הנני מליט מכתב לירושת"ו[4], תזדרז בטובך לשלחו, צר לי שנתאחר כפי הנראה מכתבי להם כ"כ[5] זמן.

בתוך הספרים תטיב להכניס את הכרך שאני כותב על ביאורי הגר"א[6] [ככל הנראה הערות הרב קוק על ביאור הגר"א לשולחן ערוך] ושני חלקי חו"מ[7] עם ביה"ג[8], וספר "אדם ישר" ו"ארבע מאות שקל כסף" של שכנינו. ואולי גם הקובץ שגמרתי מקרוב ברשמי הרעיונות, אם אינו נחוץ לך אם תרצה להתעכב בבית כעת.

ע"ד[9] ביאת ידיד לבבינו הרימ"ח[10] [הרב יעקב משה חרל"פ] שי'[11], אף שהי'[12] לי לנחת רוח חוששני מדוחק המקום של הדירה, שלא תסבב טרדא לשנינו, וגם משום לזות שפתים שלא יאמרו עליו אוהבינו האמיתיים או המדומים שהוא שליט"א מטרידני בזמן המרגע, אף שבאמת חברתו שי' היא לי עידון ומנוחה פנימית, אבל חושש אני על כבודו היקר לי מאד. ע"כ[13] הנני כעת מונע מלבקשו.

אם יתאחר קצת בואך כתוב נא בפרטיות מהכל.

חביבי גיסי הג"ר[14] יוסף רבי [בעל אחותו של הרב קוק] שליט"א, יודיעני נא משלומו הטוב, ואולי יואל לבא על איזה ימים להנפש מעמלו ולהחליף האויר. בטח יקרב כעת יותר את חברי המקשיבים, בקרבה רוחנית, בהיותי רחוק מהם. הנני דו"ש[15] כולם באה"ר[16]. יוכל להיות שאיחד להם דיבור באיזה מכתב בל"נ[17] כשאמצא לזה שעת הכשר.

והנני בזה שלכם

הק' אברהם יצחק ה"ק

1. ב"ה - ברוך השם

2. תרע"ג – השנה תרע"ג (1912/1913)
3. שליט"א – שיחיה לאורך ימים טובים אמן
4. לירושת"ו – לירושלים תבנה ותכונן
5. כ"כ – כל כך
6. הגר"א – הגאון רבי אליהו מווילנה
7. חו"מ – חושן משפט
8. ביה"ג – ביאור הגר"א
9. ע"ד – על דבר
10. הרימ"ח – הרב יחיאל מיכל? – שם אדם
11. שי' – שיחיה
12. שהי' – שהיה
13. ע"כ – על כן
14. הג"ר – הגאון רבי
15. דו"ש – דורש שלום
16. באה"ר – באהבה רבה
17. בל"נ – בלי נדר

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תקעד

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ד מנחם אב תרע"ג - רחובות **נמען:** שמואל רפאלי

הרב קוק משבח את הספר 'מטבעות היהודים' על השקידה והאהבה לישראל 'בקודש ובחול'. בהערה: אף שהמדע נשען על 'לא ראינו', אין להשמיט השערות שנתמכות במסורת. ההלכה שאין פודים מעשר שני אלא בכסף שיש עליו צורה מלמדת על מטבעות עם צורה בישראל בימי קדם.

עיקרי הדברים

- שבח ל'מטבעות היהודים'.
- מסורת מול 'לא ראינו'.
- פדיון מעשר שני במטבע צורה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], כ"ד מנ"א[2] תרע"ג[3]

עתרת שלו'[4] ואישור כח לכבוד הרה"ח[5] רב פעלים מר שמואל רפאלי [שמואל רפאלי, חוקר המטבעות העתיקים ומראשוני הנומיסמטיקה היהודית] נ"י[6], ברכה כפולה באהבה נאמנה.

בשמחה רבה הנני קורא את ספרו היקר והנכבד "מטבעות היהודים" אשר קבלתי בשבתי פה רחובות ת"ו[7]. בכל לבבי ונפשי הנני מחזיק טובה לכבודו על עבודתו הנכבדה והמקורית, במקצע דנא, של חקירת עתיקותינו. הנני משתאה על שקידתו הגדולה הניכרת מפרי מעשהו, ועל האהבה הנאמנה והאצילית לישראל וכל קניניו, בקודש ובחול גם יחד, המשתקפת מהרצאותיו, כספירי טללי אורות גם על שדה עבודה זו, שהחקירה היבשה היא יסודה היותר כמותי.

יהי ד' עמו ותחזקנה ידיו, להוסיף לנו פרי ברכה בקדמוניות עמנו וארצנו בעיבוד מקורי, כיד ד' הטובה עליו, וכל אוהבי עם ד', וחוכי ישועתו ותחייתו הקרובה להגלות, יברכוהו מקרב לב ונפש, חתי' שמו לתהילה לדור דורים.

בתודה וברכה ורגשי כבוד והדר,

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

הערה: הנני חושב שאע"פ[8] שהתכונה המדעית בחקירות כאלו בנוי' היא ע"פ[9] רוב על היסוד של ה"איחור הקיצוני", ו"לא ראינו" היא אחת מהראיות היותר גדולות, בכ"ז[10] א"א[11] להשמיט השערות תמוכות במסורת, וטיבוע המטבעות בימים הקדמונים בישראל, שיש לו סימנים כ"כ[12] ניכרים בהלכה ובאגדה, ראוי לתשומת לב, והיותר מוכר בזה הוא הדין שאין פודין מע"ש[13] רק בכסף שיש עליו צורה, ונדרש מ"וצרת הכסף" והוציאו אסימון, [דברים יד, כה; בבא קמא צז] ולא נעלם מכבודו, שבעניינים הדתיים הנטיה לצורות עתיקות מנצחת תמיד, ואם היו מטבעות בלתי צוריות בעולם העתיק בישראל, היתה ראויה ההלכה להיות מקפדת דוקא על מטבע כצורתה הישנה, דהיינו אסימון. הנ"ל[14].

1. ב"ה - ברוך השם
2. מנ"א - מנחם אב
3. תרע"ג - השנה תרע"ג (1912/1913)
4. שלו' - שלום
5. הרה"ח - הרב החסיד
6. נ"י - נרו יאיר
7. ת"ו - תבנה ותכונן
8. שאע"פ - שאף על פי
9. ע"פ - על פי
10. בכ"ז - בכל זאת
11. א"א - אי אפשר
12. כ"כ - כל כך
13. מע"ש - מעשר שני
14. הנ"ל - הנזכר לעיל

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תקעה

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ה מנחם אב תרע"ג - רחובות **נמען:** ועד 'מרכז בעלי מלאכה' ו'מכבי' ביפו

על מות הצעיר ברגר, שלפי הטענה לא קיבל טיפול בשבת: הרב קוק אינו מאמין שאדם עם 'ריח תורה' לא ידע שספק פיקוח נפש דוחה את כל התורה, חוץ משלוש עבירות. 'הזריז הרי זה משובח', והשואל מגונה. 'וחי בהם ולא שימות בהם'. הרב קוק מציע שבאי כוח האב יתבעו את הרופא לבית דין, כדי לברר ולגדור את הפרצה.

עיקרי הדברים

- פיקוח נפש דוחה שבת.
- זריזות בהצלה.
- בירור בבית דין.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1] כ"ה מנ"א[2] תרע"ג[3], רחובות ת"ו[4].

כבוד הועדים הנכבדים ל"מרכז בעלי-מלאכה" ו"המכבי" [ארגוני בעלי המלאכה ואגודת הספורט ביפו, שתבעו לברר את מותו של הצעיר] בעיה"ק[5] יפו ת"ו, שלו'[6].

הנני מלא דכאות נפש ומרירות לבב על המאורע האיום בדבר הצעיר המנח ברגר ז"ל[7], ולא אוכל בשום אופן להאמין, ששום אדם מישראל, שיש בו איזה ריח תורה, לא ידע את ההלכה הפשוטה על דבר חומר פיקוח נפש, ושאפילו ספיקה וספק ספיקה, דוחה את השבת ואת כל המצות שבתורה, חוץ משלשה דברים הידועים, שהם עבודה זרה ג"ע[8] ושפיכות דמים, וכל הזריז לחלל את השבת, [שולחן ערוך אורח חיים שכח, ב] אפילו במקום של ספק סכנה, הרי זה משובח, והמתעצל בזה הרי זה שופך דמים. וחולה שהוצרך לגרוגרת אחת בשבת, ורצו עשרה בני אדם, וכל אחד תלש גרוגרת, כולם בבת אחת מפני הזריזות, כולם שכר מצוה של פיקוח נפש בידם, ומצוה לחלל את השבת ולעשות כל האיסורים שבתורה, במקום סכנה או ספק סכנה, על ידי גדולי ישראל, כדי שיראו הרבים וידעו כמה חביבה היא מצות פיקוח נפש בישראל, ויתפרסם הדבר עד שלא יבא לכלל שאלה כלל, כי אין צריך רשות ב"ד[9] לכל דבר שנוגע לפיקוח נפש, והשואל הרי זה מגונה והנשאל הרי זה שופך דמים. [ירושלמי יומא ח, ה] ושמרתם את השבת כי קודש היא לכם, אמרו חז"ל[10] היא מסורה בידכם ואין אתם מסורים בידה, [יומא פה] במקום סכנה או ספק סכנה, וכלל גדול הוא: וחי בהם ולא שימות בהם. [ויקרא יח, ה; יומא פה] וחלילה לדחות אפילו רגע אחד את ההצלה הדרושה לחולה שיש בו סכנה, או שיוכל לבא לידי סכנה, משום חילול שבת.

ובענין שלנו אני חושב, שראוי ונכון הדבר שבאי-כחו של האב השכול מר ברגר, יתבעו את הד"ר[11] לדין, והוא ישיב במושב ב"ד על פרטי הענין הנורא הזה, וע"פ[12] פסק בד"צ[13] יקום דבר, באיזה אופן לגדור

את הפרצה הגדולה הזאת, שלא ישנו עוד מעשים כאלה, ודת תוה"ק[14] להיות זריזים בפיקוח נפש תעמד בכל תוקף, ובל יהין עוד שום איש לפרוץ גדר עולם של תורת אמת ותורת חיים מיד ולדורות.

והנני בזה חותם בברכה, ברגשי כבוד ויקר,

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. מנ"א - מנחם אב
3. תרע"ג - השנה תרע"ג (1912/1913)
4. ת"ו - תבנה ותכונן
5. בעיה"ק - בעיר הקודש
6. שלו' - שלום
7. ז"ל - זכרונו לברכה
8. ג"ע - גילוי עריות
9. ב"ד - בית דין
10. חז"ל - חכמינו זכרונם לברכה
11. הד"ר - הדוקטור
12. וע"פ - ועל פי
13. בד"צ - בית דין צדק
14. תוה"ק - תורתנו הקדושה

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תקפד

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ד' אלול תרע"ג - רחובות **נמען:** הרב יונתן בנימין הלוי הורוויץ

הרב קוק מודה על העזרה. על מכתבו בעניין הרופא (שפורסם ב'החרות'): הרב קוק לא קבע שהטענות נכונות. אדרבה, קשה להאמין שרופא ירא שמיים כזה לא ידע את דין פיקוח נפש. אבל משהועלתה טענה נוראה, יש לברר בבית דין. אם הרופא אשם, יש לגדור את הפרצה; אם הטענה שקר, יש לגדור את פרצת ההתנפלות על אנשים חפים מפשע. מחאות פומביות 'אינן כלום'.

עיקרי הדברים

- לא האשים בלי בירור.
- בירור בבית דין.
- בשני המקרים - גדר לפרצה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], רחובות ת"ו[2], ד אלול תרע"ג[3] [1913. הרב קוק שהה אז ברחובות, ככל הנראה לרגל חג המושבה]

שלו'[4] וברכה וברכת השנים, לידיד נאמן יקר מפנינים, הרב המאוה"ג[5],.

אוצר נחמד רב פעלים, לתורה ולתעודה, מו"ה[6] יונתן בנימין הלוי איש הורוויץ, [הרב יונתן בנימין הלוי הורוביץ, נציג "ארגון הפקידים והאמרכלים של אמסטרדם" בארץ ישראל]

שליט"א[7], אחדשה"ט[8] באה"ר[9].

חביבי המרומם,

מכתבו היקר מיום ג' אלול דנא הגיע לידי. והנני לכתר"ה[10] ברב תשואות חן, על כל הדברים אשר הואיל בטובו להשתדל בהם, לטובת המורה, ולתיקון השוק. כן יבורך גבר בגוברין, [על פי לשון חז"ל: "גבר בגוברין" – גבר שבגברים (סנהדרין קה)] כמיב"י[11], להוסיף עז ואומץ לפעלי החסד והקודש, על אדמת קדשנו.

ועל דבר מכתבי בענין המאורע של הד"ר[12], [מכתבו של הרב קוק בעניין מות הצעיר ברגר; ראו (כרך ב', אגרת תקעה). הרופא הוא ככל הנראה ד"ר משה וולך, מייסד בית החולים "שערי צדק" בירושלים, שנשלח לארץ מטעם אותו ארגון מאמסטרדם שהרב הורוביץ ייצג] שהדפיסוהו ב"החרות", ["החרות" – עיתון שיצא בירושלים בשנים תרס"ט–תרע"ז, בעריכת חיים בן עטר] הנני מתפלא איך יוכלו דברים ברורים כאלה להדאיב שום לב. הלא אנכי לא קבעתי חלילה מסמרות של אימון בכל הטענות, שמלאו אותם הקובלים בהם את האויר הארץ-ישראלי, ואדרבא ככה הוא שיעור הבנת דברי, כפי אשר הי'[13] חסד ד' עם לבי ועטי, כי אינני מאמין ששום אדם מישראל, שיש בו ריח תורה, לא ידע את ההלכה הפשוטה של חובת זריזות פקו"נ[14] הדוחה את האיסורין, [יומא פד–פה; שולחן ערוך אורח חיים שכח, ב] וממילא קשה להאמין זה על איש כהד"ר[15], ששום אדם לא יוכל להכחיש שיש בו תורה ויראת שמים, נוסף על חכמתו הכללית והמקצועית. אבל כאשר הם באים בטענה איומה כזאת אי אפשר לדחותם איזה טעם של חשד על מטרת התעמולה. סוף כל סוף יש כאן מקרה איום שצריך להתברר.

על כן מובן שהמחאות הפומביות אינן כלום. גם על כל בדותא אפשר להרעיש במחאות, כשישנם מושכי פעמונים בכונה, ובכל אופן ענין נורא עומד לפנינו. אם אשם הד"ר בהתרשלות של פקו"נ, מה שקשה להאמין, ועי"ז[16] יצאה תקלה, שהיא יותר נוראה אם היא נסמכת ללא-אמת על יסוד תורני, ודאי צריכים לגדור את הפרצה. ואם לא היתה שום התרשלות מצד הד"ר, והמוחים מתנפלים על איש נקי להאשימו, בחטא דמים כזה, ולהלהיב את המוחות באיום מגוזם בהגזמת שוא, גם אז הענין הוא פרצה גדולה שצריכים לגדרה.

ודעתי היא שרק בלא מהומה כ"א[17] ע"פ[18] ביד"צ[19], [כי אם על פי בית דין צדק – כלומר שהעניין יתברר בבית דין ולא במחאות פומביות] אם רק יתבע האב השכול, שהוא רק הוא יודע אם יש לו מה לתבע, אז יבורר האמת, ואיך שיצא המשפט לאור תגדר הפרצה. כי למרות מה שכעת יוכל להעלות על הדעת של ההמון התמים, שיש עכ"פ[20] באי"י[21], רופא מומחה, מפורסם לירא-שמים, שחושב לחסידות דיחוי של חולה שיש בו עכ"פ צד של סכנה, מפני חילול שבת, ידע אז כל העולם שזהו דבר שקר ולא היו דברים מעולם. ואם באמת יצאה חלילה מלפניו תקלה זו לא ישאו פנים בי"ד[22] שופט צדק, גם לגברא רבא דכותיה של הד"ר הנכבד, ויחזיקו ג"כ[23] באמצעים נכונים איך לגדור את הפרצה. ואם אך שקר היתה התכונה של כל המהומה, אז יגדר ב"ד[24] זה ג"כ את הפרצה, שלא יתנפלו עוד בענינים נוראים כאלה על אנשים חפים מפשע. ובשביל כך מסיים המכתב, שאחרי התביעה דוקא, והתשובה במושב ביד"צ מצד הד"ר על פרטי הענין הנורא, "וע"פ פסק ביד"צ יקום דבר באיזה אופן לגדור הפרצה הגדולה הזאת", שהיא גדולה בכל אופן, "שלא ישונו עוד מעשים כאלה". אם הדבר שקר, לא ישונו עוד התנפלויות אלה, ואם הדבר אמת לא ישונו עוד יחוסים כאלה לחולים מסוכנים, מצד רופא בעל אחריות גדולה.

"ודת תוה"ק[25] להיות זריזים בפקו"נ[26] תעמוד בכל תוקף". אם הדבר שקר, לא יאמר עוד שעכ"פ[27] דעה יחידית נמצאת מד"ר[28] מצויין, שהיא מחזקת למדת חסידות את חסרון הזריזות של פיקו"נ[29] במקום חילול שבת, ואם הדבר אמת, ודאי יוגדר הענין כראוי. ואיך שיהיה, בין אם בשקר, יצאו המתנפלים ולקחו בידם דגל תורת "חיים" רק למסוה, תהיה התועלת מגדר בד"צ[30], שלא יפרצו גדר עולם של תורת אמת, לשום אבק בעיני רבים בשקר, ואם אמת היה הדבר, ופגם בתורת החיים יצא ע"י[31] משגה, שהיא תקלה נוראה, יוגדר הדבר ע"י פס"ד[32] זה, שלא יופרץ עוד גדר של תורת "חיים".

ע"פ מובן זה שראוי להבין את מכתבי, כל קורא שיקראהו בשימת לבב, - כי דברים היוצאים מקירות לבב דורש אמת ויושר, בטבעם הנם מכוונים אל מדתם, ומד' מענה לשון, [משלי טז, א] - לא יוכל לומר שהדאבתי לבב איזה איש, בתתי אוזן קשבת על אשמה בלא חיקור דין חלילה. ואקוה שהדרת כת"ר[33] וגם הד"ר הנכבד, וכל מוקירי ערכו הנעלה, ופעולותיו הגדולות, למרות איזה שגיאות שקלטו אזני מצדדים שונים, שהנם ככתמים בהחמה הברה של הנהגתו הכללית, שהיא באימון ובמסירות נפש מצויינת, להחולים שתחת הנהגתו, כל אלה יתנו מעתה, אחרי שישימו עינם בבינת הלב על דברי מכתבי, גם הם מצדם, לדברי צדק.

והנני חותם דברי באהבה נאמנה, וברגשי כבוד לכת"ר[34] ולכל יראי ד' וחושבי שמו, המתאוים בלב נכון, לרומם בכבוד את דגל עיר קדשנו וכל מקראיה, עדי יזרח כשחר אור לישרים, [על פי תהלים קיב, ד: "זרח בחושך

אור לישרים"] וקרנות צדיקים תרוממנה, [תהלים עה, יא] וכל פזורי עדר ד' יעשו לאגודה אחת, [מנוסח תפילת הימים הנוראים: "ויעשו כולם אגודה אחת"] והקדישו את קדוש ישראל, [ישעיהו כט, כג] והאמת והשלו'[35] יאהבו, [זכריה ח, יט]

ידי"ע

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. ת"ו - תבנה ותכונן
3. תרע"ג - השנה תרע"ג (1912/1913)
4. שלו' - שלום
5. המאוה"ג - המאור הגדול
6. מו"ה - מורנו הרב
7. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
8. אחדשה"ט - אחרי דרישת שלומו הטוב
9. באה"ר - באהבה רבה
10. לכתר"ה - לכבוד תורתו רום הדרתו
11. כמיב"י - כמותו ירבו בישראל
12. הד"ר - הדוקטור
13. הי' - היה
14. פקו"נ - פיקוח נפש
15. כהד"ר - כהדוקטור
16. ועי"ז - ועל ידי זה
17. כ"א - כי אם
18. ע"פ - על פי
19. בידי"צ - בית דין צדק
20. עכ"פ - על כל פנים
21. באי"י - בארץ ישראל
22. בי"ד - בית דין
23. ג"כ - גם כן
24. ב"ד - בית דין
25. תוה"ק - תורתנו הקדושה
26. בפקו"נ - בפיקוח נפש
27. שעכ"פ - שעל כל פנים
28. מד"ר - מדרש רבה
29. פיקו"נ - פיקוח נפש
30. בד"צ - בית דין צדק
31. ע"י - על ידי
32. פס"ד - פסק דין
33. כת"ר - כבוד תורתו
34. לכת"ר - לכבוד תורתו
35. והשלו' - והשלום

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תקעט

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ה' אלול תרע"ג - רחובות **נמען:** מודעה לרבים

יש אנשים שסוחרים באתרוגים גנובים ומכשילים את הרבים ב'מצווה הבאה בעבירה'. הרב קוק מזהיר מכך, ומאיים לפרסם את קלונם ברבים אם לא יחדלו.

עיקרי הדברים

- אתרוגים גנובים.
- מצווה הבאה בעבירה.

נוסח האגרת עם ביאור

נחרדתי לשמועה שבאה אלי, שנמצאו אנשים ששולחים בעולתה ידיהם, והם סוחרים באתרוגים גנובים, ומכשילים את הרבים במצוה הבאה בעבירה, [אתרוג גזול פסול למצוה, משום "מצוה הבאה בעבירה" (סוכה ל)] ומבזים קדשי שמים באופן מכוער כזה, אשר תקוץ בו כל נפש ישרה. לכן הנני מודיע לרבים שישמרו אחב"י[1] מלהכשל בפח יקוש זה, של אתרוג הגזול, ואלה אשר יחשבו חלילה להתיר לעצמם את העסק המעושק הזה, של האתרוגים הגנובים, ידעו כי לחם נלחם בהם בע"ה[2], ונקרא עליהם מלא רועים גדולי ישראל באה"ק[3] ת"ו[4] לפרסם קלונם ברבים, אם לא יחדלו מעוון. והנני בטוח בשארית ישראל שלא יעשו עולה, [על פי צפניה ג, יג] ועליהם תבא ברכת טוב.

בעה"ח[5], ה' אלול תרע"ג[6] ברחובות אשר ביהודה ת"ו,

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

אב"ד דעיה"ק יפו והמושבות ת"ו.

1. אחב"י - אחינו בני ישראל
2. בע"ה - בעזרת השם
3. באה"ק - בארץ הקודש
4. ת"ו - תבנה ותכונן
5. בעה"ח - באתי על החתום
6. תרע"ג - השנה תרע"ג (1912/1913)

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תקפב

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ו' אלול תרע"ג - רחובות **נמען:** ועדי מושבות הגליל

ביהודה התבססו המצוות התלויות בארץ בזכות הוועדים, והשוק העברי 'כובש לו מסילות'. הרב קוק שולח לגליל את הרב בן ציון (ידלר), ומבקש לקבלו ולפעול כמו ביהודה.

עיקרי הדברים

- הצלחת יהודה.
- שליחות לגליל.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], רחובות ת"ו[2], ו' אלול תרע"ג[3].

לכבוד הועדים הנכבדים למושבות הגליל באה"ק[4] ת"ו, שלו'[5] וברכה,

ועדים חביבים,

הנני בזה פונה אל כבודכם בהצעתי בקודש, כאשר במושבות שביהודה, עד כה עזרנו ד', והמצות התלויות בארץ בכלל ומצות תרומ"ע[6] בפרט נתבססו יפה. והועדים הנכבדים של המושבות ת"ו, זכורים יהיו לטובה, הם תמכו בימיני תמיד, ומכחם שחרו בעד הענין הקדוש הזה, לחזק את התיקון שלא תצא תקלה של אכילת טבלים מישובנו הקדוש, ושכל יבול אה"ק[7] יהי'[8] מתוקן בהפרשת תרומ"ע ע"י[9] הממונים ע"ז[10]. ובזה הורם לכבוד דגל ישובנו בקודש, והשוק הישראלי באה"ק ובחו"ל[11] הולך וכובש לו מסילותיו, בעז והדר. אמנם למורת חפצי לראות כמה פעמים את שלו' אחי בגליל, שגברו עלי תמיד טרדות ומניעות, ולא יכולתי עד כה להוציא אל הפועל אדיר חפצי זה, אשר אקוה בעה"י[12] להוציאו בקרוב.

וכעת הנני שולח ציר אמונים, הרב ר'[13] בנציון [הרב בן ציון ידלר, הממונה על תיקון תרומות ומעשרות] נ"י[14], שהוא עומד על ידינו תמיד בכל הענינים הנוגעים לתיקון השוק במושבות שביהודה ועריו ת"ו. הואילו נא ועדים נכבדים לקבל בכבוד וחבה פני שלוחנו, והוציאו אל הפועל כל הענינים הנדרשים לענין הקדוש הנ"ל[15], כמעשה הועדים הנכבדים שביהודה. וצור ישראל יוסף עליכם ברכה עד בלי די, [מלאכי ג, י] ותנטעו בארץ חמדה ברב עז וברכה, כנה"י[16] ונפש דורש אשרם ורוממות קרנם בארץ צבי חמדת עולמים, חותם בברכת השנים,

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

1. ב"ה - ברוך השם
2. ת"ו - תבנה ותכונן
3. תרע"ג - השנה תרע"ג (1912/1913)
4. באה"ק - בארץ הקודש
5. שלו' - שלום

6. תרומ"ע - תרומות ומעשרות
7. אה"ק - ארץ הקודש
8. יהי' - יהיה
9. ע"י - על ידי
10. ע"ז - על זה
11. ובחו"ל - ובחוץ לארץ
12. בעה"י - בעזרת השם יתברך
13. ר' - רבי
14. נ"י - נרו יאיר
15. הנ"ל - הנזכר לעיל
16. כנה"י - כנפשו היקרה

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תקפג

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ו' אלול תרע"ג - רחובות **נמען:** רבני ערי הקודש ומושבות הגליל

התרחבות הישוב החומרי מחייבת לחזק את התוכן הרוחני של המצוות התלויות בארץ. ביהודה כבר נכבשה הדרך, והגיע הזמן לגליל. הרב קוק מקווה להיפגש איתם בחורף בכנסייה לשם שמים, ובינתיים שולח את הרב בן ציון (ידלר) לסייר.

עיקרי הדברים

- חיזוק הרוחניות עם ההתרחבות.
- כנסיית רבנים.
- שליחות הרב ידלר.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], רחובות ת"ו[2], ו' אלול תרע"ג[3]

שלו'[4] וברכה עדי עד, להדרת כבוד הרבנים הגאונים, יושבי על מדין [שופטים ה, י] בערי הקודש ומושבות הגליל תובב"א[5], חיים וברכה וכתיבה וחתימה טובה, בספרן של צדיקים גמורים, לאוי"ט[6],

רבותינו היקרים,

עת לעשות לד' [תהלים קיט, קכו] היא לנו העת הזאת. התרחבות ישובנו בקודש, במובנו החמרי, קורא אותנו, יושבי על מדין, שומרי משמרת הקודש, לבא מצדנו לעזור בדבר התוכן הרוחני של קדושת הארץ, והחטיבה היסודית של מצות התלויות בארץ, לכוננה ולסעדה עד כמה שהיד מגעת. והנה בישובנו ביהודה, רבות עמלנו, עד אשר ב"ה נכבשה לפנינו, בעזרתו ית'[7], המסילה של הפרשת תרומ"ע[8] והצלת רבים מאכילת טבלים, והגיע זמן לבצר המעמד גם בגליל. וכאשר תלי"ת[9] הרבה למדנו מהנסיון איך לתכן את הדבר הקדוש הזה, אקוה בעה"י[10] שע"י[11] התועדותנו, בטיכוס עצה [בהתייעצות] בכנסיה לש"ש, נוכל להועיל הרבה בענין קדוש זה, ובעוד ענינים רבים וחשובים, ובשביל מטרה קדושה זו, אקוה בחסדי השי"ת[12], שיעזרנו ע"ד[13] כבוד שמו ב"ה, לנסוע בחורף הבעל"ט[14] למושבות הגליליות, לקחת עצה עם הדרת כה"ר[15] שליט"א[16], ע"ד התיקונים הנחוצים, והוא ית"ש[17] יהי'[18] עוזר לנו.

וכעת להחל בסיור הענין נוסע בזה בשליחותנו ציר אמונים, הרב ר'[19] בנציון [הרב בן ציון ידלר, הממונה על תיקון תרומות ומעשרות בשווקים] שליט"א, זה האיש היקר, אשר עומד תמיד לפקודתנו בקודש, והוא גברא דמרא סייעיה, [והוא אדם שה' עוזר לו (ארמית)] בענין הקדוש הזה של תיקון השוק, [הפרשת תרומות ומעשרות מן הפירות הנמכרים בשוק] בהפרשת תרומ"ע, דבר המסור לרבים, בגופי תורה, שהם כהררים התלויים בשערה, [חגיגה י] ואקוה בע"ה[20] שבנסיעתו המוקדמת כעת, ע"י[21] תמיכת ידיהם של רבנן קדישי מרוואתא דאתרי, בכל אתר ואתר מקרייתא דארעא קדישא, [הרבנים הקדושים, רבני המקומות, בכל מקום ומקום מערי ארץ הקודש (ארמית)] יסול הדרך אי"ה[22], עד שנוכל לבצר את המעמד לימים הבעל"ט בתיקונים הגונים לשעה ולדורות בחסדי השי"ת. ואבטח בצדקתם הגדולה, שיקבלו באהבה את השליח הרב היקר, והכל מסייעים למלאכת

שמים, והשי"ת[23] יזכנו להקים עדות ביעקב [תהלים עח, ה] על אדמת הקודש. והי'[24] זה שלו' רב וברכת השנים, כנה"ר[25] ונפש ידידם. עז, מצפה להשתעשע באהבת תורה ויראת שמים, בהדר פני קדשם, ולעבוד עבודת הקודש שכם אחד, לשם ד' אלקי ישראל וארץ חמדתו ועם קדשו, חותם בכל חותמי ברכות,

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. ת"ו - תבנה ותכונן
3. תרע"ג - השנה תרע"ג (1912/1913)
4. שלו' - שלום
5. תובב"א - תבנה ותכונן במהרה בימינו אמן
6. לאוי"ט - לאורך ימים טובים
7. ית' - יתברך
8. תרומ"ע - תרומות ומעשרות
9. תלי"ת - תודה לא-ל יתברך
10. בעה"י - בעזרת השם יתברך
11. שע"י - שעל ידי
12. השי"ת - השם יתברך
13. ע"ד - על דבר
14. הבעל"ט - הבא עלינו לטובה
15. כה"ר - כבוד הרב
16. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
17. יתי"ש - יתברך שמו
18. יהי' - יהיה
19. ר' - רבי
20. בע"ה - בעזרת השם
21. ע"י - על ידי
22. אי"ה - אם ירצה השם
23. והשי"ת - והשם יתברך
24. והי' - והיה
25. כנה"ר - כנפשו הרמה

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תקפז

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ב אלול תרע"ג - רחובות **נמען:** הרב בן ציון ידלר

הרב קוק חושש ממכירה פומבית של תרומות ומעשרות, שמא יימכרו לישראל או לחשודים. כבר נכשלו ביין שנעשה ממנו יין שרף. לכן ביקש מרופין שהכול יימסר לרבנים ויישמר לפי הוראתו. עוד: יש חשש סכנה במחאה נגד גונבי האתרוגים, וכשהגיעו לסכנה פירשו. אם הפתק לא נמסר - לא ימסור; ואם נמסר - יבקשו בחזרה.

עיקרי הדברים

- חשש ממכירת תרומות.
- הפסקת המחאה בגלל סכנה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], רחובות ת"ו[2], י"ב אלול תרע"ג[3]

שלו'[4] וברכת השנים לכ'[5] ידידי הרב ר'[6] בנציון נ"י[7], כוח"ט[8].

יקבל בזה את מכתבי להד"ר[9] רופין. [(כרך ב', אגרת תקפו)] יתר המכתבים אקוה ג"כ[10] לשלח בקרוב בע"ה[11].

ע"ד[12] הנהגה כללית של מכירת התרומ"ע[13] חוששני מאד, דלא ליפוק מיניי חורבא ח"ו[14], כשיהי'[15] פומבי לדבר, שימכרו ג"כ לישראל וגם לחשודים לאוכלם. וכבר ראיתי תקלות מתרומ"ע[16] של היין שעושים מהם י"ש[17] לשריפה, ושם עכ"פ[18] מזהימים אותו שלא יהי'[19] ראוי לשתי', ונשאר רק מה שלפעמים ישראלים נהנים הנאה של כילוי, וע"ז[20] יש קצת צד היתר, ע"פ[21] תשובת מבי"ט[22], [הרב משה מטראני, מחכמי צפת במאה ה-16] אע"פ[23] שחלילה להורות כך, מ"מ[24] ההכרח הוא למעט בהפסד כמה דאפשר. אבל להנהיג בכללות המושבות על תבואות חוששני. ע"כ[25] לא כתבתי לע"ע[26] לד"ר[27] רופין, כ"א[28] שישלחו ליד הרבנים, ויהי'[29] שמור ע"פ עצתי והסכמתי, ונתישב בדבר אי"ה[30] איך למצא דרך בטוחה שלא יבא שום מכשול בזה בעה"י[31].

והנה מצאתי להעיר את כ"ת[32], שהגיעה לידי ידיעה שיש ח"ו סכנה בדבר המחאה נגד האתרוגים הגנובים, [ראו (כרך ב', אגרת תקלט)] ואדעתא דהכי כמובן אי-אפשר להסכים, וחז"ל[33] כשהגיעו לסכנה פירשו גם בעניני יוחסין [קידושין עא] החמורים. ע"כ אם לא מסר כ"ת את הפתקא לא ימסור, ואם מסר יתבע בחזרה, עד שנראה איך יתנהגו בזה יתר הרבנים הבקיאים יותר בטיב העניינים. ואקוה שיעשה כ"ת הכל כראוי, וחפץ ד' בידינו יצלח בעזרתו יתי'[34]. והי'[35] ז"ש[36] כנה"י[37] ידי"ע[38],

הק' אברהם יצחק ה"ק

1. ב"ה - ברוך השם
2. ת"ו - תבנה ותכונן
3. תרע"ג - השנה תרע"ג (1912/1913)
4. שלו' - שלום

5. לכ' - לכבוד
6. ר' - רבי
7. נ"י - נרו יאיר
8. כוח"ט - כתיבה וחתימה טובה
9. להד"ר - להדוקטור
10. ג"כ - גם כן
11. בע"ה - בעזרת השם
12. ע"ד - על דבר
13. התרומ"ע - התרומות ומעשרות
14. ח"ו - חס ושלום
15. כשיהי' - כשיהיה
16. מתרומ"ע - מתרומות ומעשרות
17. יי"ש - יין שרף (משקה חריף)
18. עכ"פ - על כל פנים
19. יהי' - יהיה
20. וע"ז - ועל זה
21. ע"פ - על פי
22. מבי"ט - רבי משה מטראני
23. אע"פ - אף על פי
24. מ"מ - מכל מקום
25. ע"כ - על כן
26. לע"ע - לעת עתה
27. לד"ר - לדוקטור
28. כ"א - כי אם
29. ויהי' - ויהיה
30. אי"ה - אם ירצה השם
31. בעה"י - בעזרת השם יתברך
32. כ"ת - כבוד תורתו
33. וחז"ל - וחכמינו זכרונם לברכה
34. יתי' - יתברך
35. והי' - והיה
36. ז"ש - זה שלום
37. כנה"י - כנפשו היקרה
38. ידי"ע - ידידו עוז

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תקפח

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ב אלול תרע"ג - רחובות **נמען:** ועד הכשרות ביפו

הרב קוק תמה שהמכתב נשלח בלי חתימות הרבנים שנמצאים בעיר. הרב קוק יגיע לשבת, ועד אז רק דבר שאינו סובל דיחוי ייעשה לפי עצת הרבנים והרב ר' זלמן ש"ך.

עיקרי הדברים

- חתימות הרבנים.
- דחייה עד בואו.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], (רחובות ת"ו[2]), י"ב אלול תרע"ג[3]

לכ'[4] הועד הנכבד ועד הכשרות בעיה"ק[5] ת"ו, שלו'[6] וברכת השנים.

בבואי מפ"ת[7] מצאתי מכתבם, ותמיהני ששלחו את המכתב אלי בלא חתימות עמיתי הרבנים, היושבים בעיר כעת, שהם בפנים ויוכלו לדעת את טיב המצב. ורק אז אוכל לחתום ג"א[8], למלא דבריהם.

וכאשר אקוה בעה"י[9] לבא לש"ק[10] הבעל"ט[11] לעיה"ק[12], ע"כ[13] אין כדאי כבר לעסוק בזה במכתבים, וה"ה[14] בדבר המשגיח של החלב.

רק אם יש איזה מכשול שאינו סובל דחיה אפילו יומית יעשו ע"פ[15] עצת הרבנים, והרב ר"ז שך עמהם.

[ככל הנראה רב מרבני יפו]

והשי"ת[16] יעזרנו להקים כח דת תוה"ק[17] על כנה, בעז והדר, כרצונו וכרצון יראיו, להסיר כל מכשול ולישר דרך סלולה כתורה וכמצוה,

בכבוד ויקר,

הק' אברהם יצחק ה"ק

1. ב"ה - ברוך השם
2. ת"ו - תבנה ותכונן
3. תרע"ג - השנה תרע"ג (1912/1913)
4. לכ' - לכבוד
5. בעיה"ק - בעיר הקודש
6. שלו' - שלום
7. מפ"ת - מפתח תקוה
8. ג"א - גם אני / גם אנו
9. בעה"י - בעזרת השם יתברך
10. לש"ק - לשבת קודש
11. הבעל"ט - הבא עלינו לטובה
12. לעיה"ק - לעיר הקודש

13. ע"כ - על כן
14. וה"ה - והוא הדין
15. ע"פ - על פי
16. והשי"ת - והשם יתברך
17. תוה"ק - תורתנו הקדושה

אגרות אל אנשים ומוסדות ברחובות – עם ביאור

לפי סדר הכרכים. הביאור משולב בתוך נוסח האגרות: בסוגריים מרובעים, באות קטנה ועל רקע תכלת. הוא אינו חלק מלשון האגרת

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת כו

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ז' תשרי תרס"ו - יפו **נמען:** ועד המושבה רחובות

הרב קוק מייעץ לוועד להתפשר עם אדם שהלווה להם, ומזהיר שבכל הלוואה בין יהודים יש לצרף שטר עסקה או לציין שהעסק נעשה "על פי היתר עסקה", כדי להימנע מאיסור ריבית. אם לא יתפשרו, יכתבו לו את פרטי העניין והרב קוק יפסוק על פי דין תורה.

עיקרי הדברים

- הלכות ריבית והיתר עסקה.
- ניהול כספי ציבור על פי ההלכה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3] כ"ז[4] תשרי תרס"ו[5].

שלו'[6] וברכה לכ'[7] הועד הנכבד ברחבות ת"ו.

אבקש מכבודם לעשות גמר עם ה' א'. [לסיים את העניין עם מר א'] כפי מה שאני רואה נכון הדבר מאד להתפשר עמו, בפרט בענין הריבית, שראוי מאד להזהר להבא, שבכל עת שיעשה הועד עסקי הלואה עם אחד מאחב"י[8], לצרף שטר-עסקא ["היתר עסקה": שטר שהופך את ההלוואה לשותפות בעסק, כדי שהרווח לא ייחשב ריבית] לזה, ולפחות לכתוב שהדבר נעשה ע"פ[9] היתר-עסקא, ואז עומד הענין באמת על מצב עסקא לכל פרטיו. וכן עשו בבנק דפה, וראוי שיעשה גם הועד חותם כתוב בו "ע"פ היתר עיסקא", ולהחתים בו את כל הניירות הניתנים בעסק כזה, כדי שידע ג"כ[10] המקבל, שהענין בנוי ע"פ עיסקא. ודבר זה אין ראוי להיות קטן בעיני מנהלים עסקים כלליים לאחב"י[11] באה"ק[12] ת"ו.

עכ"פ[13] אם לא יוכלו בשו"א[14] להתפשר ע"פ עצמם יכתבו לי בקצרה כל תוכן הענין, מהתחלת העסק עם א' עד עכשיו, ואשיב להם ע"פ ד"ת[15] אי"ה[16].

ברגשי כבוד וברכה,

אברהם יצחק ה"ק הנ"ל

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. כ"ז - היום העשרים ושבעה בחודש
5. תרס"ו - השנה תרס"ו (1905/1906)
6. שלו' - שלום
7. לכ' - לכבוד
8. מאחב"י - מאחינו בני ישראל
9. ע"פ - על פי
10. ג"כ - גם כן

11. לאחב"י - לאחינו בני ישראל
12. באה"ק - בארץ הקודש
13. עכ"פ - על כל פנים
14. בשו"א - בשום אופן
15. ד"ת - דברי תורה
16. אי"ה - אם ירצה השם

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת לד

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י' אדר תרס"ו - יפו **נמען:** ועד המושבה רחובות

הרב קוק שמע שמתכוננים להציג תיאטרון בפורים במושבה, ומוחה בכאב: בזמן שדם רבבות יהודים נשפך בפוגרומים ברוסיה, ואחיותינו חוללו, אין זה ראוי להתענג במחזות. הרב קוק מבקש מהוועד להודיע זאת למארגנים, ומקווה שיחדלו מכך מרצונם.

עיקרי הדברים

- אחריות יושבי ארץ ישראל לגורל העם.
- התנגדות לתיאטרון בעת צרה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], יו"ד[4] אדר תרס"ו[5].

לכבוד הועד הנכבד במושבה רחבות ת"ו.

שלו'[6] וברכה.

אבן מעמסה [אבן כבדה (זכריה יב, ג)] מונחת על לבבי, אומר לנפשי אשיחה מעט וירוח לי. [על פי איוב לב, כ] ידיעה קבלתי זה לא כבר, שעושים הכנה במושבה לתיאתר [להצגת תיאטרון] בימי פורים הבע"ל[7]. האמת אגיד לכבודם, אחי היקרים, שכרעם בגלגל [כרעם בגלגל השמים (תהלים עז, יט)] הלמו [הכו] הדברים הללו את מוחי ולבבי. כמעט שאיני מאמין אם יש בהם אמת ממשית. היתכן הדבר, שבמושבה בארץ ישראל, המקום שמפה אנחנו חייבים להראות את הדופק, את כח החי והמרגיש של לב האומה, ימצא עוד איש מישראל שלא יבוש גם להעלות על הדעת, שבעת כזאת, שדמי רבבות אחינו האהובים, שנשפכו כמים ברחבות ובשוקים, [בפוגרומים ברוסיה בשנים תרס"ה-תרס"ו (1905-1906)] עוד טרם הודחו מבית מטבחם, [עוד לא נשטפו ממקום שחיטתם] בעוד לא הספיק להתהפך ללובן אודם לחיינו מבושת פנינו, [האודם שבלחיינו מבושה עוד לא התחלף ללובן] המרתיח כסיר את דם לבבנו, על חילול כבוד אחיותינו העדינות, בידי עם נבל, אשר בשר חמורים בשרו [על פי יחזקאל כג, כ] ולב נמר לבבו, ועוד טרם היתה הרוחה לרבבות ולאלפים מאחינו האהובים, שלבבנו הומה אליהם והנם עודם בין הפטיש והסדן, [בין הפטיש לסדן, במצוקה] ודי יודע עד מתי, עד אנה, ולבבנו הה יחזק מסלע, [על פי ירמיהו ה, ג] ולא נדע בושת להראות לכל העולם, שהננו אכזרים יותר מיעינים במדבר, [מבנות יענה, שהן אכזריות לבניהן (איכה ד, ג)] - ובמנוחת לבב נתקבץ יחד ונתענג על מחזה של תיאתראות. הה מה אמולה לבתי... [מה חלש לבי (יחזקאל טז, ל)] כשל כח עטי מלהוציא אל הפועל את כוס החמה, [כוס הכעס (ישעיהו נא, יז)] אשר שותה רוחי. אחת היא נחמתי, שלא אאמין בשום אופן שכה יהיה. יודע אנכי היטב את אחי הנכבדים אשר ברחבות, יודע אנכי את מעלת נפשם ועדינות רגשותיהם, אולי עבר איזה רעיון מתעה, איזה צל מעיב, על לב אחדים, גם המה אקוה ישובו ונחמו, ולא ידאיבו את לבב אחינו המתמוגגים ביגונם [הנמסים מרוב צער] בעת צרה ליעקב, [ירמיהו ל, ז] אשר על אחת כמדקרות חרב

יחשב לו עכשו ביותר קול המולה של חבר עליזים, [חבורה של שמחים (על פי ירמיהו טו, יז)] בהיותה שלא כרוח ישראל ולא כדת של תורה.

לכבודכם החביב, לאהבתכם העמוקה בלבבי, אבקשכם אחים אהובים, שתודיעו גלוי את דברי אלה לאחינו אלה העסוקים בהכשר המחשבה הזאת, שכבוד היא לשבת ממנה, [שכבוד הוא להימנע ממנה] ואקוה שבקורת רוח וברגש גאון וכבוד יחדלו ממנה.

וצור ישראל יאזרנו בגבורה ויעטרנו בתפארה, ומהררי יהודה ישיב לנו אורו וישעו, ונהיה אנחנו יושבי ארץ חמדה מבשרי שלו' ומרעיפים טל של תחיה על פזורי עמנו, הנדכאים בארצות אויביהם, ובימין ד' רוממה ישראל יעשה חיל. [על פי תהלים קיח, טז ובמדבר כד, יח]

אוהבם הנאמן, חותם בברכה ורב כבוד, אסיר תקות ישועת עמנו על אדמת קדשנו האהובה והברוכה במהרה בימינו בקרוב,

אברהם יצחק ה"ק הנ"ל

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. יו"ד - יורה דעה
5. תרס"ו - השנה תרס"ו (1905/1906)
6. שלו' - שלום
7. הבע"ל - הבא עלינו

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת לג

תמצית האגרת

תאריך ומקום: אדר תרס"ו - יפו **נמען:** ועד המושבה רחובות

הרב קוק מורה לוועד להתרות בבעלי בהמות דקות שמזיקות לנטיעות, ובעיקר לשקדים, ואם לא ישמרו עליהן - לקנוס אותם. הרב קוק מוסיף שיש לתקן את גידול הבהמה הדקה בארץ ישראל כך שיהיה רק באופן המותר.

עיקרי הדברים

- נזקי בהמות דקות.
- גידול בהמה דקה בארץ ישראל.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], אדר תרס"ו[4].

לכבוד ועד המושבה ברחבות ת"ו.

באה לפני קובלנא על בהמות דקות [צאן ועזים] שמגדלים במושבה, והן מפסידות את הנטיעות, ביחוד את השקדים.

הנני בזה להעיר את כבוד הועד, שיתרה בבעלי הבהמות הנ"ל[5], שיזהרו מאד בשמירת בהמותיהם, שלא יזיקו. ואם אחרי ההתראה הראויה ב' וג' פעמים לא יסירו הבעלים את המאורעות של הנזקים, החובה על כבוד הועד לקנוס את בעלי הבהמות הנ"ל כפי ראות עיניו. ומה טוב הי'[6] אם ישימו לב לתקן את כלל המעוות שבגידול בהמה דקה באי"י[7] כי"א[8] ע"פ[9] אופן המותר. [גידול בהמה דקה בארץ ישראל נאסר על ידי חכמים, משום שהיא רועה בשדות אחרים ומזיקה (בבא קמא עט)]

ברגשי כבוד וברכה,

אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרס"ו - השנה תרס"ו (1905/1906)
5. הנ"ל - הנזכר לעיל
6. הי' - היה
7. באי"י - בארץ ישראל
8. כי"א - כי אם
9. ע"פ - על פי

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת לה

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ז אדר תרס"ו - יפו **נמען:** ועד המושבה רחובות

על סכסוך בין הוועד לבין הרב ק', תלמיד חכם ומחבר ספרים, שנקנס. הרב קוק תומך בחיזוק הסדר הפנימי במושבות ובקנסות, אבל מבקש לשמור על כבוד התורה ולא ליצור רושם של שנאת תלמידי חכמים. הרב קוק מזמין את שני הצדדים אליו כדי לעשות ביניהם שלום.

עיקרי הדברים

- כבוד תלמידי חכמים.
- סדר ומשמעת במושבות.
- הבאת שלום בין הצדדים.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], י"ז אדר תרס"ו[4].

לכבוד הועד הנכבד ברחבות ת"ו.

שלו'[5] וברכה.

הגיעני מכתבם הנכבד ע"ד[6] העובדא של הרב ק' עם מר א'. גם טרם אציע לפניהם יבינו את רב עגמת נפשי על מקרים כמו אלה, ובמקום החביב כ"כ[7] חבת הנפש. [במושבה רחובות, שהייתה חביבה עליו מאוד] בכ"ז[8] אקוה שרק בתור תגרת אחים, [מריבה בין אחים] שעל נקלה תעבר [שתעבור בקלות] בלא השארת רושם מדאיב, נביט על המאורע במנוחה מבלגת עלי דויון. [המתאפקת על הצער]

דעתי תמיד חזקה לאשר את המשטר הפנימי במושבות, [סמכותם של ועדי המושבות] ולהרגיל לזה את בנינו. ע"כ[9] ראוי מאד לקיים את משפט הועד והאסיפה ביחש לקנסות ליחידים. אבל מצד שהרב ק' הוא ת"ח[10] מצויין, ומחבר ספרים חשובים בגפ"ת[11], אחשב שאין זה לכבוד להועד [שאין זה לכבוד הוועד והמושבה] אם יחשדו בהם, שלא באמת, ששנאת תלמידי חכמים השפיעה על חומרת עונשם] ולהמושבה בכלל אם יחשב עליהם ללא-אמת ששנאת ת"ח, המצויה לפעמים אצל יחידים, שהיא סייעה לחומר שורת דינם, נוסף שאין אנחנו יכולים להפטר מכבוד התורה ולומדיה גם אם יצא מלפניהם איזה משגה. ע"כ דעתי היא שיועילו האדונים מר א' והרב ק. לבא הנה, [לבוא אליו ליפו] ובע"ה[12] אשתדל להביא ביניהם דרך שלו' בכבוד.

אחתום בברכה ורגשי כבוד,

אברהם יצחק ה"ק

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרס"ו - השנה תרס"ו (1905/1906)
5. שלו' - שלום

6. ע"ד - על דבר
7. כ"כ - כל כך
8. בכ"ז - בכל זאת
9. ע"כ - על כן
10. ת"ח - תלמידי חכמים
11. בגפ"ת - בגליל פתח תקוה (או: בגבול פתח תקוה)
12. ובע"ה - ובעזרת השם

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת לו

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ט אדר תרס"ו - יפו **נמען:** ועד המושבה רחובות

הרב קוק הסכים לבוא למושבה כשנאמר לו שבית הכנסת עלול להיסגר, אבל כעת הרב קוק שומע שהמצב פחות חמור, ובריאותו אינה טובה. הרב קוק שואל אם אפשר לפתור את העניין בדרך אחרת. הרב קוק גם מודה שטעה כשחשד בזיוף של הכשר: מסמך שקיבל מרב מצירי כלל רק את חתימתו המודפסת.

עיקרי הדברים

- דאגה לבית הכנסת במושבה.
- הודאה בטעות וחרטה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1]. עה"ק[2] יפו, כ"ט אדר תרס"ו[3].

לכ'[4] הועד הנכבד ברחבות ת"ו[5].

משקבלתי המכתב ע"ד[6] הבקשה שאבא למושבה, ובו הי'[7] כתוב שבהתרשלותי תוכל לצאת מזה תקלה של סגירת ביהכנ"ס[8] ח"ו[9], מיד הסכמתי לבא. בין כה באו אלי ידיעות, שאין הענין עומד עכשו במצב כ"כ[10] מחריד, ובתוך כך מצב בריאותי אינו כ"כ בשלמות, וטרדותי רבות. ע"כ[11] אבקשם נא להודיעני אם הדבר אפשר למצא דרך אחר, שלא להכביד עלי את הנסיעה, שאיננה קלה לי כעת, הוא יותר טוב. אך אם א"א[12] באופן אחר, אז אקוה לקיים הבטחתי בל"נ[13] אי"ה[14].

ע"ד נ' נודע לי אח"כ[15] שצדק ממני. הרב מצירי שלח לי פסת נייר קרוע מחתיכה שלמה, ולא הי' כתוב שום דבר כ"א[16] שמי בראש הגיליון, וחשבתי שהיא פירמה ע"כ חשבתיה למזויפת. אבל אח"כ נודעתי, שהוא רק החתימה שלי, הנדפסת להההכשר של אה"כ[17]. [ככל הנראה אגודת הכורמים] וכבר הודעתי להרב הנ"ל[18] היום בדעפעשע, שההכשר מאושר. והיטב חרה לי על מה שחשדתי בכשר, בהחפזי, בשגגה. שגיאות מי יבין, [תהלים יט, יג] ואלקי סליחות ב"ה יסלח לי ברחמיו.

בברכה ורגשי כבוד,

אברהם יצחק ה"ק

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. תרס"ו - השנה תרס"ו (1905/1906)
4. לכ' - לכבוד
5. ת"ו - תבנה ותכונן
6. ע"ד - על דבר
7. הי' - היה
8. ביהכנ"ס - בית הכנסת
9. ח"ו - חס ושלום

10. כ"כ - כל כך
11. ע"כ - על כן
12. א"א - אי אפשר
13. בל"נ - בלי נדר
14. אי"ה - אם ירצה השם
15. אח"כ - אחר כך
16. כ"א - כי אם
17. אה"כ - שם ארגון - דורש פענוח
18. הנ"ל - הנזכר לעיל

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת לז

תמצית האגרת

תאריך ומקום: א' ח"י אייר תרס"ו - יפו **נמען:** ועד המושבה רחובות

הוועד דרש מאדם לשלם את תביעת המושבה לפני דין תורה. הרב קוק מודיע שעל פי דין הציבור יכול לדרוש רק משכון לפני הדין, ולא תשלום מראש. הרב קוק קובע מועד לדין תורה עד חג השבועות.

עיקרי הדברים

- דין תורה בין יחיד לציבור.
- משכון לעומת תשלום מראש.

נוסח האגרת

ב"ה[1] עה"ק[2] יפו ת"ו[3], א' ח"י[4] אייר תרס"ו[5],

לכבוד הועד הנכבד ברחבות ת"ו, שלו[6].

הראני ר'[7] י' ג' את תשובת כ'[8] הועד אליו, שלא ילכו לד"ת[9] עם יחיד כ"א[10] כשישלם תחילה את תביעת המושבה. והנני בזה, מחוייב להודיע לכבודם, שע"פ[11] ד"ת[12] יש רשות ביד הציבור רק לבקש משכון מיד היחיד קודם שיעמדו לד"ת, אם הם מפקפקים בתשלומיו אח"כ[13], אבל לא סילוק.

אקוה שלא יתנו שום מקום לכל פרץ וקלקול שורת ד"ת, ויגמרו את הענין כדת.

והנני בזה לקבע זמן בירור ד"ת הנ"ל[14] עד יום חג השבועות הבעל"ט[15].

בכבוד ובברכת ד' מציון,

אברהם יצחק ה"ק

התשובה לקביעות הזמן יקדימו כפי האפשרי, הנ"ל

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. ח"י - שמונה עשרה (18)
5. תרס"ו - השנה תרס"ו (1905/1906)
6. שלו' - שלום
7. ר' - רבי
8. כ' - כבוד
9. לד"ת - לדברי תורה
10. כ"א - כי אם
11. שע"פ - שעל פי
12. ד"ת - דברי תורה
13. אח"כ - אחר כך
14. הנ"ל - הנזכר לעיל
15. הבעל"ט - הבא עלינו לטובה

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת נו

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ד שבט תרס"ז - יפו **נמען:** ועד המושבה רחובות

הרב קוק שמע שבמושבות עוקרים גפנים בשבת על ידי גויים, ומזהיר שזו מלאכה מפורסמת של ישראל שאסורה גם בקבלנות, ויש בה חילול ה'. הרב קוק מבקש מהוועד לפרסם את האיסור במודעות.

עיקרי הדברים

- שבת: מלאכה על ידי גוי.
- חילול ה' ביישוב.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], י"ד שבט תרס"ז[4].

לכבוד הועד הנכבד ברחובות ת"ו.

באתי כמזכיר, כאשר שמעתי שאחדים מקילים לעצמם באיזה מושבות, לעקור את הגפנים, ע"י[5] נכרים, בשבת קדש. [במשבר היין של אותן שנים עקרו כרמים רבים במושבות] והנה אין מהצורך לבאר לכל בן-תורה, שהוא איסור גמור לעשות מלאכה מפורסמת של ישראל בש"ק[6] ע"י נכרים, [מלאכה בשבת על ידי נכרי בשדה של ישראל, במקום פומבי, אסורה גם בקבלנות, משום מראית עין (שולחן ערוך אורח חיים רמד)] ולכל איש אשר רגש היהדות חי בקרבו אין צורך לבאר את העלבון והזילזול שיש בזה, וחילול-השם הנצמח ע"י חילול קודש כזה. ע"כ[7] יטיבו נא כבודם להודיע גלוי בשמי, ע"י מודעות, את האיסור לעקור אפילו בקבלנות ע"י נכרים ביום ש"ק[8]. והשי"ת[9] יזכנו לראות בבנין עם ד' על אדמת קדשו, לנטוע ולא לעקור, לבנות ולא להרס, יראו עינינו וישמח לבנו בב"א[10].

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

עבד לעם קדוש על אדמת הקודש, פה עה-ק יפו והמושבות ת"ו.

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרס"ז - השנה תרס"ז (1906/1907)
5. ע"י - על ידי
6. בש"ק - בשבת קודש
7. ע"כ - על כן
8. ש"ק - שבת קודש
9. והשי"ת - והשם יתברך
10. בב"א - במהרה בימינו אמן

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת סג

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ר"ח אדר תרס"ז - יפו **נמען:** ועד בניין היקב ברחובות

הרב קוק מוחה בתוקף על הכוונה לבנות את היקב בשבת, ומזהיר שגם בדיעבד יהיה בכך ערעור על היקב.

עיקרי הדברים

- שמירת שבת בבנייה.

נוסח האגרת

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], ראש חדש אדר תרס"ז[4].

לכבוד ועד המועצה לבנין היקב ברחובות ת"ו, שלו[5] וברכה.

שמעתי שמקבלי בנין היקב חפצים לבנות בשבת. והנני למחות ע"ז[6] בכל תוקף, כי אין ע"ז שום היתר כלל, ואפילו בדיעבד אם ח"ו[7] יעברו ע"ז יהי'[8] ערעור גדול על היקב בשביל זה. והנני בזה מעוררם לטובתם באמת, שימנעו אותם מחילול ש"ק[9]. והשי"ת[10] יצוה ברכתו עליהם ועל אדמת קדשנו בכלל.

ברגשי כבוד וברכה,

הק' אברהם יצחק ה"ק הנ"ל

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרס"ז - השנה תרס"ז (1906/1907)
5. שלו' - שלום
6. ע"ז - על זה
7. ח"ו - חס ושלום
8. יהי' - יהיה
9. ש"ק - שבת קודש
10. והשי"ת - והשם יתברך

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת קמג

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ט' סיון תרס"ח - יפו **נמען:** ועד המושבה רחובות

שומרי מצוות בחוץ לארץ ובירושלים מתלוננים שפירות המושבות (שקדים, תפוזים ועוד) נשלחים בלי הפרשת תרומות ומעשרות ומכשילים בטבל, ורבני ירושלים מטילים את האחריות על הרב קוק. הרב קוק מבקש מהוועד לצוות שאין להוציא פירות מן המושבה בלי הכשר נאמן, ולהודיע לו על הממאנים כדי שהרבנות תפעל נגדם. כך לא יאמרו בגולה שהישוב החדש מחריב את הדת.

עיקרי הדברים

- פירות בלי הפרשת מעשרות - מכשול טבל.
- צו הוועד: אין להוציא פירות בלי הכשר.
- טיפול הרבנות בממאנים.
- כבוד הישוב החדש בעיני הגולה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1] עה"ק[2] יפו ת"ו[3], ט' סיון תרס"ח[4]. [ט' בסיוון תרס"ח (1908)]

לכבוד הועד הנכבד ברחובות, שלו'[5] וברכה

את מכתבי הנני כותב לשם כללות ישובנו החדש. הנני מוכרח לנגע בשאלה כללית אשר לעזבה אי אפשר. כבר הגדתי לכבודם, ולעוד אנשים ממושבות, אשר דבר הישוב קיומו וכבודו נוגע אליהם, בלב מלא תם ויושר, כי צעקת העם, מקהל שומרי אמונים בחו"ל[6], גדולה אלינו על העזיבה של תיקון הפירות הנשלחים לחו"ל[7], השקדים והאוראנזים [השקדים ותפוחי הזהב (תפוזים)] ועוד. הם באים אלינו בקובלנא רבה: אתם רבני אה"ק[8] למה תניחו להכשיל אותנו באיסורים, ולמה לא תהיו חרדים על חקי תורתנו הק'[9] שיתקיימו באה"ק[10], אשר זכינו לראות תחילת ישובה, וביחוד במה שנוגע אל הכלל כלו המוסר נפשו על מצוה קלה כחמורה. [על פי אבות ב, א: "הוי זהיר במצוה קלה כבחמורה"] נוסף לזה צועקים ג"כ[11] כל שלמי אמונים בערי א"י[12] פה ובירושלים ת"ו ועוד, על המכשלה הגדולה הזאת, היוצאת לנו בשמירת דתנו הק', אשר עליה הורגנו כל היום, [על פי תהלים מד, כג] דוקא ע"י[13] אחינו בשרנו אכרי ישובנו החדש ראשית תקותנו. ואני כאלם לא אפתח פה [על פי תהלים לח, יד] מרוב בושת פנים ועגמת נפש זה כמה, ועיני נשואות לשמים שיתן בלב אחינו להבין את יקר ערך קדושת דתנו הק', והכבוד הגדול שאנו חייבים לכבדה, ועד כמה עץ חיים היא למחזיקים בה [על פי משלי ג, יח] לפרט ולכלל כלו עדי-עד, ויתחילו לנהוג כבוד בדיני תורה"ק[14], ולא יקלו את דעתם בזה ביחוד במה שנוגע למכשול רבים. אבל הימים נקפו ואני אינני רואה בעניי אות לטובה, התמרמרות רב המון שלמי אמונים הולכת וגדולה, ולב ישראל מתנקע מחבת אה"ק, ותקות הישוב וחינו נופלת ג"כ ע"י זה במדרגות ידועות. פונים אלי כל הרבנים הגדולים, הגרש"ס[15] והר"א[16] פניזיל החכם-באשי, [הרב שמואל סלנט, רבה האשכנזי של ירושלים, והרב אליהו פניז'ל, הרב הראשי הספרדי] הגר"ח[17] ברלין [הרב חיים ברלין, בנו של הנצי"ב, שישב אז בירושלים] וכל בתי הדינים לפרושים וחסידים ולספרדים, [בתי הדין של שלוש

העדות בירושלים] כלם אומרים כאחד בי הדבר תלוי, בצוארי הוא הקולר, [האחריות מוטלת עלי; על פי סנהדרין ז: "קולר תלוי בצואר"] ובידי לתקן ולהציל הכל, להשיב להישוב את כבודו, ולאחינו היקרים שומרי תורה ומצות את שלות לבם, בכלל להציל רבים ממכשול עון החדש של אכילת טבלים, [פירות שלא הופרשו מהם תרומות ומעשרות] שהחל לבא ע"י התישבות ישובנו החדש באי"י[18], והנם מציעים לפני הצעות איך ובמה להוציא את הדבר הנכבד הזה מן הכח אל הפועל. ועתה אהובי לבבי, אליכם אצוק את מצוקת לבבי, יודעים אתם ועדים את אהבתי הבוערת כאש להישוב החדש, שכל נשמתי נתונה לו, הושיעוני נא ויחד נקים דבר שיהי'[19] לנו לשם ולאות, לתפארת אלקים ואנשים. [על פי שופטים ט, יג]

וזה הדבר אשר הרבנים הנ"ל[20] מבקשים, והנני מוצא שבכללות הכרח הוא להוציא את המשאל הצודק הזה מן הכח אל הפועל: הועד יתן צו, שלא יהין שום איש להוציא דבר בלתי מתוקן ומועד ע"י הכשר נאמן מן המושבה, לא לירושלים, לא ליפו, ולא לחו"ל. וכמובן ראוי שיבאו הדברים הללו בהכרת ערכם לשמירת התורה, להתקדמות הישוב ולכבודו. ואם ימצאו אנשים כאלה, שגם אחרי אזהרת הועד לא ישמעו, ואחרי ההזהרה הנאמנה לא יזהרו, אז ראוי ונכון שכבוד הועד יודיע אלי, שמאיש הזה בפרטיות הנם מסירים את ערבותם, מפני שאין בידם להכניסו בסדר תקונם, ואז תחול על האיש הפרטי ההוא חובת הרבנות, לראות באיזה אמצעיים נאותים איך לפעול עליו, באופן שסוף כל סוף יעלה בידנו הדבר הגדול הזה, להסיר חרפה מעל ארץ אבותינו, שלא יאמרו אחינו יושבי הגולה, שהישוב החדש הוא חרב להחריב את יסוד הדת וקיום תורה ומצות מישראל, תחת אשר באמת הוא סם חיים לכל עם ד' בהוה ובעתיד. שימו אחים יקרים את לבבכם על דברי אלה, מהרו להשיב אותי דבר והשתדלו נא למלאות את שאלתי בכח עז רוחכם וישע ימינכם אשר עוד תכפל ותגדל בימין ד' רוממה על ארץ חמדתנו, כתקות נפשנו לדור דורים.

אחיכם הק' אברהם יצחק ה"ק הנ"ל

הידיעה ע"ד[21] מי שלא יהי'[22] נשמע לתקנת הועד בזה תוכל לבא ג"כ ע"י הממונה הקבוע לתקון הפירות, רק שביסוד הענין יכנס הועד להקים כבוד הדת על תילה כחובתנו הק'. הנ"ל

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרס"ח - השנה תרס"ח (1907/1908)
5. שלו' - שלום
6. בחו"ל - בחוץ לארץ
7. לחו"ל - לחוץ לארץ
8. אה"ק - ארץ הקודש
9. הק' - הקטן
10. באה"ק - בארץ הקודש
11. ג"כ - גם כן
12. א"י - ארץ ישראל
13. ע"י - על ידי
14. תורה"ק - תורה הקדושה

15. הגרש"ס – הגאון רבי שמואל סלאנט
16. והר"א – ו + הר"א: הרב רבי שם שמתחיל באות א (כגון אברהם / אליהו / אהרן / אליעזר) – הפירוש המדויק תלוי בשם האדם
17. הגר"ח – הגאון רבי חיים (מבריסק או מוולוז'ין)
18. בא"י – בארץ ישראל
19. שיהי' – שיהיה
20. הנ"ל – הנזכר לעיל
21. ע"ד – על דבר
22. יהי' – יהיה

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת קסב

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ה' תשרי תרס"ט - יפו **נמען:** ועד המושבה רחובות

הרב קוק מודה על ההזמנה לטקס הנחת אבן הפינה לבתים של הפועלים התימנים, ומצטער שבגלל מחלת עיניים לא יוכל לבוא. הרב קוק מברך את העוסקים בבניין ואת התימנים עצמם.

עיקרי הדברים

- בתים לפועלים התימנים ברחובות.
- מחלת העיניים של הרב קוק.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], ה' תשרי תרס"ט[4].

לכבוד ועד המושבה הי"ו[5] ברחבות.

בששון לב ובתודה קבלתי את הזמנתם החביבה לבוא לחגיגת הנחת אבן היסוד לבנין הבתים בעד אחינו הפועלים התימנים. [בתרס"ט החלו להקים ברחובות שכונה לעולים מתימן, שבאו לעבוד במושבות] וכבודם בעצמם יודעים כמה קרוב הדבר הנעלה הזה אל לבי, כמה שמח אני בהתחלת הוצאתו אל הפועל בעה"י[6], בעצמם ידעו כי מאד חפצתי להיות נוכחי בחגיגתכם הקדושה ולהשתתף בשמחתה שמחה של מצוה. אבל למורת-רוחי מחלת העינים, אשר תקפתני בימים אלה, היא תמנעני ממלא חפצי זה, על כן מוכרח אנכי להביעהו רק ע"י[7] ברכתי החמה לחגיגתנו זו - בכתב.

יהי נעם ד' וברכתו עליכם, אחי החביבים, כל העסקנים בבנין החשוב הזה, שוכני הבתים אחינו התימנים בעצמם, יפרוס עליהם את סוכת שלומו וישים שלו'[8] במעונותיהם ושלוה באהליהם כל הימים, יחזק ישובם ויצליח עבודתם בארץ חמדה, אשר עיני ד' אי בה מראשית שנה עד אחריתה, [דברים יא, יב] לטוב להם יחד עם כלל ישראל עד העולם, ותכתבו ותחתמו כולכם לשנה מבורכה בכל טוב בעד הכלל והפרט, ונזכה לראות מהרה בנחמת ישראל וירושלים בשוב גאולים לציון ברנה. [על פי ישעיהו לה, י]

כא"נ[9] המברככם מלב מלא אהבה וברכה וצפיה לישועה,

הק' אברהם יצחק ה"ק

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרס"ט - השנה תרס"ט (1908/1909)
5. הי"ו - השם יברכהו ויחייהו
6. בעה"י - בעזרת השם יתברך
7. ע"י - על ידי
8. שלו' - שלום
9. כא"נ - כאוהבכם הנאמן

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת רנח

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ט"ז טבת תר"ע - יפו **נמען:** ועד רחובות

בעניין התימנים ברחובות: אפשר למנות להם נציגים לענייני המושבה, אבל אין לכפות עליהם מנהיגים רוחניים. בדינים, בגיטין ובקידושין יפנו לרבנות ביפו. אין להתיר להם לשאת אישה שנייה בלי אישור מבית הדין. בסכסוך על ספר התורה של חכם אברהם נפסק: שלוש שבתות בחודש בידי חכם אברהם, ואחת בידי הציבור, ואין למכור את כלי הקודש.

עיקרי הדברים

- הנהגת עדת התימנים ברחובות.
- איסור נשיאת אישה שנייה בלי אישור.
- פסק בעניין ספר התורה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], ט"ז טבת תר"עין.

לכבוד הועד הנכבד ברחובות ת"ו, שלו'[4] וברכה.

זה כמה שאחדים מהתימנים מטרידים אותי ע"ד[5] סידור ענינים [סכסוכים בקהילת העולים מתימן ברחובות] במושבה. וכפי מה שאני רואה, אע"פ[6] שכשר הדבר שיעמיד הועד איזה באי-כח מהם לענין הדברים הנוגעים ליחש המושבה עמהם, מ"מ[7] אין ראוי להעמיד עליהם שלא בטובתם מנהיגים רוחניים, ויותר טוב ונאה להם ולנו, שעניני דיני-תורות ועניני גיטין וקדושין, במקום שיש מקום שאלה, יהיו זקוקים למרכזנו בע"ה[8], כדי שיתנהלו ענינים ביותר כבוד. ובכלל זה, שלא תנתן להם רשות לשא אשה על אשה, [יהודי תימן לא קיבלו את חרם רבנו גרשום האוסר על ריבוי נשים] כ"א[9] אחרי שיביאו מאתנו כתב ראי'[10], שאין עיכוב בזה מצד הדין ואבקש בזה את כבוד הועד להודיעני פרטם של דברים, ומה הם הסכסוכים היותר חשובים שביניהם, כי מהם קשה לי להציל דבר ברור.

וע"ד[11] הסכסוך של חכם אברהם ע"ד הס"ת[12], [סכסוך על הבעלות על ספר תורה ועל הכיבודים בבית הכנסת] כבר הכרעתי בקיץ העבר, ששלושה שבתות לכל חדש תהי'[13] רשות הכיבודים ביד ח"ר[14] אברהם, ושבת אחת בחודש ביד הציבור בכללו.

איחל לתשובתם הנכבדה.

בכבוד וברכה מקודש,

הק' אברהם יצחק ה"ק

ב"ה

זאת למודעי, ע"ד הטו"ת[15] [על דבר הטענות ותביעות] שהי'[16] בין אחינו התימנים יצ"ו[17] ברחובות ת"ו ע"ד זכות ס"ת[18] ויתר כלי-קודש, גמרתי ביניהם שח"ר[19] אברהם יש לו זכות שלש שבתות בכל חודש בעניני הכיבודים והמצות של הס"ת, וכללות הקהל יצ"ו יש להם שבת אחת בכל חודש, ולפי ערך זה ביתר העניינים של כלי-הקודש שיש לח"ר[20] אברהם תפיסת-יד בהם, ואסור לחר"א[21] הנ"ל[22] וב"כ[23] [ובאי כוחו] למכור שום דבר מהנ"ל[24] ולהוציא מרשות הציבור. וע"ז[25] בעה"ח[26] י"ז טבת תרעי"ן פעה"ק[27] יפו ת"ו.

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

אב"ד[28] דפה עיה"ק[29] הנ"ל והמושבות ת"ו,

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. שלו' - שלום
5. ע"ד - על דבר
6. אע"פ - אף על פי
7. מ"מ - מכל מקום
8. בע"ה - בעזרת השם
9. כ"א - כי אם
10. ראי' - ראיה
11. וע"ד - ועל דבר
12. הס"ת - הספר תורה
13. תהי' - תהיה
14. ח"ר - חכם רבי (תואר לרב תימני)
15. הטו"ת - הטענות והתביעות
16. שהי' - שהיה
17. יצ"ו - ישמרה צורה ויחייה
18. ס"ת - ספר תורה
19. שח"ר - שהחכם רבי (ככל הנראה)
20. לח"ר - לחכם רבי
21. לחר"א - לחכם רבי אברהם
22. הנ"ל - הנזכר לעיל
23. וב"כ - ובא כוחם
24. מהנ"ל - מהנזכר לעיל
25. וע"ז - ועל זה
26. בעה"ח - באתי על החתום
27. פעה"ק - פה עיר הקודש
28. אב"ד - אב בית דין
29. עיה"ק - עיר הקודש

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת שיב

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ד' סיון תר"ע - יפו **נמען:** הרב צבי כהן (רחובות)

על תלונתו שהוועד מונע ממנו לקנות ענבים מנכרים כדי שלא לסמוך על המכירה: הרב קוק מתפלא שפנה לבית הדין בירושלים ולא לבית הדין ביפו, שמכיר את המושבות, וזה גרם למבוכה. חכמי צפת מחו פעם במחמירים בימי הרשד"ם. לפי הירושלמי, ההחמרה מותרת 'ובלבד דלא יבזה אחרנין'. השגותיו על ההיתר אינן בגדר השגות, והיתרים כאלה נוהגים גם בדברים חמורים, כמו בכור, חמץ ורבית.

עיקרי הדברים

- פנייה לבית הדין הלא נכון.
- החמרה - 'ובלבד דלא יבזה אחרנין'.
- היתרים דומים בדינים חמורים.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], כ' סיון תרעי"ן.

לכבוד ידידי הרב המאוה"ג[4] מו"ה[5] צבי קאהן [ראו (כרך א', אגרת שי)] שליט"א[6], שלו'[7] וברכה באה"ר[8].

מכתבו הגיעני, ע"ד[9] הקובלנא במה שהועד מונע אותו מלהדר אחר ענבים של נכרים, כדי שלא לסמוך על המכירה. בעיקר הדין אם הי'[10] מתישב עמי היו הדברים מיושבים בדרך יותר ישרה. ותמיהני מאד, שהתיקון שרצה כת"ר[11] לצרף אל המכירה, - שהרי חתם על שטר ההרשאה ככל האכרים, - הלך לבקש מבד"צ[12] דירושלים ועזב בד"צ[13] דידן, שאנו סמוכין ונראין ויודעים עניני המושבות ביותר בירור, - וזה גרם כפי-הנראה רוב המבוכה.

מצדי ירע בעיני מאד מה שהם לוחצים לכת"ר[14]. אע"פ[15] שכבר הי' לעולמים, שחכמי צפת מחו בידי הרשד"ם[16] [רבי שמואל די מדינה (מהרשד"ם), מגדולי פוסקי שאלוניקי במאה ה-16] במחמירים בעניני שביעית נגד דעתם. אמנם הרשד"ם לא הסכים למחות במי שרוצה להדר במידת חסידות, אבל מ"מ[17] אין להלעיז כ"כ[18] על המוחים, שהם רואים את עצמם עלובים ע"י[19] אחד היוצא מכללם אפילו לחומרא. ובירושלמי פ"ב דברכות ה"ט[20] [ירושלמי ברכות ב, ט] איתא, אברייתא דכל דבר של צער הרוצה לעשות עצמו יחיד עושה ת"ח[21] עושה ותבא עליו ברכה, ובלבד דלא יבזה אחרנין. ע"כ[22] לקרות ע"ז[23] מלא רועים, של שאריו הרבנים שי'[24], אין תועלת כלל, כי אין בכחם לצאת נגד מקום שיש סמוכין מצד התורה. אבל אחר כ"ז[25] הנני מוצא לנכון לחזק את ידיו, כשהוא חפץ להחמיר, ובלבד שלא יוציא ח"ו[26] לעז על היתר המכירה, שהתירים כאלה אנו נוהגים בדברים חמורים מאד, בבכור לענין קדשים בחוץ, שבכרת לכמה רבוותא גם בזה"ז[27], ועוד כמה מילי, חמץ ושבת ורבית. ובאמת אין זו הערמה, כי ניחא לישראל לאפקועי האיסור ומשו"ה[28] גמרו ומקנו. והנה לא הי' לי פנאי לעבור על הקונטי' ששלח, וק"ו[29] להשיב, אבל כעת, שהוכרחתי לכתוב לו מכתב, מצאתי לנכון לעיין בהתחלת קונטרסו, וחפצתי להשיבו על כל הפרטים האלה. אבל ראיתי שיארך הזמן, והענין שלו דורש זריזות, ע"כ רשמתי רק תשובות על סדר דבריו

בהתחלתו, והחלק יעיד על הכל, כי כל השגותיו, ובכלל השגות כל המשיגים על יסוד ההיתר, הדרוש לטובת הישוב הקדוש של אה"ק[30] כאויר לנשימה ממש, אינן בגדר השגות כלל. ואולי כשירויח ד' לי בפנאי, ארשום עוד על יתר דבריו. ואם ישפט בשכל ישר אקוה שיודה על האמת, ואם ירצה מי שהוא להעמיד על דעתו, איני מקפיד בזה, ויהי לו את אשר לו.

והשי"ת[31] יחנינו להיות ממשיבי ארץ חמדתנו, וממרבי שלו' בישראל ובעולם, לקדש את שמו הגדול על עמו ועל נחלתו, ובזה יתרומם קרן תוה"ק[32], כנה"י[33] ונפש ידי"ע[34] דוש"ת[35] באה"ר,

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. המאוה"ג - המאור הגדול
5. מו"ה - מורנו הרב
6. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
7. שלו' - שלום
8. באה"ר - באהבה רבה
9. ע"ד - על דבר
10. הי' - היה
11. כת"ר - כבוד תורתו
12. מבד"צ - מבית דין צדק
13. בד"צ - בית דין צדק
14. לכת"ר - לכבוד תורתו
15. אע"פ - אף על פי
16. הרשד"ם - הרב שמואל די מדינה (מהרשד"ם)
17. מ"מ - מכל מקום
18. כ"כ - כל כך
19. ע"י - על ידי
20. ה"ט - הא טעמא (זה הטעם)
21. ת"ח - תלמידי חכמים
22. ע"כ - על כן
23. ע"ז - על זה
24. שי' - שיחיה
25. כ"ז - כל זה
26. ח"ו - חס ושלום
27. בזה"ז - בזמן הזה
28. ומשו"ה - ומשום הכי
29. וק"ו - וקל וחומר
30. אה"ק - ארץ הקודש
31. והשי"ת - והשם יתברך
32. תוה"ק - תורתנו הקדושה
33. כנה"י - כנפשו היקרה
34. ידי"ע - ידידו עוז
35. דוש"ת - דורש שלומו ותורתו

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת שי

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ט סיון תר"ע - יפו **נמען:** ועד רחובות

הרב צבי כהן התלונן שהוועד מונע ממנו להדר בשמיטה בפירותיו. הרב קוק קבע בהיתר שאין לכפות על איש, ומי שרוצה להחמיר רשאי, כמו בסירכות ובחדש. בתנאי שלא יוציא לעז על ההיתר. הרב קוק תיקן חותמות למסחר ('המחיר בשביעית הוא בשביל המכשירים והטורח'), ושוקל שטרות הפקר והרשאת בית דין, כדי לצאת ידי כל הדעות ככל שאין הפסד.

עיקרי הדברים

- חופש להחמיר בשמיטה.
- איסור לעז על ההיתר.
- חותמות 'המחיר בעד הטורח'.
- לצאת ידי כל הדעות.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], י"ט סיון תרעי"ן.

לכבוד הועד הנכבד ברחובות ת"ו, שלו'[4] וברכה.

הרב ר'[5] צבי קאהן, קובל לפני על כבוד הועד והמושבה בכלל, שהם מונעים אותו מלהדר איזה הידורים, שהוא חפץ לעשות בפירותיו לשנה זו מפני חשש השמיטה. ובאמת אנכי התניתי ובארתי ביסוד ההיתר, שאין ראוי לכל אחד לכוף את חברו, וכל מי שרוצה להדר ולקיים דיני שביעית לכל פרטיהם, אין למנע ממנו. ואין בזה שום לעז, כי הכל יודעים שישנן כמה שאלות, שכל קהל עדת ישראל סומכין על המקילין, כמו סרכות, וחדש בחו"ל[6] [היתר הסירכות בריאת הבהמה, והיתר "חדש" בחוץ לארץ] וכיוצא בהם, ומ"מ[7] אין מוחים כלל בידי המהדרים שחפצים לצאת גם ידי המחמירים. והארכתי קצת בזה בספרי "שבת הארץ". [ספרו של הרב קוק על הלכות שביעית]

ע"כ[8] אבקש בזה את כבודם, שלא יפריעו את הרב ר' צבי קאהן, מכל ההידורים שהוא חפץ לעשות בשלו, רק שיקבל עליו שלא יוציא ח"ו[9] שום לעז על ההיתר, הנהוג, ע"פ[10] גאוני קשישאי וע"פ[11] יסודות חזקים מש"ס בבלי וירושלמי, וגדולי הפוסקים קמאי ובתראי וסברות ברורות, שכדאי לסמוך עליהן בתור הוראת שעה, בשעת הדחק הגדול הזה לטובת ישוב ארצנו הקדושה. וכל המתנהגים בגדרי ההיתר, אשר בארתי אותם, להזהר במלאכות שהם מה"ת[12], לעשותן ע"י[13] נכרים, או ע"י שאלת חכם באיזו עצה בדברים המסופקים, ובמלאכות דרבנן ע"י ישראל אחר המכירה, אין עליהם ח"ו שום חשש כלל, מפני שהם עושים כתורה וכמצוה, ככל דרכי הוראות או"ה[14] הנידונים בעם ד' שלומי אמוני ישראל, ע"פ הש"ס[15] והפוסקים מעולם. והנני חותם בברכה ורב כבוד כנה"י[16],

הק' אברהם יצחק ה"ק

נ"ב[17]. ובאמת בכל דבר שאין בו משום הפסד אני רוצה לצאת ידי כל הדעות, וכן ראוי לנהוג בכל כה"ג[18], ויראו שמים יצא ידי שניהם, וע"כ[19] תקנתי עוד בראשית השנה חותמות לחתום על הכתבים של המסחר שהמחיר בשביעית הוא בשביל המכשירים והטורח. וכיוצא בזה בדעתי הי'[20] לעשות שטרות של הפקר והרשאת ב"ד[21], שהכל נעשה ברשות ב"ד, ובלבד שלא יהי'[22] מזה שום הפסד ולעז ח"ו. כי הכל יודעים, שאע"פ[23] שאנו מקילים במקום הדחק, לחשוב ע"י המכירה שהפירות אינם פירות שביעית, מ"מ[24] כל מה שאנו יכולים לצאת מכל חשש אנו עושים, וכה"ג[25] דיו"ט[26] שני של גליות ואפי'[27] במקום שהדברים סותרים זא"ז[28], כמו סוכה בשמיני עצרת, מ"מ כיון שעושים כדי 'לצאת מכל ספק כך הוא דרכן של ישראל קדושים.

הנ"ל

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. שלו' - שלום
5. ר' - רבי
6. בחו"ל - בחוץ לארץ
7. ומ"מ - ומכל מקום
8. ע"כ - על כן
9. ח"ו - חס ושלום
10. ע"פ - על פי
11. וע"פ - ועל פי
12. מה"ת - מן התורה
13. ע"י - על ידי
14. או"ה - אומות העולם
15. הש"ס - השישה סדרים (התלמוד)
16. כנה"י - כנפשו היקרה
17. נ"ב - נכתב בצד (תוספת למכתב)
18. כה"ג - כהאי גוונא
19. וע"כ - ועל כן
20. הי' - היה
21. ב"ד - בית דין
22. יהי' - יהיה
23. שאע"פ - שאף על פי
24. מ"מ - מכל מקום
25. וכה"ג - וכהאי גוונא
26. דיו"ט - דיום טוב
27. ואפי' - ואפילו
28. זא"ז - זה את זה

אגרות הראי"ה – כרך א' – אגרת שכז

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ט' אלול תר"ע - יפו **נמען:** ועד רחובות

הרב קוק מתנצל שעזב את רחובות בהפתעה ולא נפרד. הרב קוק מבקש להעניש את הדיליז'נס (עגלת הנוסעים) שמגיע מאוחר בערב שבת וגורם לחילול שבת, ולחייב אותו להגיע לפחות שעה לפני השקיעה.

עיקרי הדברים

- פרידה מרחובות.
- הדיליז'נס וחילול שבת.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], ט' אלול תרעי"ן.

לכבוד הועד הנכבד ברחובות ת"ו, שלו'[4] וברכת השנים.

לרגלי ההזדמנות של נסיעתי מהמושבה הנכבדה ואהובה בהפתעה, ופרידתי מאוהבי האמיתיים בלא הכנה, הנני מוצא את עצמי מחוייב לבקש בזה את סליחתם כי לא עלתה על דעתי שיסתבכו לי פה העניינים כ"כ[5], עד אשר לא אוכל לשוב בקרוב אל המושבה, למען התברך באהבה וכבוד מידידי הקרובים כ"כ אל לבי, וגם לגמור את העניינים הבלתי-גמורים אשר החלותי לעסוק בהם.

אקוה כשירויח ד' לי מטרדותי פה, ודרישתם הנכבדה תבא שאבא עוד על איזה משך זמן, לא אתעכב מלמלא את חפצם הנכבד בכל יכלתי בע"ה[6].

והנני חותם ברגשי כבוד וברכת שנה טובה בגאולה וישועה,

הק' אברהם יצחק ה"ק

שמעתי שהדיליזנס [עגלת הנוסעים הציבורית בין יפו לרחובות] מתעכבת בליל ש"ק[7] באופן המביא לידי חילול שבת. נא לגדור הפרצה ע"י[8] קנס על העבר ואזהרה חמורה על להבא, שיתחייב לצאת מיפו בכל עש"ק[9] בזמן כזה, שיוכל לבא לפחות שעה אחת לפני שקעה"ח[10] לא יאוחר.

הנ"ל

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. שלו' - שלום
5. כ"כ - כל כך
6. בע"ה - בעזרת השם
7. ש"ק - שבת קודש
8. ע"י - על ידי
9. עש"ק - ערב שבת קודש

10. שקעה"ח - שקיעת החמה

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת שצה

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ"ד מרחשוון תרע"ב - יפו **נמען:** ועד רחובות

השמירה במושבה עברה לידי שומרים יהודים, והרב קוק שמח על כך. אבל יש להתנות שבשבת וביום טוב לא יחללו: בלי הוצאה, רכיבה, הבערה וירי. חיבת השמירה העברית אינה דוחה את חיבת הקודש, ויש להתחשב גם בדעת הקהל בארץ ובחוץ לארץ.

עיקרי הדברים

- שמירה עברית ושמירת שבת.
- חיבת הקודש קודמת.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], כ"ד מ"ח תרע"ב[4]. [כ"ד מרחשוון תרע"ב (1911)]

לכבוד הועד הנכבד ברחובות [ועד המושבה רחובות] ת"ו, שלו"[5] רב.

הנה שמעתי, שהשמירה של המושבה נמסרה כולה לידי ישראל. [שמירת המושבה עברה לשומרים עבריים, אנשי ארגון "השומר"] ועצם הדבר משמח הוא את לבבי, אבל עם זה אני מוצא לי לחוב קדוש להעיר את כבוד הועד להתנות עם השומרים, שמהלך השמירה בשבת ויו"ט[6], מוכרח להיות בלי חילול קדושת הימים הקדושים, כל אחד כמשפטו, השמירה של לילי שבת ויו"ט מוכרחת להיות נעשית, בלי חילול שבת ויו"ט של הוצאה וק"ו[7] של רכיבה ושל הבערה ויריה [הוצאה מרשות לרשות, רכיבה על בהמה, הבערת אש ויריית נשק – איסורי שבת שהשמירה כרוכה בהם] וכיו"ב[8], וביו"ט[9] בלא העברה על איסורים הנוהגים ביו"ט[10], שהם כל המלאכות הנהוגות ע"פ[11] רוב בשמירה, חוץ מהוצאה והבערה ע"י[12] אש שכבר הוא בוער. [ביום טוב מותרת ההוצאה והבערה מאש קיימת (ביצה יב; שם לג)]

מובן הדבר שאף שחביב הוא מאד הענין של השמירה הישראלית, אבל אין חבה זו דוחה ח"ו[13] את החבה העליונה והקדושה, העושה אותנו לעם ד' אלהי ישראל, שהיא חבת הקודש של התורה והאמונה הקדושה, וביחוד קדושת ש"ק[14], אות הברית בין ד' ובין ישראל, [על פי שמות לא, יג–יז] על כן בעיכוב גדול הוא שא"א[15] לשמירה ישראלית מיוחדת להתבסס כ"א[16] דוקא ע"פ התנאים הנ"ל[17] של שמירת שויו"ט[18].

כמובן שחוץ מצד עצם חומר הענין אנו צריכים לשום לב ג"כ[19] לדעת הקהל, קהל ד' בארץ ובחו"ל[20]. מה יאמר על הישוב ועל המושבה בפרט, אם חלילה ע"י תיקון צבורי והסכמת רבים יהיה מופקר בהם חילול ש"ק וימים טובים, ע"י אחינו ב"י[21].

בתקותי החזקה שישמח כי[22] הועד את לבבי בידיעה ברורה שהכל יהיה מתוקן כדת התורה והמצוה, הנני חותם בברכה מאת שומר ישראל [על פי תהלים קכא, ד] וברגשי כבוד,

הק' אברהם יצחק ה"ק

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"ב - השנה תרע"ב (1911/1912)
5. שלו' - שלום
6. ויו"ט - ויום טוב
7. וק"ו - וקל וחומר
8. וכיו"ב - וכיוצא בזה
9. וביו"ט - וביום טוב
10. ביו"ט - ביום טוב
11. ע"פ - על פי
12. ע"י - על ידי
13. ח"ו - חס ושלום
14. ש"ק - שבת קודש
15. שא"א - שאי אפשר
16. כ"א - כי אם
17. הנ"ל - הנזכר לעיל
18. שויו"ט - שבת ויום טוב
19. ג"כ - גם כן
20. ובחו"ל - ובחוץ לארץ
21. ב"י - בני ישראל
22. כ' - כבוד

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תי

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ב שבט תרע"ב - יפו **נמען:** ועד רחובות

בעניין תקנות האקליפטוס: כמו בפתח תקווה, אי אפשר להכריע בדין, ונדרשות תקנות שהציבור יקבל. אם האספה הכללית ברחובות תקבל אותן ותשלח נבחרים להסביר את המצב המקומי, יאשר אותן, אולי בשינויים.

עיקרי הדברים

- תקנות האקליפטוס ברחובות.
- קבלת הרבים.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], י"ב שבט תרע"ב[4].

לכבוד הועד הנכבד ברחובות ת"ו, שלו'[5].

בתשובה על מכתבם הנכבד, בדבר התקנות בנידון נטיעות האקליפטוס. [ראו התקנות שתיקן הרב קוק בפתח תקוה: (כרך ב', אגרת שנז)] אתכבד בזה להודיעם, שכאשר נתבררה אצלי השאלה בפ"ת[6] ראיתי כי אי-אפשר, לפי מצב הישוב, להעמיד את הענין בזה על פי הדין, והננו מוכרחים לתקן בזה כעין תקנות, ע"פ קבלת הרבים. ובפ"ת[7] כך היה שהסכימה האספה הכללית לקבל את התקנות שאסדר לפניהם בזה, ואם יעשו כן גם במושבתם, אז אוכל לאשר גם עבורם את התקנות הנ"ל[8]. אבל כמובן צריך שישולחו אלי ג"כ[9] מטעם האסיפה הכללית נבחרים יודעים במצב הענין שיבארו לי את הדבר, לפי מצבה של המושבה, שאולי שינוי המצב בין רחובות לפ"ת[10] יגרום שיהיה צורך לשנות במושבתם איזה פרטים.

והנני מצפה בזה לתשובתם המוקדמת,

ברגשי כבוד וברכת ד' מציון, הקי'[11]

אברהם יצחק ה"ק

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"ב - השנה תרע"ב (1911/1912)
5. שלו' - שלום
6. בפ"ת - בפתח תקוה
7. ובפ"ת - ובפתח תקוה
8. הנ"ל - הנזכר לעיל
9. ג"כ - גם כן
10. לפ"ת - לפתח תקוה
11. הקי' - הקטן

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תכ

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י' ניסן תרע"ב - יפו **נמען:** ועד רחובות

אין לכפות על התימנים את חרם דרבנו גרשום, שלא נהגו בו. אבל אין לסדר קידושין לנושא אישה שנייה בלי רישיון מהרב קוק או מבית דין מוכר, שהרב קוק אישר.

עיקרי הדברים

- התימנים וחרם דרבנו גרשום.
- רישיון לנישואין שניים.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], י' ניסן תרע"ב[4].

לכבוד הועד הנכבד ברחובות ת"ו, שלו'[5] וברכה.

אתכבד בזה לבקש את כבוד הועד, להודיע בשמי לקהילת התימנים היושבים במושבה, ע"ד[6] אשר שאלוני אחדים מהם, אם יש מקום לכוף אותם שיקבלו עליהם את האיסור שלא לקחת אשה על אשתו, כמו שאנחנו נהוגים ע"פ[7] הרגמ"ה[8] [על פי חרם רבנו גרשום מאור הגולה, האוסר על ריבוי נשים; יהודי תימן לא קיבלו את החרם] ז"ל[9]. שאמנם כבר גיליתי את דעתי, שאין ביד כל אדם לכוף אותם לקבל עליהם איסור שלא נהגו בו הם ואבותיהם, בכל זאת כבר הזהרתים, שלא יסדרו קידושין למי שבא לשא אשה על אשתו, כי-אם כשיהיה להם רשיון ממני, או מאיזה ב"ד[10] ורב מפורסם, דוקא אחרי שיקויים ויאושר הרשיון ההוא ממני.

אקוה שיעשה כבוד הועד למען המצוה, ולהודיע את דברי אלה באופן רשמי לקהילות התימנים שבמושבה, ולהודיעני ג"כ[11] את תשובתם, אם קבלו עליהם את האזהרה הנ"ל[12].

בכבוד ובברכת ד' מציון,

הק' אברהם יצחק ה"ק

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"ב - השנה תרע"ב (1911/1912)
5. שלו' - שלום
6. ע"ד - על דבר
7. ע"פ - על פי
8. הרגמ"ה - רבנו גרשום מאור הגולה
9. ז"ל - זכרונו לברכה
10. ב"ד - בית דין
11. ג"כ - גם כן
12. הנ"ל - הנזכר לעיל

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תקח

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ז' אדר ראשון תרע"ג - יפו **נמען:** המורה ראובני ברחובות

בעקבות תביעת מר זקשנסקי, הרב קוק קובע שיש לקבוע לפחות שני שיעורים בשבוע ללימוד הלכה למעשה עם התלמידים.

עיקרי הדברים

- שני שיעורי הלכה בשבוע.

נוסח האגרת

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], ז' אד"ר[4] תרע"ג[5]

כי[6] המורה הנכבד מר ראובני ברחובות ת"ו.

ע"ד[7] תביעת מר זקשנסקי, ללמוד הלכות למעשה עם התלמידים, הנני מוצא ששני שיעורים בשבוע, לפחות, ראוי לקבוע ללימוד זה.

בכבוד וברכה

הק' אברהם יצחק ה"ק

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. אד"ר - אדר ראשון
5. תרע"ג - השנה תרע"ג (1912/1913)
6. כ' - כבוד
7. ע"ד - על דבר

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תקמט

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ג סיון תרע"ג - יפו **נמען:** ועד רחובות

הוצאות המושבה על מגרש הנדיב ברוידא: עד שנת תרע"ג משלמת קופת תלמוד התורה, ומאז - ד"ר רופין. הרב קוק מודה על פעולת הוועד בתיקון תרומות ומעשרות, ומבקש לפרסם שלא יימכר דבר בלי עישור על ידי הממונה, ר' חיים צבי בסיסט. גם הענבים לירושלים יעושרו על ידו, כדי שההשגחה תהיה מרוכזת.

עיקרי הדברים

- חלוקת הוצאות המגרש.
- עישור על ידי ממונה קבוע.
- ריכוז ההשגחה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], י"ג סיון תרע"ג[4].

שלו'[5] וברכה, לכ'[6] הועד הנכבד ברחובות ת"ו.

בתשובה על מכתב כ'[7] הועד מענין תשלומי הוצאות המושבה של מגרש הנדיב המנוח ברוידא ז"ל[8], אתכבד להודיעו, שמה שעלה עד שנתנו זו תרע"ג מוטל על קופת הת"ת[9], ומשנת תרע"ג ולהלן צריך ד"ר[10] רופין לשלם, [ארתור רופין, מנהל "המשרד הארצישראלי"] ואני חושב שלא יסרב בדבר.

הנני בזה להביע את תודתי לכבוד הועד על פעולתו לתיקון התרומ"ע[11]. ואעיר את כבודם, לפרסם מודעות שלא ימכר שום איש כל דבר הטעון תרומ"ע[12] בין במושבה בין חוץ כ"א[13] מעושר כדת, ע"י[14] הממונה הר' חיים צבי באסיסט נ"י[15]. וגם את הענבים המוצאים לירושלים ת"ו ג"כ[16] יעשר הממונה הנ"ל[17], כדי שיהיה דבר ההשגחה מרוכז יפה. וכאשר הגיד לי הרב ר'[18] בנציון ידלר [המגיד הירושלמי; ראו (כרך ב', אגרת תנב)] נ"י, שידידנו הרה"ג[19] ר' איסר שליט"א[20] חושב לטורח לו להתעסק בתיקון הענבים בשנה זו, ואי-אפשר להטריחו במה שקשה עליו, ולעזוב את הענין ע"פ[21] מקרה ג"כ א"א[22], ע"כ[23] מוכרח הדבר שהכל יהיה מסור בידי הממונה הקבוע על כל עניני התרומ"ע, מטעם הועד, ומסתמא לא יאבה כ' הועד לשנות חזקה דגברא מהימנא הרחצ"ב[24] הנ"ל.

והנני בזה חותם בברכה ורגשי כבוד ויקר, בצפיית ישועת ד' על עם קדשו בחבל נחלתו,

הק' אברהם יצחק ה"ק

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"ג - השנה תרע"ג (1912/1913)
5. שלו' - שלום

6. לכ' - לכבוד
7. כ' - כבוד
8. ז"ל - זכרונו לברכה
9. התי"ת - התלמוד תורה
10. ד"ר - דוקטור
11. התרומ"ע - התרומות ומעשרות
12. תרומ"ע - תרומות ומעשרות
13. כ"א - כי אם
14. ע"י - על ידי
15. נ"י - נרו יאיר
16. ג"כ - גם כן
17. הנ"ל - הנזכר לעיל
18. ר' - רבי
19. הרה"ג - הרב הגאון
20. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
21. ע"פ - על פי
22. א"א - אי אפשר
23. ע"כ - על כן
24. הרחצ"ב - הרב חיים צבי ב... - שם אדם

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תקעב

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ט"ו מנחם אב תרע"ג **נמען:** ועד רחובות

הרב קוק תומך בשמירה העברית ובשאלת הפועלים, אבל אין להפוך את השמירה לחילול שבת ויום טוב קבוע. רק במקרה של התנפלות גויים יש היתר כדין. בזמן שקט, חילול שבת קבוע - 'חלילה לא תהא כזאת בישראל'.

עיקרי הדברים

- תמיכה בשמירה העברית.
- בלי חילול שבת בשמירה.
- היתר רק בסכנה.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], ט"ו מנ"א[2] תרע"ג[3]

לכבוד הועד הנכבד ברחובות ת"ו[4], שלו'[5] וברכה,

ועד נכבד, ממעמקי לבבי אדבר דברי אלה. ע"ד[6] השמירה. [השמירה העברית במושבות, שאורגנה בידי ארגון "השומר" במקום שומרים ערבים] הנה לא נכחד מכבוד הועד, שהנני מחזיק בעיקר המגמה של שמירה עברית, ושאלת התרבות הפועלים מאחב"י[7] באה"ק[8] היא תמיד מעסקת אותי באהבה, אבל חלילה חולין היא לנו שיחד עם השמירה העברית נעשה חילול שבתות וימים טובים לדבר של הפקר. ע"כ[9] הנני דורש מכבוד הועד, שיתאמץ נא בכל עז שלא תהי'[10] שום הדרכה של חילול שבת ויו"ט[11] בהשמירה, ויעמידו את השמירה באופן כזה שלא תעשה על ידה שום העברת הדת, חלילה, רק בפרטים היוצאים מן הכלל כמו ח"ו[12] במקרה של התנפלות מצד הגויים, שאז ישנם דרכי היתר והרי הם ככל השאלות שבדין תוה"ק[13].

אבל לעשות למדה קבועה לחלל את שוי"ט[14] [את השבתות וימים הטובים] בעיירותינו שבא"י[15] בזמנים של שקט, חלילה לא תהא כזאת בישראל. וצור ישראל ישמור את עמו ואת נחלתו, ויפרס עליהם את סוכת שלומו, וראו כל עמי הארץ כי שם ד' נקרא עלינו ויראו ממנו. [דברים כח, י]

בתקותי שכבוד הועד יתקן את הדבר בתכלית השלימות, כראוי לעדה קדושה ואשר באה"ק ביחוד, הנני חותם בברכה ורגשי כבוד נעלים,

הק' אברהם יצחק ה"ק

1. ב"ה - ברוך השם
2. מנ"א - מנחם אב
3. תרע"ג - השנה תרע"ג (1912/1913)
4. ת"ו - תבנה ותכונן
5. שלו' - שלום
6. ע"ד - על דבר

7. מאחב"י - מאחינו בני ישראל
8. באה"ק - בארץ הקודש
9. ע"כ - על כן
10. תהי' - תהיה
11. ויו"ט - ויום טוב
12. ח"ו - חס ושלום
13. תוה"ק - תורתנו הקדושה
14. שוי"ט - שבתות וימים טובים
15. שבא"י - שבארץ ישראל

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תריט

תמצית האגרת

תאריך ומקום: י"ג מרחשוון תרע"ד - יפו **נמען:** גבאי תלמוד התורה ברחובות

התנאי עם המורה ש"י ראובני היה שמקורות הקודש ייאמרו בהברה אשכנזית, וההסברה בספרדית. הורים רבים מאיימים להוציא את ילדיהם. אם האיום אמיתי, יש לוותר לפי שעה עד שתימצא דרך להגן על ההברה האשכנזית.

עיקרי הדברים

- ההברה האשכנזית.
- ויתור זמני.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], י"ג מ"ח תרע"ד[4]

כבוד אלופי הגבאים שת"ת[5] ברחובות ת"ו, הרה"ג[6] שליט"א[7], איש איש כברכתו וגודל מעלתו.

אחדשה"ט[8] באה"ר[9],

הנני מוצא לי לחובה לשחר את פני כת"ר[10], ידידי נפשי ולבבי שי'[11], אשר הואילו בטובם לקבל עליהם עוד הפעם את משרת הגבאות ליסוד מוסד הקדוש הת"ת[12] של המושבה ת"ו. וכאשר תנאי היה בינינו ובין המורה מר ש"י ראובני, [ככל הנראה המורה בתלמוד התורה ברחובות] שמקורי לימודי הקודש יאמרו בהברה האשכנזית, [מבטא העברית המסורתי של יהודי אשכנז, לעומת ההברה הספרדית שאומצה בבתי הספר החדשים] רק ההסברה והשיחות יהיו כשפת השוק של הילדים, בהברה הספרדית. וכעת קבלנו מכתב בח"י[13] הורים רבים המאיימים לקחת את בניהם מהת"ת[14], ולתתם לביה"ס[15] בשביל שינוי ההברה, ומרחוק לא נוכל לדעת אם באמת כאיומם כן הוא, או הדברים הם רק פטומי מילי ע"פ[16] איזה אגיטציא של מי שרוצה בהשלטת ההברה הספרדית בכיפה.

ע"כ[17] הננו פונים לכבוד מעלתם, שיראו נא אם ח"ו[18] ע"י[19] תיקון זה נאבד את היסוד ויצאונו הבנים, מובן שהננו מוכרחים לותר על דרישותינו, עכ"פ[20] לפי שעה, עד שנראה איך יזמין ד' לידנו להגן על ההברה מורשת אבותינו האשכנזים, לימים הבעל"ט[21]. והננו מחכים לתשובתם המוקדמת, וחותם ברגשי כבוד וברכה מרובה,

ידי"ע

הק' אברהם יצחק ה"ק

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. תרע"ד - השנה תרע"ד (1913/1914)

5. שת"ת - שתלמוד תורה
6. הרה"ג - הרב הגאון
7. שליט"א - שיחיה לאורך ימים טובים אמן
8. אחדשה"ט - אחרי דרישת שלומו הטוב
9. באה"ר - באהבה רבה
10. כת"ר - כבוד תורתו
11. שי' - שיחיה
12. הת"ת - התלמוד תורה
13. בח"י - בחתימת ידי (ידם)
14. מהת"ת - מהתלמוד תורה
15. לביה"ס - לבית הספר
16. ע"פ - על פי
17. ע"כ - על כן
18. ח"ו - חס ושלום
19. ע"י - על ידי
20. עכ"פ - על כל פנים
21. הבעל"ט - הבא עלינו לטובה

אגרות הראי"ה – כרך ב' – אגרת תרו

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ערב יום הכיפורים תרע"ד - יפו **נמען:** ועד רחובות

'אין מזרזין אלא למזורזין': הרב קוק מבקש לתקן את השמירה כך שלא יהיה בה שום חילול שבת ויום טוב.

עיקרי הדברים

- שמירה בלי חילול שבת.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1], עה"ק[2] יפו ת"ו[3], עיוה"כ[4] תרעד"לת

לכבוד הועד הנכבד במושבה רחובות ת"ו, שלו'[5] וברכת השנים.

בהשעני ע"ד[6] חז"ל[7] "אין מזרזין אלא למזורזין" מצאתי לי לחובה קדושה.להעיר את רוחכם הטהור, ועד נכבד, בענין השמירה, [שמירת המושבה בידי שומרים יהודים, שנעשתה גם בשבת ויום טוב] לתקן את הענין הנכבד והכללי הזה באופן שלא יהי'[8] בו שום חילול שבת ויו"ט[9].

להרבות דברים ע"ד החוב הגמור המוטל על הציבור ועל ב"כ[10], שיהיו הענינים הכלליים בראש כל בעדות ישראליות, וביותר באה"ק[11] ת"ו, מתנהגים באופן הרצוי ע"פ[12] תוה"ק[13], איני רואה שום צורך, לועד נעלה שכמותם ולעדה נכבדה שכמושבתם היקרה בכלל.

בבטחוני שהדבר יעשה בתכלית השלמות בעה"י[14], הנני חותם בברכה נאמנה משומר ישראל, לרומם קרן ולברך את עמו על אדמת קדשו, ברב עת ושלו'[15],

הק' אברהם יצחק ה"ק

1. ב"ה - ברוך השם
2. עה"ק - עיר הקודש
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. עיוה"כ - ערב יום הכפורים
5. שלו' - שלום
6. ע"ד - על דבר
7. חז"ל - חכמינו זכרונם לברכה
8. יהי' - יהיה
9. ויו"ט - ויום טוב
10. ב"כ - בא כוחו
11. באה"ק - בארץ הקודש
12. ע"פ - על פי
13. תוה"ק - תורתנו הקדושה
14. בעה"י - בעזרת השם יתברך
15. ושלו' - ושלום

אגרות הראי"ה – כרך ג' – אגרת תתקעה

תמצית האגרת

תאריך ומקום: (תרע"ט) **נמען:** ועד המושבה רחובות

תודה וברכה לעדת רחובות, 'החקוקה כחותם על לבבי'. הרב קוק מקווה לבקר אחרי החגים.

עיקרי הדברים

- תודה לרחובות.
- ביקור אחרי החגים.

נוסח האגרת

ב"ה[1] תודתי וברכתי נתונה בזה לכבוד הועד הנכבד ולכל עדת ד' החביבה אשר במושבה רחובות ת"ו[2], החקוקה כחותם על לבבי. בצפיתי אצפה לצור ישענו שיזכנו לחדות בשמחה את פניהם בזמן היותר אפשרי אחר ימי חגינו הבעל"ט[3]. והנני בזה חותם בברכת השנים באהבת אומן בציפית גאולה וישועה קרובה,

הק'[4] אברהם יצחק הי"ק[5]

1. ב"ה - ברוך השם
2. ת"ו - תבנה ותכונן
3. הבעל"ט - הבא עלינו לטובה
4. הק' - הקטן
5. הי"ק - הכהן קוק

אגרות הראי"ה – כרך ד' – אגרת אקיג

תמצית האגרת

תאריך ומקום: ד' אלול תרפ"א **נמען:** ועד המושבה רחובות

הכנסות תלמוד התורה צריכות להיות מוקדשות רק לו, ויש צורך לשכור חדרים לילדי התימנים בשכונתם, ולכן יש להשכיר את בניין תלמוד התורה. הרב קוק מבקש את עזרת הוועד.

עיקרי הדברים

- השכרת בניין תלמוד התורה.
- חדרים לילדי התימנים.

נוסח האגרת

ב"ה[1]. יום ד' לחדש אלול שנת תרפ"א

לכבוד הועד הנכבד דמושבת רחובות ת"ו[2]. שלום וברכה אתכבד בזה לבקשם, בהיות שהתועלת מן התי"ת[3] צריכה להיות מוקדשת רק למטרת ת"ת[4] והיות שעתה נחוץ לשכור חדרים לילדי התמנים בשכונת התמנים וע"כ[5] מוכרחים להשכיר את בית התי"ת הני"ל[6].

הנני מבקש את עזרת כבוד חברי הועד וסיועם להוצאת הדבר לפועל והנני מקוה שכבודם ישתדלו למלא את הבקשה הזאת באופן רצוי, והנני חותם בכבוד וברכה מקודש מירושלים.

הק' אברהם יצחק ה"ק

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. ת"ו - תבנה ותכונן
3. התי"ת - התלמוד תורה
4. ת"ת - תלמוד תורה
5. וע"כ - ועל כן
6. הני"ל - הנזכר לעיל

אגרות הראי"ה – כרך ד' – אגרת אקסד

תמצית האגרת

תאריך ומקום: כ' שבט תרפ"ג - ירושלים **נמען:** חכמי העדה התימנית ברחובות ובמושבות

הרב קוק לא פגע חלילה בכבוד העדה התימנית, שאהבתה חקוקה על לבו, והרב קוק השתדל לעלייתם לפני המלחמה. שמירת מנהגי כל עדה אינה פגיעה בכבוד; בית שמאי ובית הלל הודיעו זה לזה כדי שלא ייכשלו (יבמות פרק א). כל עוד אין הסכמת כלל החכמים, אסור לזוז ממנהג האבות, ו'העושה כקולי בית שמאי וכקולי בית הללי מקלקל. יש להניח לאשכנזים לאכול משחיטתם ומניקורם, ולהתאגד בכל מה שאין בו חילוק מנהג.

עיקרי הדברים

- אין פגיעה בתימנים.
- שמירת מנהג כל עדה.
- בית שמאי ובית הלל.
- אחדות בשאר העניינים.

נוסח האגרת עם ביאור

ב"ה[1]. ירושלם כ' שבט תרפ"ג[2]

לכבוד החכמים היקרים מבני קהלת קודש התימנים ברחובות [העולים מתימן, שהתיישבו ברחובות ובמושבות] ת"ו[3] וביתר מושבותינו היקרות באה"ק[4] תובב"א[5] שלו[6] וברכה, קבלתי את מכתבכם היקר מיום י"ב דנא ונצטערתי מאד על אשר כבוד מעלתם חושבים, שאני פגעתי חס ושלו'[7] בכבוד העדה הקדושה והחביבה התימנית, בכלל ובפרט, חלילה לי מזה, כי אהבתם וכבודם חקוקים על לוח לבי, והרבה השתדלתי, שיוכלו לבא לאה"ק[8], עוד כמה שנים מלפני המלחמה, אבל הענין עם יסודי הכשרות ושמירת המנהגים וההוראות של כל עדה על פי קבלתה העתיקה, הלא זה אינו נוגע כלל לפגיעת כבוד, ובית הלל ובית שמאי, היו נוהגים ביניהם אחוה וריעות, ואהבו את האמת ואת השלו'[9], והיו מודיעים זה לזה, שלא יכשלו כל אחד בההוראה, שאינה על פי הקבלה שלו, כמבואר בגמרא בפרק קמא דיבמות. [יבמות יד] ואף ע"פ[10] שבעוה"ר[11] רבו הפריצים, ואולי המספר שלהם בין אחינו האשכנזים הוא יותר גדול, מפני שהם רוב מנין האומה בכלל, אבל לא בשבילם אנחנו מזהירים על המנהגים וההוראות שהם מורשה לנו מרבותינו הקדמונים, אלא בשביל שלומי אמוני ישראל. וכל זמן שלא בא ההסכם מכללות חכמי ישראל, לאחד את ההוראות והמנהגים, אסור לכם ואסור לנו לזוז ממנהגי אבותינו, ומוכרחים אנחנו לחזק כ"א[12] את המסורת שלו, עם כל הכבוד שאנחנו רוחשים להמסורת וההוראות של העדות האחרות.

ועל ידי השמירה שכל אחד שומר את מנהגיו ותקנותיו, יוכל לבא במשך הזמן לאיחוד שלם וגמור. אבל אם ח"ו[13] יהיו המנהגים של אבות הקהלות הפקר, וכל אחד יתפוס איזה קולא שירצה ממנהגי עדה אחרת, ע"ז[14] נאמר שהעושה כקולי בית שמאי, וכקולי בית הלל, מקלקל הוא, ["העושה כקולי בית שמאי וכקולי בית הלל – רשע" (עירובין ז)] ח"ו. ע"כ[15] אחי היקרים אהובי לבבי ונפשי, התחזקו בתורה ויראת שמים בלבבם

הטהורה, ושמרו את הקבלות הקדושות ואת מנהגי ההוראות, של גדולי העולם שאתם נהוגים ובאים להתנהג כמותם, והשמרו לכם בבקשה מלפגע במנהגים והוראות של העדה האשכנזית, והניחו להם שהם יאכלו משחיטה של השוחטים שלהם ומהניקור של המנקרים [ניקור הבשר מחלב וגידים, שבו יש הבדלי מנהג בין העדות] שלהם, ואל תכנסו בגבולם. ויהי רצון שיתן ד' לב אחד, לכל חכמי ישראל ונוכל להוציא מן הכח אל הפועל ע"י[16] הסכמת כולם, להשוות את המנהגים ואת ההוראות, ולהנהיג בישראל חק אחד ומנהג אחד בכל עניני התורה והמצוה, בלא שום חלוק בין עדה לעדה.

אמנם כפי מה שאנחנו רואים, צריכים אנו להכנס בעובי הקורה [להעמיק בעניין] הזה, ע"י מה שנתאגד באחדות גדולה ובאהבת אחים אמיתית, בכל הדברים שאין שום חלוף של מנהג ושל הוראה בהם, ושאין בהם משום השגת גבול, וע"י[17] זה יתקרבו הלבבות, ואור גאולה ימהר לבא, ונזכה לרגלי מבשר משמיע שלו', [ונזכה לרגלי מבשר משמיע שלום (ישעיהו נב, ז)] ולמורה צדק האמיתי משיח צדקנו, שיאחד את כל פזורינו בארצנו הקדושה במהרה בימינו אמן.

והנני בזה אחיכם הנאמן, החפץ באשרכם ובכבודכם

הק' אברהם יצחק הכהן קוק

ב' ו' ב'

---

1. ב"ה - ברוך השם
2. תרפ"ג - השנה תרפ"ג (1922/1923)
3. ת"ו - תבנה ותכונן
4. באה"ק - בארץ הקודש
5. תובב"א - תבנה ותכונן במהרה בימינו אמן
6. שלו' - שלום
7. ושלו' - ושלום
8. לאה"ק - לארץ הקודש
9. השלו' - השלום
10. ע"פ - על פי
11. שבעוה"ר - שבעוונותינו הרבים
12. כ"א - כי אם
13. ח"ו - חס ושלום
14. ע"ז - על זה
15. ע"כ - על כן
16. ע"י - על ידי
17. וע"י - ועל ידי